

பெற்று உதவியு நடக்கும்

EK/31

EK/31

நடவடிக்கை
கார்பாஸ்

R

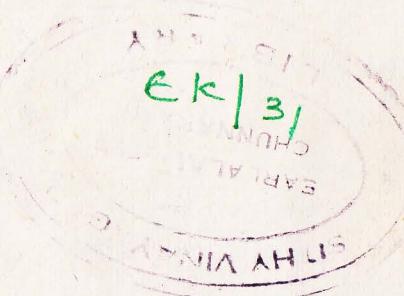
— 'ஷந்தி பிள்ளை' அக்டோபர்
25, 1975,

கல்வி மற்றும் கலை நிலையத்தின்

— அன்றை பெண் —

25-4-1975

SHANTHY PRINTERS
575, K. K. S. ROAD
JAFFNA.

நழுத்துக் காவிய தீபகம்

(சிறுகறைத் தொகுதி)

எஸ். எல். சுவந்தரநாயகம்

(வாணியூர்க்கவிராயர்)

வெளியீடு:
மல்வம், உடுவில்.
நூனப்பிரகார் ச. ச. நிலையம்

பதிப்பு: 1973

விலை: ரூபா 3-25

அச்சுப் பதிப்பு
திருச்செல்வி அச்சகம், தட்டாதெரு,
யாழ்ப்பாணம்

“பஞ்சமர்” என்ற நாவலுக்கு சாகித்திய மண்டலத் தின் முதற் பரிசு பெற்ற பிரபல எழுத்தாளர் கே. டானியஸ் அவர்களின் அன்பளிப்பு;

“சிந்தனையே!”

ஒடிமலைக்குகைக் குட்பதுங்கும் என்னை—

உப்பரி கை மீதுயார்த்தி வைத்தாய்!

வாடிக்கை யாய் ‘மரப்பட்டை’ தரித்தோனை வண்ணவுடைகள் அணியவைத்தாய்!

மண்ணிலே கால் நடை யாய் நடந்த என்னை—

மச்சமாய் ஆழியுள் நீந்திடவும்.....

விண்ணிலே சிட்டாய்ப் பறந்து..... ‘நிலா’ வில் விளையாடு..... ‘மண்’ கொண்டரவும் வைத்தாய்!

‘ாக்கம் - மரணம்’ புரியா திறந்தோரைத்

தாங்குகிறூர் என்னால் காத்த என்னை—

ஆக்க அழிக்க அனுவைப் பிளந்திடும்

ஆராய்ச்சி யாளனுய் ஆக்கிவைத்தாய்!

சாதி, இனம், மொழிச் சக்சரவு நீக்கி

சண்டை, அறுமை, பஞ்சம் போக்கி

திடு நிலைநிறுத்தி ‘மாணிதம்’ காக்கும்

நெஞ்ச மெனக் கருள் சிந்தனையே!

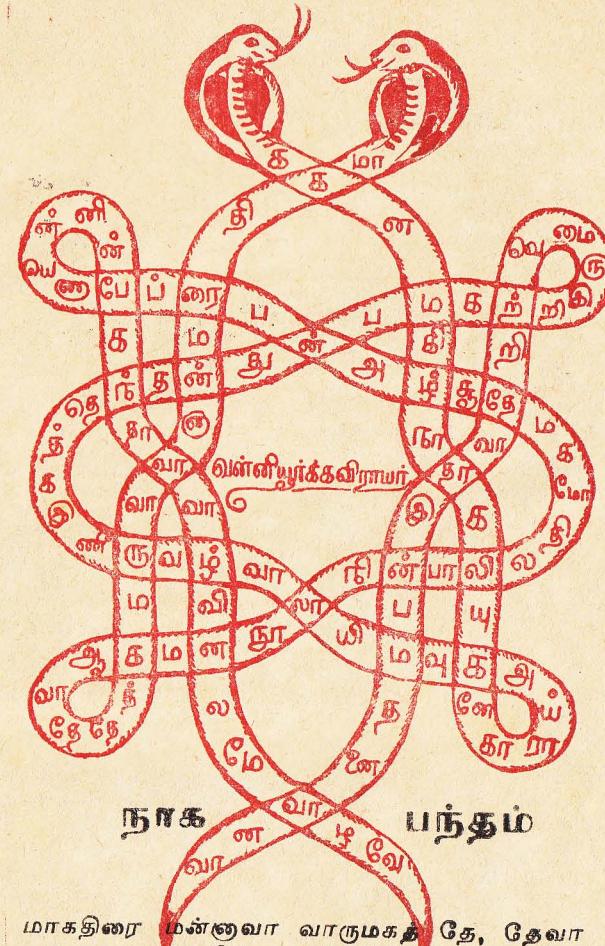
எல்லோரும் ஓர்குலம் எல்லோரும் ஓர்இனம்

எல்லோரும் இன் நாட்டு மன்னர்க ளௌன் (ரு)

எல்லோரும் இன்றும் - என்றும் - நன்று வாழ்ந்திட

வே ‘நான்’ — ‘நாம்’ ஆகச் செய் சிந்தனையே!

— மனிதன்.

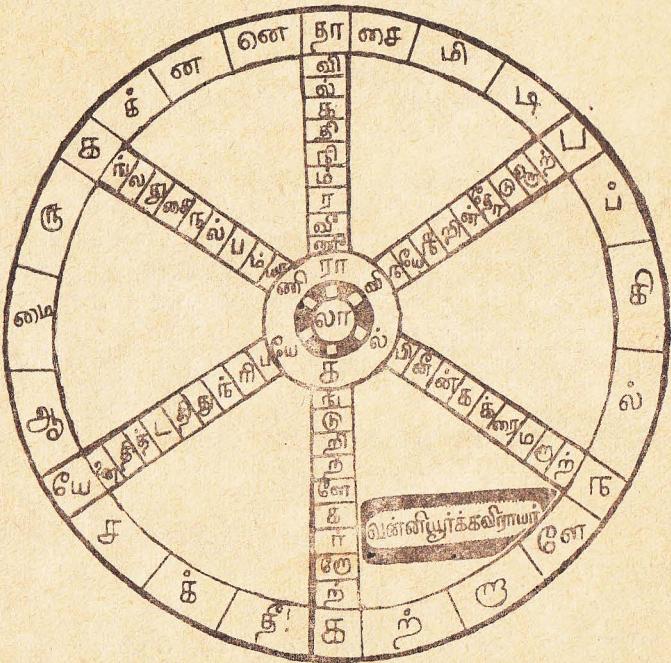
நாக வா பந்தம்

மாகதிரை மங்ஞவா வாருமகத தே, தேவா ஆகமன நாலாநின் பாவிலதி — மோகமதே குழுஅன்ப ரைப்பேனு யென்னின்பே கந்தா வா வாழ்வினல மேவாழ வே!

ககனமகிழ் நாதா கலியுகனே காராய் அகவுமயி லா, வாழ் வருணீ — இகத்தெந்தன் துன்ப மகற்றிஇரு மைவெற்றி தேவா தா இன்பமத ஜை வான வா!

ஆற்ரச் சக்கரம்:

கல்வி ராணியே!

கற்றேர்க் கோற்றிடு கல்வாணி விரம், நிதி, கல்வி தா! நற்று மறைக்கன்றி பில்லடாணி யாப்பயஸ் நகைதுலங்க பற்றிருடு தோன்றிந்த யேநவி லாயே பரிந்து திடத்தினையே கற்றுளோ நல்கிப் பழுவிசைத்து ளொங்க்கருமை ஆயேசக்கீ!

❖ நிவேதனம் ❖

சந்தியோகுப்பிள்ளைப் புவர்!

அன்னம்மா!

என்று வளர்த் தாளாக்கிக் கல்வியூட்டி

இகம்-பரத்தும் நவன் பெறும் மெய் யறிவைக்காட்டி ஆன்றேர்கள் அவை புகினும் முதன்மையீட்டும்

ஆற்றல், மதி நுட்பமதை அமுதோ ரூட்டி

தோன்றும் அய வைர் துயராய்..... அன்னேர் துன்பந் தீர்த் தின்புறல்ளன் மகிழ்வாய் என்னி ஊன்றி உணர்ந் தொழுகும் ‘அன்பு உள்ளம்’ சந்த உயர் மாதா - பிதாவே! முன் னறிதெய்வங்காள்!

இந்தரையைத் துறந்தமர ருலகுற்றாலும்

இன்றும் அன்றும் என்று மென்மேற் பாசம் உற்றென் சிந்தனைத் தீ பந்துன்று வோராய் உள்ளத்

தினில் நிறைந்தே உள்ளொளியைத் துலக்கும் நல்லீர்! சந்தியோ குப்பிள்ளைக் கவிஞர் எந்தசய்!

தாயே அன் னம்மா! நும் இருவர்க்குந்தாம் எந்தனன்புக் காண்கை யாயீதீந்தேன்!

‘சழுத்துக் காவிய தீ பகை’ ஏற்பீரே!

★ “வன்னியூர்க் கவிராயர்” ★

முதலுரை

மாண்புமிக்க அள்புடையீ!

வணக்கம். ஈழத்துக் காவியதீபகத் தின் கதைகளைச் சுவைப்பதற்கு முன் னர்—எனது மனந்திறந்த சில வார்த்தைகளைத் தங்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கின்றனன்.

“சாதி, மதம், இனம், மொழி, மாவட்டம், பிரதேசம் ஆதியாம் பிரிவுகளின் மூலம் உயர்வு — தாழ்வு பாராட்டப் படாத்தாய் உழைக்கும் வர்க்கம் — சரண்டும் வர்க்கமென்கிற இரண்டு வர்க்கங்களில்லாது ‘மனித வர்க்கம்’ என்னும் ஒரேயொரு வர்க்கமுள்ளதாய்.... தனியுடைமைக் கொள்கை பூண்டோடொழிக்கப்பட்டிருப்புனிதமான பொதுவுடைமைக் கொள்கை பூத்ததாய்.... தொழில்விருத்தி, பொருளாதாரவளம் பொருளாதாரச் சமத்துவம் கொழிப்பதாய் பட்டம், பதவிகளாதியாம் சயதிருப்பிகளுக்காகச் சோஷலிஸம் பேசிப் போதணை புகட்டுவதுடனமையாது சாதனையிலே ‘வாழ்ந்து வழிகாட்டும்’ தியாகத் தலைவர்கள் பலர்தோன் றித் திகழுமொருபுண்ணிய பூமியாய்... வெளிகீ—ஆத்மீகத் தறைகளிரண்டும் மறு மலர்ச்சி பெற்றுச் சுதந்திரப் புன்னகை மின்னுமொரு பூலோக சொர்க்கமாய்... உலகத் திற்கே ஒரு முன்மாதிரி’ நாடாக நமது தாயகம் மினிரவேண்டும்’— இதுதான் அடியேனின் இவட்சியமாகும்.

இந்த இலட்சிய இலக்கில் பூரண வெற்றிகாண உழைக்கும் நல்லவர்களுடன் சேர்ந்து.... எனது அறிவு, ஆற்றல்களுக்கேற்றளவு நானும் ஏதோ சிறு தொண்டாற்ற விரும்பியதின் விளைவுதான்—

கூரிய வாள்முனையிலும் ஏன்— அனுவாயதங்களிலும் பார்க்கப் பண்டாட்டங்கு வலிமைவாய்ந்த சிறந்த ஆயுத

மானிய ‘பேனு’வைக் கருவியாகக் கொண்டு ‘சிந்தனைப் புரட்சி’ செய்து புத்துவது படைக்க முயற்சிபண்ணும் (ஸமூத்து) எழுத்தாளர் களில் ஒருவனுகினேன். ஒரு இலக்கை நோக்கி, அதை அடைவதற்குச் செல்லும் வழிதானே இலக்கியம்!

கலை, இலக்கியத் துறையிலே—

சிறுகதை, குட்டிக்கதை, உருவகக்கதை, நடைச்சித் திரம், நாவல், நாடகம், கட்டுரை, விமர்சனம், கவிதைகள் என்னும் படைப்பினங்களிலே... நாடகம், நாவல் விமர்சனம் தவிர்த்த ஏனைய எல்லா இனங்களிலுமே தாராளமாகப் பேனு வை ஓட்டினேனன்று மூலம் கூட ‘கவிஞர்’ என்ற வகையிற்தான் மக்கள் மத்தியில் நன்கு அறிமுகமாகினேன்.

வினாத் துறையிலே—

ஆசு, மதுரம், வித்தாரம் ஆகிய மூவுகைப் பாவினங்களையும் சரளமாகப் படைத்தத்துடன்.... கஷ்டமான இனமாகிய சித்திரகவி’ப் பாவினத்தையும் தோந்து நாக பந்தம், சக்கரபந்தம், நிரோட்டம், அன்ன கவிதைகளையாக்கும்’ புலமை விளையாட்டுக்களையே அனுயாசமாகச் செய்தும் விட்டேன்.

இலக்கியம் பற்றிச் சொல் வதானால்—

நம் முன்னேர்கள் மனித வாழ்க்கையை அகம்-புறம் என்னுமிரண்டாக வகுத்துத்தான் இலக்கியம் சிறுட்டித்தனர். குறித்த பிரிவ நாள்டைவில் ‘அகம் திருந்தி னற்தான் புறம் திருந்தும்’ என்றும், அல்ல அல்ல— புறம் திருந்தினற்தான் அகம் திருந்தும்’ என்றும் போட்டு போட்டு முட்டி மோதும் அளவுக்குக் கோஷ்டிகள் இரண்டாகவே செயல்படவுந் தொடங்கின.

இற்றை நாளில்—

புறவாழ்வைச் செப்பனிடுவான் வேண்டி-அதாவது: சமுதாயத்தைத் திருத்த வேண்டுமென் ரெழுது பவர்கள்; அகவளர்ச்சியையொட்டி - அதாவது: தனிமனிதன் திருந்தவேண்டுமென்று எழுதுபவர்கள்... ஆத்மீகத் துறையை வளர்க்கப் பக்தி இலக்கியம் படைப்பவர்கள்..... கலை கலைக்காக’ என்பவர்கள்.. ‘கலை மக்களுக்காக’ என்பவ வர்கள்... காதல், வீரம், பாசம் தியாகம் ஆதியாம் தனி மனித உணர்வுகளுக்கு உருவந் தருபவர்கள் வர்க்க வேற்ற ருமைகளைச் சித்திரித்துச் சமுதாய உணர்வுகளுக்கு உருவந் தருபவர்கள்... மேல்மட்ட உணர்வுகள், அடிப்படை உணர்வுகள், அன்றூட்டத்தேவை, அடிப்படைத் தேவைகளை நுன்மான் நுழைபுலத்தினரசய் நுனுகியாராய்ந்து பேதா பேதங்களை விளக்குபவர்கள்... அரசியல் கட்சிகளின் பிரச் சார ஊதுகுழல்களாய் மாறி எழுதுபவர்கள்... வர்க்கமுரண் பாடுகளைப் பூசிமெழுகி வர்க்கச் சவாலைச் சமாளிப்பவர்கள்..... வெறுமனே பாலுணர்ச்சியைத் தூண்டிச் ‘சோபா’ இலக்கியம் படைப்பவர்கள் என்றின்ன பலதரத்தினரும் எழுதுகின்றனர்.

‘அகவளர்ச்சியும் வேண்டும்; புற வளர்ச்சியும் வேண்டும். தனிமனிதன் திருந்தவும் எழுத வேண்டும்; சமுதாயம் திருந்தவும் எழுத வேண்டும். வெளகீக வாழ்க்கையும் மறு மலர்ச்சிபெற எழுத வேண்டும்; ஆத்மீக வாழ்க்கையும் மறுமலர்ச்சியடைய எழுதவேண்டும்’ — என்ற கொள்கை யுடையவர்களில் அடியேனும் ஒருவனாகும். நான் ஏன் அத்தகைய கொள்கையைப் பின்பற்றுகின்றேன்?

அன்றைய திருமூலர் தொட்டு இன்றைய சிவன்டியாக கள் வரையில்..... ‘அன்பே சிவம், அன்பே சிவம்’ என்று மனப்புடுமிட்டபடியிருந்துங் கூட திறக்கப்படாத ‘பல கத வுகள்’ சட்டத்தின் கைகளினால் திறக்கப் பட்டமையும் சட்டத்தின் தாக்குதலின்றியே ‘சில கதவுகள்’ தாமாகத் திறந்து கொண்ட மையும் சிந்தனைக்குரியது.

கற்குகைகளிற் பதுங்கி வரழந்த மனிதனை, ககனத்திற் பறக்கச்செய்து வெண்ணிலாவிலே விளையாட வைத் தசாட்சாத் அதே சிந்தனை, எதிர்காலத்திலே அவனை நிச்சயமாக உயர்நிலையெய்த வைக்குமென்பதிற் கிஞ்சிற்றும் ஜயமில்லைத்தான்.

எனினும், நற்சிந்தனையுலம் ‘மானிதம்’ பரஸ்பரம் மதிக்கப்படுவதற்குச் சட்டத்தின் பக்கத்துனை இன்றியமையாத தொன்றென்பதும்... அதேவேளை: சட்டத்தை மதித் துச் சட்டத்திற்கமைந்து நடப்பதற்கு ‘அகவளர்ச்சி’ அத் தியாவசியமானதென்பதும் யதார்த்த பூர்வமான உண்மைகளாயிற்றே!

எழுத்தாளனென்பவன் ஆழந்த-பரந்த-உயர்ந்த-சிறந்த சிந்தனையாளருமிருக்க வேண்டும். அவன், தவது சிந்தனையைச் சரியான பாதையில் பிரயோகிப்பதின்மூலம்.. மக்களின் சிந்தனையைத்துண்டிச் சமுதாய மறுமலர்ச்சி காணப் பிரயாசைப்பட வேண்டும்.

முதலாளி வர்க்கத்திலுள்ள முழுப்பேருமே இதயில் லாதவர்கள்லை. அவர்களுள்ளும் மனித மாண்க்கங்களுண்டுதான். இருந்தென்ன? அவர்களின் நல்லவெண்ணத்தைச் செயற்படுத்த முடியாமல் சந்தர்ப்ப, குழந்தெள்கள் தடைபோடுவதால்... அந்த நல்லவர்களும் பயனற்றவர்களாகிவிடுகின்றனர் சமுதாய அமைப்பின் தவறினால்.

எனவே, தனிமனிதனின் தயவில், தனிமனிதனின் வாழ்க்கை வாய்ப்புகள் தங்காத வகையில் ‘சமுதாயப் புனரமைப்பு’ செய்யப்படவேண்டுவது அவசியமாகின்றது.

ஆமாம்! சீழ் புரையோடிக் கொண்டிருக்கும் புண்ணை அறுவைச் சிகிச்சை செய்தேனும் சொல்தமாக்க முயலாமல்... புண்ணை அப்படியே விட்டுவைத்துக் கொண்டு, மேலுக்கு வாசனைத் தைவங்களைத் தடவுவதினால் துளியும் பயன்கிட்டமாட்டாதென்பதை எழுத்தாளன் ஊன் ரி உணர்ந்து செயலாற்ற வேண்டுவது முக்கியமாகின்றது.

“முத்தாளனென்கிற சமுதாய வைத்தியனின் கருத்துக்களிற் சில கால, தேச, வர்த்தமானங்களைக் கடந்து நிலைபெற்று விடுவதுமுண்டு - காலத்திற் கொவ்வாதன வாய் வியர்த்தமாகி விடுவதுமுண்டு.

உடலில் உயிருள்ளவும் பினிகளேற்படுவது தவிர்க்க முடியாததைப்போலே, மனிதகுலம் பூமியில் வாழும்வரையிலே பிரச்சினைகளும் தோன்றிக்கொண்டே யிருக்கும் இஃது எத்தகைய ஆட்சிமுறையிலும் தவிர்க்க இயலாத தேயாகும். ஆகவே, எழுத்தாளனென்பவன் காலத்திற் கேற்றவகையின் தனிமனித-சமுதாய பிரச்சினைகளென்கிற பினிகளுக்குக் ‘கருத்துகள்’ என்கிற மருந்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியது வேண்டற்பாலதொன்றே! ‘திறமான சிருட்டியெனில் வெளிநாட்டார் அதை வணக்கஞ் செய்யும் நிலைக்கு உயர்தல்’; அவரவர் ஆற்றல், மது நுட்பம்... அவைகளைப் பிரயோகிக்கும் முறையைப் பொறுத்தேயாகும். --இவைகள் எழுத்தாளனைப் பொறுத்த எனது கருத்துக்களாகுமேயன்றி எழுத்தாளனின் வரைவிலக்கணமன்று.

1953லே பத்திரிகைகளில் எழுத்த தொடங்கிய நான் 1955 க்கும் 1967 க்கும் இடைப்பட்ட பத்தாண்டு காலத்திலேதான் பல சிறுக்கைகளைப் படைத்துள்ளேன். குறித்த காலத்தில் ஈழத்தின் பிரபல வரை, மாத இதழ் களிற் பிரசரமாகிய எனது சிறுக்கைகளிற் பதின்மூன்றைத் தேர்ந்தெடுத்தும்... அக்கால கட்டத்தில் எழுதிப் பத்திரிகை எனுக்கு அனுப்பாமல் வைத்திருந்த ‘தியாகச் சுடர்கள்’ (அட்டைப்படக் கதை), ‘அழுங்குப்பிடி’ இரண்டையும் புதிதாகச் சேர்த்தும் தொகுத்து எனது இருபது வருடகால இலக்கிய அறுவடையின் ஒரு சிறு பகுதியை ‘‘ஸமுத்துக் காவிய தீபகம்’’ என்னும் (சிறு கதைத் தொகுப்பு) நூலாக மக்கள் முன் சமர்ப்பிக்கிறேன் இக்கதைகள் உடனடியாக அழுலாக்கப் படுவதற்காக வர்த்தமானி? யில் வெளியிடப் படுவது போன்ற சட்ட மசோதாக்களாக அல்ல, சிந்தனைக்கு விருந்தாகத் தரப்பட்ட கலைப் படைப்புக்களேயாகும்.

ஸமுத்துக் காவிய தீபகம் போன்ற இன்னும் பல நூல்கள் தொகுக்கத் தக்க இலக்கியத் தரம்வாய்ந்த - பத்திரிகைகளிற் பிரசரமாகிய - பிரசரமாகாத - ஏராளமான சிறுக்கைகள் பழைய பத்திரிகைக் கட்டுக்குள்ளேயும் கையெழுத்துப் பிரதிகளுக்குள்ளேயும் அனந்த சயனம் பண்ணுகின்றன.

மரகதமணித் திருநாட்டிலே மக்களாட்சி-சோஷலிஸ சமதர்ம ஆட்சி மலர்ந்து... உள்ளூர் இலக்கியங்கள் மதிக்கப்பட்டு மவசுபெற்று ஒளிவீசும் என்கிற நம்பிக்கை மக்கள் மனதிலே உதயமாகியுள்ள இந்தப்பொற்காலத்திலே.

தாராள மனப்பான்மையுள்ள தனியார்களோ, அன்றேல் கூட்டுறவுமுறையிலுள்ள ஸ்தாபங்கள் பதிப்பகங்களோ, அல்லது கலாச்சார அமைச்சோ முன்வந்து..... ஈழத்து இலக்கியத்தை வளர்த்தாற் போன்றும் பொருளாதார நிலுவுற்ற (என் போன்ற) எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்தாற் போன்றும் தங்கள் கையைக் கடிக்காமலும் அதே சமயம் அதிகலாபம் பெற முயலாமலும், முதலுக்கு மோசமில்லாத வகையிலே - எனதும் என்போன்றவர்களினதும் - துயில்புரியும் சிறுக்கைகள், இலக்கியப் படைப்புக்களைப் பள்ளியெழுப்புச் சிபாடித் தூக்கி நிறுத்தி மக்களுடன் அவளாவ வைக்குஞ் சகாப்தமொன்று இரத்தின துவி பத்திலும் தோன்றுமோ - யாதோ காலந்தாங் பதில் சொல்ல வேண்டும்

கம்பனுக்கொரு ‘சடையப்ப வள்ளலும்’ காலனதாசனுக்கொரு ‘தேவரும்’ வாய்த்தாற்போன்று எனக்கும் ‘ஒருவர்’ வாய்க்காது போகினும் ஒருவர்க்குப் பதில் பலராக நம் நாடைங்கணுமுள்ள எனது நல்லபிமானிகளிலே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இக்கால சடையப்ப வள்ளல்கள், சிதக்காதிகள் சிலைன் மனமார்ந்த உதவியைக் கொண்டும் எனது பிரமப் பிரயத்தனத்தினாலும் “ஸமுத்துக் காவிய தீபகம்” என்கின்ற என் முதற் குழந்தை பிறந்து உங்கள் கரங்களிலே தவழ்சின்றது

இந்தச் சுப வேளையிலே—

இன் நூலில் இடம்பெற்ற எனது படைப்புக்களை அன்று: ஏற்றுப் பிரசரித்து ஆதரவு நல்கிய வீரகேசரி சுதந் திரன், ஈழநாடு, கண்செல்வி, விவேகி ஆசிரியாம் பத்திரி கைகளுக்கும்...அவைகளின் அப்போதைய ஆசிரியர்களுக்கும் நன்றி வணக்கங்களைச் சமர்ப்பித்துக் கொண்டு: என்னை உருவாக்கியவர்களிற் சிலரையும் நினைவு கூறுதல் கட்டப் பாடுடைத்தாரும்.

திரு. ‘சிலலையூர்- செல்வராஜன்’, தினகரன் ஆசிரியர் திரு. சி. சிவகுருநாதன், திரு. த. சபாரத்தினம், ‘சபா’ திரு. சி. சரவணபவன் ‘சிற்பி’, திரு. நா. பாலசுப்பிரமணியம் ‘தமி முக்கெல்வன்’, வீரகேசரி ஆசிரியர் திரு. சி. சிவப்பிரகா சம், தினபதி ஆசிரியர் திரு. எஸ். டி. சிவநாயகம், திரு. இரா. பத்மநாதன், சுதந்திரன் திரு. கோவை - மகேசன், விவேகி திரு. மு. ஆசிர்வாதம், கவி ஞர் - ம. விக்ரர் ‘யாழ் ஜெயம்’ இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன தமிழ் நிகழ்ச்சி அதிகாரி திரு. நாவற்குழியுர் நடராசன், இரசிகமணி கணக். செந்திநாதன், பிரபல எழுத்தாளர் திரு. எஸ் பொ., பிரபல நாடகாசிரியர் திரு. ம. யுவனி (இலுப் பைக்குளம்) ஆகியோர்களுக்கும்.—

இரசிகர்களிலே — கிளி வெநாச்சிபைச் சேர்ந்த திரு. க. இரத்தினசிங்கம், திரு. ச. தேவதாசன், திரு. எஸ். அருளம்பலம், திரு. எஸ். சுப்பையா, ப. ச. உறுப்பினர் திரு. இ. நடராசா, வண்ணர்பண்ண - காரைக்காடு பிரபல நாடகாசிரியர் (அமரர்) திரு. சின்னப்பு - கணபதிப்பிளை அவரது புதல்வர் திரு. சி. க. சண்முகநாதன், ‘வண்ணை யூர்சன்’, கலைவாணர் நாடகமன்றம், திரு. இரா. பற்குணம், ஆசிரியர்கள், திரு. வே. சாமுவேல் (உரும்பராய்), திரு. வி. க. கந்தசாமி (உடுவில்), திரு. நெல்வேலி, த. மையதி: பொன்னு நல்லையா ஆகியோர் களுக்கும்.

—இந்நால் டகுவாகுவதற்குப் பண உதவி நல்கிய திரு. பொன்னு நல்லையா, திரு. க. இரத்தினசிங்கம், திரு. எஸ். அருளம்பலம், திரு. க. தம்பிராசா பிரபல கட்டிட ஒப்பந்தகாரர் (ஆக்ஷிப்புலம்), திரு. சி. க. மனோகரன் (காரைக்காட்டு வீதி, வ. பங்களை), திரு. கந்தசாமி கலைச் செல்வன் (பழம்ரேட், கந்தர்மட்டம்), திரு. எம். இராஜ நாயகம் (வைத்திய அதிகாரி), ‘செல்வம்’ சுழிபுரம், திரு. ஏ. திருநாவுக்கரசு (பொதுச் சௌக்கியப் பரிசோதகர் சாவக்சேரி) திது. வே. சாமுவேல் (ஆசிரியர்), திரு. கோ. பொன்னம்பலம் (பெரியபுனியாலங்குளம்), ஐஞப் செ. ஜமாலதீன் (சின்னச்சிப்பிக்குளம்), திரு. கே. எஸ். இராசையா (முதலியாகுளம்) திரு. சி மாணிக்கம், திரு. ச. கந்தாசரன் (இலுப்பைக்குளம்), திரு. கு. சாமிநாதர், திரு. த. வேலாயுதம், ஐஞப். ஏ எஸ். ஜமால், றஹ்மானியா ஸ்ரோர்ஸ் (தேரியகுளம்) திரு. வ. செல்லத்துரை (பத்தமேனி), திரு. வ. சி. சின்னராசா (அச்சவேலி), திரு. சி. சிங்கராசா (கொத்தியவத்தை), திரு. மு. சின்னத்துரை (கலட்டி), திரு. வீ. எஸ். அந்தோனிப்பிளை ஆசிரியர் (வசாவிளான்), திரு. இரா. செல்வரத்தினம் அண்ணைமலை வீதி, சுதுமலை, திரு. மா. அப்பத்துரை, திரு. த. மாணிக்கவாசகர், திரு. க. தம்பிராசா மல்வம் உடுவில் பங்கத்தர் நா. இராசையா (கோட்டாவில்,) மல்வம் தமிழ்முத மன்றத்தினருக்கும்,

—அட்டைப்படம் வரைந்துதவிய மன்னர் முஸ்லிம் வீதி, ஆசிரியர்-ஐஷியர் - புரட்சிக் கவிஞர் கே ஐஞப் எம். எம். எம் கலீல் (‘கே’) அவர்களுக்கும்,

நால் ‘புராவ்’ பார்த்துதவிய செல்வன். சி. க. யோக நாதன் (‘வண்ணையூர்க் கலைஞர்’) அவர்களுக்கும்,

நாலை நன்முறையில் அச்சிட்ட ‘திருச்செல்வி அச்சுத்தினருக்கும்,

பெருளாதாரக் கண்ணேட்டத்திற் சொல்வதானால், எனது நூல் வெளியீட்டுப் பணி என்னும் பெரும் சுறையை ஆரம்பத்தில் தூக்குவதற்கு உறுதுணையாற்றிய அன்பர், திரு. பொ. நல்லையா அவர்களையும், ஈற்றில் குறித்த பெரும் பாரத்தை இறக்கி உரிய இடத்தில் சேர்ப்பதற்கு 'நான்' தானுக மாறி இறுதி உதவிகள் நல்கிய எழுத்தாளர். கே. டானியல் அவர்களையும் என்றும் மறப்பதற்கில்லை.

சமுத்துக் காவிய தீபகத்தைப் பணங்கொடுத்து வாங்கி சமுத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், எனக்கும் உறுதுணையாற்றிய தங்களுக்கும் எனது இதய ழர்வமான நன்றி வணக்குவதன் சமர்ப்பணம்!

வாழ்க தமிழ்! வளர்க சமுத்து இலக்கியம்!!

இலுப்பைக்குளம்.
நேரியகுளம்.
(வழி) மதவாச்சி.

இவ்வண்ணம்
அன்பன்
எஸ். எல். சுவந்தரநாயகம்
(வண்ணியூர்க்கல்விராயர்)

★ வெள்ளி தீரை ★

"தூக்கை கோழி கூவது ஏங்கா?"

"ஓம் அக்கை!"

"லாம்புக்கு எண்ணயில்லடிபுள்ள... லாம்பு நாருது... எண்ண இரிக்கா?"

"எண்ணய் ஒரு சொட்டும் இல்லமாமி!"

"வின்ன நெருப்பின்டாலும் மூட்டுங்கடி.

ஃ

"மம்ம! ரெண்டாங் கோழியுங்கூவது..."

"வெத்தில் பாக்குக்கூட இல்ல, வாய்சவுக்குது."

ஃ

"மூன்றேங் கோழியுங் கூவது"

"தேத்தண்ணிக்குச் சீனி தேயில இல்லயாடி கனகம்மா?"

"ஒள்ஞுப்பம்போல சக்கர இரிக்கு. தண்ணி வைக்கன். தொட்டிற்றுக் குடிப்பம்..."

"காகம் கத்துது...! கரிக்குருவி கரயுது! நிலந்தெளியுதடியோவ!"

—இவ்வாறு கண்ணம்மாவின் பிரசவத்திற்காகக் கூடியிருந்த பெண்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

மருத்துவச்சி தங்கநாச்சி வெளியில்வந்து

"நோவு ஒள்ஞுப்பமுமில்லச் சுப்பய்யா! பரிசாரியா ரையின்டாலுங் கூட்டிற்றுவா" என்று சுப்பையாவிடம் சொன்னாள்.

சுப்பையா வறுமையினாலும் ஆற்றுமையினாலும் கூனிக் குறுகியவனுக்த தலையைச் சொற்றிந்தவண்ணம்...

“என்னக்கை செய்யிற? பரிசாரியாருக்குக் குருத் தெச்சினை வச்சுக் குடுக்க ஒரு நாலுபணக் காசுக்கு (இரு பத்தைந்து சதம்)கூட வளியில்ல. காலங்காத்தால வெறுங் டுறதா?“ - என்று முனிமுனுத்தான்.

“அடடே! நம்மட ஏனும் அந்தாளுக்குத் தெரியும். மருங்கயங்கைத்து (பிள்ளை பிறந்த ஐந்தாவது நாள்) பரி கிற கிரையக் கொளை அவிச்சுக் குடுத்துச் சந்தோசமா (தனது முந்தானைச் சேலையிலிருந்த முடிச்சை அவிழ்த்து) ணய வச்சுக் கூட்டிற்று ஓடியா. விரசாவா!“

-மருத்துவப்பெண் தங்கநாச்சி தேறுதல் சொல்லிச் சுப்பையாவை அனுப்பிவைத்தான்.

ஃ

சுப்பையாவும் வைத்தியரும் வந்துவிட்டார்கள். அடுத்த வீட்டில் கைமாற்றுக வாங்கிய ஒரு முடி சீனி, 2 வெற்றிலை, ஒரு பாக்கு, ஒரு புகையிலைத்துண்டு ஆகிய வற்றைக் கொண்டு வைத்தியருக்குத் தேத்தண்ணீர், வெற்றிலை ஆதியன கொடுத்து உபசரித்தார்கள்.

“தங்கநாச்சியக்கா! எப்ப நோ புடிச்ச? இப்ப என்ன பறுவத்தில் இரிக்கு?“ - வைத்தியர் வினாவை விடுகிறார்.

“நேத்து மால கருக்கப் புடிச்ச நோப் பரிசாரியார். விடிய விடியச் சங்கு நோவாத்தா(ன்) நின்ட. தலக்கோழி கூவும் தியாலம் பன்னிக்குடம் பொழிஞ்ச. அதோட உமைக்கு மன்வச்சாப்பில நோ நின்டு பொயித்து. முருங்

கப்பூவும் வெந்தயமுந்தா(ன்) அவிச்சுக் குடுத்த... கைநாடி யப் பாருங்களம் பாத்து மருந்தக் குடுங்க... ஒங்களுக்கு நாங்க என்னத்தக் கொல்லிறு...?“

-மருத்துவச்சி தங்கநாச்சி பவ்வியமாகவிடையிறுக்க வானுள்.

“புள்ளே நல்லாச் சீலயப்போட்டு முடி உடுங்க. பரி சாரியார் கைபாக்க ஊட்டுக்க வாரூரு!“

“வாங்க பரிசாரியார்!“

வைத்தியர் கைநாடியைப் பரீட்சித்தபின்பு, வெளித் தின்ணையில் ஆற அமர உட்காருகிறார்.

“நோ எழுப்ப மருந்து குடுக்கோணுங்கா. கரிசலாங் கண்ணியிலை, வெள்ளோச் சந்தணை. லாமிச்சமவேர், அதி மதுரம் இவளவும் கொண்டாங்க. பரமேசுரங் குளிசை குடுக்க! முதல்ல வெட்டுமாறங்குளிசை தாறன். வெள் வொறகு மத்தக் குளிசை குடுப்பம்!“ - வைத்தியர் சிகிச்சை முறையை. ஆரம்பித்தார். கண்ணம்மாவின் பிரசவ வேதனை சற்று அதிகரித்தது

“நாம் பாலண்ட ஊட்ட சித்த பொயித்திட்டு வாறம்!“

-வைத்தியர் அடுத்த வளவுக்கு ஏதோ அலுவலாகப் போய்விட்டார்.

“எடுயே வாயால முச்ச உடாத. முச்சை அடக்கி உடு. சும்மா வாய்ப்போக்காத. சத்தம் போடாத. முக்கு! நல்லாமுக்கு! பத்திரகாளித் தாயே! ஆயிரங்கண்ணேட யவளே! இந்தவளையில தாய்வேற புள்ள வெறயாப் போறக்கு ஒதவி செய் அம்மா! அம்மனே!“

“நல்லாச் சாத்திப்புடியுங்கடி. அவ நென்ச்சாப்பில ஆடப் பாக்கிறாவு. நாலு புள்ளப்பெத்த ஆத்த தலப் புள்ளத் தாச்சியப்பில விண்ணையும் போடுரூவு. ஒன்கு வெக்கமில்லயாடி! ததா!! அம்மாளாச்சி! கோளாவில்பு புள்ளயாரப்பனே!“

“இவ்விதமாக வீட்டுக்குள் விருந்து குரல்கள் கேட்டன.

வெளித் திண்ணையிலே பிடித்துவைத்த கொழுக்கட்டையாகச் சற்றும் சலனமில்லாமல் கண்ணம்மாவின் கணவன் சுப்பையா உட்கார்ந்திருந்தான்.

“என்னப்பா புள்ளேர தல தெரியது. வருத்தம் ஒன்னவழும் இல்ல. பரிசாரியார் எங்க? கூட்டிற்றுவா! மத்தக் குளிசை குடுக்க... தேங்கா(ய) மந்திரிக்கத் தம்பிப்பிள்ளையரக் கொண்டாங்க... நம்மட நிந்தாலூர்ப் பக்கிரிக்காக்காவும் இஞ்சான்நிக்காரு. மனிசம் வெத்தில மந்திரிச்சக்குடுப்பாரு!”

“இதுகள் உட்டிட்டு அக்கரப்பத்து ஆசப்பத்திரிக்குக் கொண்டு போறக்குச் சந்தர்ன்ர வண்டிலக் கொண்டாங்க! மந்திரத்தில் மாங்கா(ய) உளாது”.

“இதில் வேற வித்தியாசமுமிரிக்கும். ஆரும் விளாடியிரிப்பானுகள். அரக்கட்டுக் குணம்போலா இரிக்கு!”

“நம்மட பாட்டம் பூட்டங்காலத்திலியும் ஆகப் பத்திரிக்குக் கொண்டு போய்த்தானு புள்ள பொறந்த. அதுவும் இனித்தானு கொண்டுபோற! போறண்டா நேரத் தோட போயிரிக்கோணும்.”

“நம்மட பரிசாரியார் லேசுப்பட்ட ஆளில்ல. மண்குடத்துக்க சுரப்பினஞ் சுட்டு வளத்து பெரிய காயானுப்பில கொடத்துக்கும் சொரக்காய்க்கும் மருந்து பூசிகாயும் பிய்யாமக் கொடமும் ஓடயாம வெளில இழுத்தெடுத்த வேலம்பரிசாரியார்ர பேரன். புள்ளத்தாச்சிப்பரிசாரத்துக்குப் பேர் போனவுக. அந்த மனிசனர கைகடந்தா அது விதிதாம்! அவரை மீறிப் போனு போவது”.

“தம்பிப்புள்ளையரு கொறஞ்சவரில்ல. முத்தத்தில கண்ணி வாழை நாட்டி உருவோட நின்டு, வாளாயக்குல போடப்பண்ணி; மூண்டு நாளாய்க்கு மிந்தி வயித்தில

செத்து ஊதிப்போன புள்ளயத் துண்டு துண்டா வெளியில் விசப்பண்ணை காளிக்குட்டிப் பரிசாரியார்ர பேரண்ட மக(ன்) அவரிட்டயு(ற) ஆளப் போக்காட்டிரிக்கு...”

“பக்கிரிக்காவ எங்கெங்க எல்லாங் கூட்டிற்றுப் போருணுகள். மனிசம் வெத்தில மந்திரிச்ச குடுத்தா ஓடன நோ எழும்பும். அதுக்குஞ் சரிவராட்டி அரிசிக்கரிமையால வெள்ளத் தகரக் கோப்பேல அவங்கட அறபும் ஹே ஏதோ ‘இசும்’ எழுதிக் குடுப்பாரு. பாத்திற்றிரிக்கப் புள்ளயக் கொண்ணைந்து வீசும்... அவரும் அந்தாவாருரு...”

- இப்படியாக அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டார்கள்.

காலப் போக்கிற்கேற்ப விஞ்ஞான ரீதியில் வளர்ச்சி பெறு விட்டாலும்கூட வறிய ஏழை மக்களின் ஒரேயொரு சஞ்சிவியாகக் கைகொடுத்துதவும் நம்நாட்டுச் சுதேச சித்தாய்ரவேத, யூனிஸி, ஹோமியோபதி வைத்திய முறைகளைப் பற்றியும்... காலப்போக்கிற்கேற்பப் போட்டிபோட்டு வளர்ச்சி பெற்றிருந்தும் நமது நாட்டைப் பொறுத்தவரையில்-இன்னுமே எட்டாக்களியாகத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் பிறநாட்டு மேலைத்தேய ஆங்கில வைத்தியமுறையைப்பற்றியும் விவாதித்துக் காரசாரமாக விமர்சனம் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

சுதேசவைத்தியர் அக்கரைப் பற்றுப் பரமானத்தர், மாந்திரீகர் கோளாவில் தம்பிப்பிள்ளை, சில்லறை வியாபாரியார் நிந்தாலூர்ப் பக்கிரிக்காக்கா யாவரும் சுப்பையாவின் வீட்டிற் குழுமிவிட்டனர்.

கண்ணம்மாவின் பிரசவவேதனை சற்றுக் கூடியது. வைத்தியர் மருந்துக்குமேல் மருந்துகளாகக் கொடுக்க ஆரம்பித்தார்.

“சாமுல் ஹமீது நாயகன்களே! மஹ்யத்தின் ஆண்டவர்களே யாதசலொரு தங்கடமுமில்லாமைத் தாய்வேற

ஷ்வரவேற்யாப் பேறேருக்கு ஒத்தி செய்யுங்க நாதாக்களே!'' - என்று பலத்த குரலில் சொல்லிவிட்டு, வெற்றிலை யொன்றையெடுத்து முன்னுமுனுத்த குரலில் மந்தி ஸித்துச் சப்பிவிழுங்கும்படி கண்ணம்மாவுக் கொடுத்து விட்டு, அடுத்த சிகிச்சை முறைக்கு ஆயத்தம் பண்ணுகிறார், பக்கிரிக்காக்கா.

“ஓம் குருவாழக் குருவாழ... நான்வாழ் எந்தன் ஆசாரியன் வாழ... அஞ்சனுதேவி வயிற்றில் அநுமார் பொறந்தாப்போல... வயித்தில் காளமாமுனி பொறந்தாப்போல... பன்ரெண்டு வருசமாப் பரசுராமனை... மாவுங் கொடியும் விழவிழவே சுவாகா!'' -இவ்விதமாகத் தம்பிப் ளையர் வீட்டுவாசற்பின்படியின் முன்னேயிருந்து இடைக் கிடை உரத்தசத்தமாகவும்... இரகசியமாகவும் தேங் காயை மந்திரிக்கிறார் ..

சிறிது நேரத்தால் அவருக்கு அம்மன்களை ஆவேசம் வந்துவிடுகிறது. உறுக்கி உறுக்கி மந்திரிக்கிறார்.

“புள்ள பொறந்திற்று!''

“பொறந்திற்று?''

“ஓமோம்! பொறந்திற்று!''

-தம்பிப்பிள்ளையர் இன்னும் மந்திரிக்கிறார். நஞ்சவிழுமட்டும் மந்திரிக்க வேண்டிய மரபுப்படி.

“நஞ்ச விழேல்லையா?''

“இல்லை!''

“நஞ்சக் கோடுங்க நஞ்சக்கோடுங்க!'' - பெண்கள் உத்தரவிடுகிறார்கள்.

ஒரு வயோதிபர் ஒரு கோடரியையெடுத்து வாசலுக்கு நேரேநிற்று “நஞ்சக்குப்போறன் நஞ்சக்குப்போறன் நஞ்சக்குப் போறன்” என்று மூன்றுமுறை சொல்லிவிட்டு பக்கத்திலுள்ள காட்டை நோக்கி ஓடுகிறார்.

பெண்கள் சிலர் முற்றத்திலே வாசலுக்கு நேராக ஒரு உரலை நிறுத்திவைத்து, அதற்குள்ளே வெறுஞ் சிரட்டைகளை நிறையப்போட்டு “மாவுங் கொடியும்விழி!... நஞ்ச விழி! நஞ்சவிழி!” என்று மாறிமாறிப் பெலத்த சத்தமாகச் சொல்லிச் சொல்லி உலக்கையினால் இடத்து ஓலியெழுப்புகிறார்கள்.

வைத்தியர் ஏதோவொரு சிறு மூலிகைக் கொடியை வாய்போசாமல் பிடின்கி மோதிரம்போலே வளையமாக்கிக் கொண்டுவந்து இடதுகாற் பெருவிரலிற் போடும்படி கொடுக்கிறார். பெண்கள் அதைவாங்கிப் ‘போட்டாக்கு’ என்று சொல்லுகிறார்கள்,

பக்கிரிக்காக்கா வெள்ளைத்தகரக் கோப்பையிலே அரி சிமையினாலெழுதி முடித்த ‘இல்லை’ வெந்தீரில் கரைத் துக் குடிக்கும்படி கொடுக்கிறார். அதுவுங் குடிக்கக் கொடுக் கப்பட்டாயிற்று.

வீட்டுக்குள்ளே-

“த்தா! த்தா! த்தா! நஞ்சவிழுந்திற்று... ‘நஞ்சவிழுந்திற்று!’ என்று பெண்கள் சத்தம் போடுகிறார்கள்.

“நஞ்ச விழுந்திற்று வாங்க வாங்க!'' - என்று கையிற் கோடரியுடன் காடுநோக்கிச் சென்ற வயோதிபரைக்கூப் பிடுகிறார்கள். அவர் ஒரு கையிற் கோடரியும் மறு கையில் ஏதோவொரு மரத்துப் பட்டை ஒரு துண்டும் கொண்டு வருகிறார். ‘நஞ்ச விழுந்திற்று’ என்றவுடன் கையிலிருந்த மரப்பட்டையைக் கால் மிதிபடாது ஒரு மரத்தில் வைத்துவிட்டு ஆட்களோடுசங்கமித்து விடுகிறார்.

பிள்ளை பிறந்து 'நஞ்சு' விழச் சணங்குமானால் ஒருவர் வாய்ப்போமல், ஒரு கோடரியையெடுத்துக் கொண்டு 'நஞ்சுக்குப்போகிறேன்' என்று மும்முறை சொல்லினிட்டு ஒரு மரத்தை நோக்கி ஒடுவார். அவ்வேளை நஞ்சு விழுந் துவிடும். அவ்விதம் விழ இல்லையென்றால் குறித்த மரத் தின் பட்டையை வெட்டிக் கொண்டு வருவார். வரும் பொழுது நஞ்சு விழுந்துவிடும். அப்படியும் விழவில்லையா னால் பட்டையைக் கொண்டு வந்து வீட்டுக்குள் ஓரிடத் தில் போட்டு அதன்மேல் பிரசவித்த பெண்ணை இருத் துவார்கள். உடனே நஞ்சு நிச்சயமாக விழுந்துவிடும். நஞ்சுவிழுந்தவுடனே குறித்த மரப்பட்டையை எடுத்து விடவேண்டும். இல்லையென்றால் பிரசவித்த அழுக்குடன் அதிகமதிகமாக இரத்தம் வெளியேறி ஆபத்தை உண்டாக்கும் இத்தகைய முனிகைகளைக் கொண்டு செய்யக்கூடிய அழுவசிகிச்சை முறைகள் நம்நாட்டு வைத்தியழுறைகளில் ஏராளமானாலும்.

சரி கதைக்கு வருவோம்-

நஞ்சு விழுந்ததும்... தனது தொழில் முறைப்படி தம் பிப்பிளோயர் மந்திரித்துக் கொண்டிருந்த தேங்காயை வாசற்படியில் அடித்துடைத்தார்.

அதன் பிற்பாடு -

"என்னபிள்ளை என்னபிள்ளை?" என்று வெளியிலிருந்தவர்கள் விசாரித்தார்கள்.

"ஆம்புளைப்பிள்ளை ஆம்புளைப் பிள்ளை" என்று வீட்டுக்குள்ளிருந்த பெண்கள் குதுகலமாகப் பதில் சொன்னார்கள்.

"அடிடே சிங்கா ஆண்சிங்கமா. பொறந்திருக்கான!" "என்று முற்றத்தில் நின்ற ஒருவர், ஆம்புளை! ஆம்புளை! ஆம்புளை! என்று முன்றுதரம் உரத்துச் சொல்லியவாறு ஒரு நுகத்தடியை எடுத்து வாசலுக்கு முன்பு கூரையிலே

முன்றுதரம் அடித்துவிட்டு வீட்டுக்கு மேலாலே குறித்த நுகத்தடியை வீசினார். இந்த முறையை கூரைதட்டுவ தென்று சொல்லுவார்கள்.

பெண்பிள்ளைக்கு உலக்கையாலும், ஆண்பிள்ளைக்கு நுகத்தடியாலுந்தான் கூரைதட்டுவது மரபு.

கூரைதட்டியவர் ஏறிந்த நுகத்தடி, வீட்டுக்குப் பின் புறத்திலே குனிந்தவண்ணம் பிள்ளைப்பெறுச் சம்பந்தப் பட்ட ஏதோவொரு வேலையிலீடுபட்டுக் கொண்டிருந்த சுமார் 65-70 வயசடையவொரு பாட்டியின் நாரியில் படாரென்று விழுந்தது. கிழவி ஊரே அதிரும்படி அவ்வக்குரல் எழுப்பியவளாக ஒப்பாரியைத் தொடரலானான். சம்பந்தப்பட்ட ஆண். பெண் களைவரும் கிழவியின் நாரியைத்தடவில் மருந்துகள் பூசி ஆசவாசப்படுத்தலானார் கள்.

"ஒரு பிள்ளை பிறக்கும் பொழுதே இப்படியான மூடப் பழக்க வழக்கங்களைக் கையாண்டால் அந்தப் பிள்ளை தன்னுடைய காலத்தில் எப்படி அறிவாளியாக வராமுடியும்? இரண்டுமைல் தூரத்திலுள்ள அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியிலே கொண்டுபோய் விட்டிருந்தால் இத்தனை சிரமப்பட வேண்டியதில்லையே! என்ன மடைத்தனமான வேலைகள்!"

-இவ்வாருக ஒரு பகுத்தறிவுவாதி விசனப்பட்டுக் கொண்டார். நிர்வாணிகள் வாழும் இடத்திலே சேலைகட்டியவள் பைத்தியக்காரியாவதுபோல் அந்தப் பகுத்தறிவாளரைப் பைத்தியக் காரானுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவரும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை... தான் சார்ந்த அரசியற்கட்சிக் கொள்கையை அமுல் நடத்தும் பிறநாட்டினருடைய விஞ்ஞான விந்தைகள் பற்றிப் புள்ளி விபரத்துடன் 'லெக்சர்' அடித்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

மருத்துவச்சி வெளியில் வந்து 'குருதவாலி என்னே (குதிரைவாலி எண்ணெய்) இரிக்கா? என்று கேட்டாள். சுப்பையா 'இல்லை' யென்று பதிலிறுத்தான். மருத்துவச்சி

பின்வருமாறு தொடர்ந்தாள்:- “தெளிவென்ன (வேப் பெண்ணெய்)யும் இல்லியா?” சுப்பையா ‘இல்லை’ யென் பதைத் தலையசைவினாலே இம்முறை சொன்னேன். பின்லை பிறந்து மாவங்கொடியும் விழுந்தவுடன், குதிரைவாலி யெண்ணெயென்னும்) மருந்தெண்ணெய் அல்லது வேப் பெண்ணெய் கொடுப்பதுவதுக்கம். வைத்தியர் அவை கருக்குப் பதிலாக சுவாதகுளிக்கயில் இரண்டைக் கொடுத்து இஞ்சிச்சாற்றில் கெர்குக்கும்படி கூறினார்.

பரமானந்தர் தனது மருந்துகளின் கட்டித்தனத் தினாற்தான் பின்லை பிறந்ததென்றும்... தம்பிப்பின்லையர் தனது மந்திர சக்தியினால் - தெங்காய் மந்திரித்தினால்- குழந்தை பிறந்ததென்றும்... பக்கிரிக்காக்கா தான் ‘இசும்’ எழுதிக் கொடுத்ததினாற்தான் குழந்தை பிறந்ததென்றும்... மருத்துவச்சி தனது திறமையினாற்தான் சுகப்பிரசவமான தென்றும்... அவரவர் கருக்கு வேண்டியவர்களிடம் தத் தம் வீரப்பிரதாபங்களைப் பேசிப்பேசித் தங்களுடைய புகழை நிலைநிறுத்தப் பகுதப்பிரயத்தனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜிந்தாவது பின்லை ஆண்பின்லைதானென்பதை அறிந்ததும் சுப்பையா அடைந்த மனமகிழ்ச்சியை வர்ணிப்ப தென்றால் மீண்டும் கம்பன்தான் பிறக்கவேண்டும்.

மணிக்கூடு (அண்டைஅயலில்கூட) இல்லாவிட்டாலும் அடி அளந்து நேரத்தைக் குறித்துக் கொண்டான். மறு நாள் அதே நேரத்துக்கு அடிக்கணக்குப்படி - ஒரு மணிக்கூட்டிற்பார்த்து நேரத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாந்தானே!

முதற்பின்லைக்குச் சாதகம் கணிப்பித்ததுடன் அடுத்துப் - பிறந்த மூன்று பின்லைகளுக்கும்-விரக்திமனப்பான்மையினால் சாதகம் எழுத விரும்பாமல்விட்ட சுப்பையா...

ஜிந்தாவதாய்ப் பிறந்த ஆண்பின்லைக்குக் கட்டாயமாகச் சாதகம் எழுதத்தான் வேண்டுமென்று தீர்க்கமாக முடிவு செய்துவிட்டான்.

ஃ

அம்பாறை மாவட்டத்திலே அக்கரைப்பற்றுக்கு அண்மையிலே இயற்றையன்னையின் கைவண்ணத்திற்கோர் எடுத்துக் காட்டாயிலங்கும் பனங்காடு என்னுங் கிராமத் தைத் தாயகமாகக் கொண்டவன்தான் சுப்பையா.

சுப்பையாவுக்கோ, சுப்பையாவின் தகப்பன் கதிரே சுவுக்கோ, கதிரேசுவின் தந்தை சொன்னைக் கண்பதிக்கோ சொந்தமாகக் காணிபூமிகளில்லை. தனது முன்னேர்கள் சென்றபாதையிலே - போனபாதையிலேயே திரும்பத் திரும்பச் செல்லுகின்ற செக்குமாடாக - சுப்பையாயும் ஒரு வாரக் காரனாகத்தான் காலத்தேரை நகர்த்தினான்.

இளம் பிராயத்திலிருந்து கோளாவில்லிலே பிரபல போடியாராயிருந்த கோபாலிசிங்க வண்ணக்கப் போடியாரின் கமத்திலேதான் நிரந்தரச் செய்கைக் காரனுக நெற்செய்கை பண்ணிவந்தான் சுப்பையா.

வாலிப் வயதிலே கோளாவில்லப்போடியாரின் பரம பரைச் செய்கைக்காரனுன் நல்லதம்பியின் மகள் கண்ணம் மாலைத் திருமணங்கு செய்தான்.

ஒரு சிலரின் சுகபோக வாழ்க்கைக்காகத் தங்களை அர்ட்பணித்துக் கொண்ட ‘கறிவேப்பிலை’ களிலே சுப்பையாவுமொருவன். வருடம் முழுவதும் பாடுபட்டுழைத்து எத்தனைபோகம் வேளாண்மை செய்தாலும் விளையும் நெல் முழுவதையும் போடியாரிட மொப்படைத்தாலும்வருடாவருடம் இருநூறு, மூன்றாறு, நானாறு ஜிந்நாறு ரூபர்ய் களென்று கடன்தொகை வளர்ச்சியடைவதேயல்லாமல் கடன்தொகை அருகிக் குறைந்து விடுதலை பெறவே முடியாத வாரக்காரர் களில் சுப்பையாவுமொருவன்.

கண்ணம்மா சும்மா கையைக்கட்டிக்கொண்டு, ‘கொண் இவாடா தின்டு (சாப்பிட்டு) பாப்பம்’ என்று சோமபேரியாகவாழும் பெண்ணல். வினைப்புக் காலத்திலே பயிர்நடுதல், களைபிடுங்குதல்... அறுவடைக்காலத்திலே அருவிவெட்டுதல், உப்பட்டி கூட்டுதல் போன்ற உதவி களைக் கணவனுக்குஞ் செய்து... கூலிக்கும் செய்து சம்பாதிப்பாள் அப்பஞ்சுட்டுவிற்றல், மாஇடித்தல், தூள் இடித்தலாதியவற்றுடன் சிறிய வீட்டுத் கோட்டம், கோழி, ஆடு மாடுகள் வளர்த்தலாதியனவென்றஞ் செய்வாள்.

மட்டக்களப்புப் பகுதியின் பிரதான குடிசைக் கைத் தொழிலான பாய் இழைத்தலிலும் கண்ணம்மா ஒண்ணும் நம்பரப் பேர்வழி. இயந்திரம் போலக் கருமமாற்றுபவள்.

என்னதான் கணவனும் மனைவியும் இரவு பகலாகப் பாடுபட்டுழைத்தாலும் போடியாரின் கடன் தீர்ந்து சுப்பையா சுதந்திரமனிதனுக வாழ்வது இந்தப் பிறவியில் நடவாதவொன்றுயத் தானிருந்தது.

சுக்திக்கு மீறிய கடும் உழைப்பு, பற்றாக்குறையான சீவியம், பசி, பட்டினி, துன்பம், கடன் வளர்ச்சி இவை கள் தாம் சுப்பையா வாழ்விற்கண்ட பலன்.

காலம் மாறியது அரசாங்கத்திற் குத்தகைக்காணிகளெடுத்து வெட்டித்திருத்தி நெற்பயிர் செய்தும் தோட்டங்கள் செய்தும்... சொந்த வளவுக் காணிகளெடுத்து அரசாங்கமாதிரிப் படப்படி சுகாதாரவசதியானவீடு, கிணறு, மலசலகூடமாதியன கட்டியும்... குடியேற்றத் திட்டங்களிற் சென்று குடியேறியும் கிழக்கு மாகர்னத்திலே சுப்பையாவைப்போன்று அவல் வாழ்க்கை நடாத்திய பலர் விடுதலைபெற்றுச் சுதந்திரக் கமக்காரர்களாக மாறிக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைச் சரியான முறையிற் பயன் படுத்திக் கொண்டார்கள்.

காலப்போக்கிற்கேற்பக் கருத்தைமாற்றி நடைமுறைகளை மாற்றி முன்னேறுவதற்குச் சுப்பையாவால் முடியவில்லை. சுறுசுறுப்புள்ளவனுயிருந்தும் சுயசிந்தனையில்லாத காரணத்தினால்மட்டும் சுப்பையா பிற்போக்குடையவனுயிருக்கவில்லை. இன்னுமொரு முக்கியகாரணந்தான் அவனுடைய வாழ்க்கையை மறுமலர்ச்சிபெற விடவில்லை.

அவனுடைய தலைச்சன்னிலை கனகம்மா பிறந்தாள் தொட்டது கஷ்டகாலம்.

‘பதினேழரை வருடத்துச்சனி மங்குசனி பிற்பிறவிகளின் அதிர்ஷ்டங்களையுங்கூட தட்டிவிடக்கூடிய பொல்லாத சனி. நீ எதிற் தொட்டாலும் நஷ்டத்தைத்ததான் காட்டும் ஆனால் உயிர்களுக்கு மட்டும் ஆபத்தில்லை.’

-இவ்வாறு, கோளாவில் கைலாயபிள்ளைச் சாத்திரியார், சுப்பையாவின் மூத்தமகள் கனகம்மாவுக்குச் சாதக மெழுதிக் கொடுத்திருந்தார். அந்தச் சாதகம் சுப்பையாவை விரக்தியடையச் செய்துவிட்டது. முடுக்கிவிட்டால் இயங்கும் இயந்திரமாக அவன் வாழ்க்கை நடத்தினான்.

‘நான் இனிமேல் தலைநியிர்ந்து வாழுப் போவதேயில்லை,’ யென்கிற தாழ்வு மனப்பான்மை அவனை மென்மேலும் வீழ்ச்சியடையச் செய்தது.

வருடங்கள் பத்துக் கடந்தன. தொடர்ந்து மூன்று பெண்குழந்தைகள் பிறந்தன. மற்றப் பின்னொக்களுக்குச் சுப்பையா சாதகம் எழுதவில்லை. சாதகம் கணிப்பித்துப் பயனு மில்லைத்தானே! கைலாயபிள்ளைச் சாத்திரியாரின்கணிப்பாவது தவறுவதாவது? கடவுள் தலையெழுத்துளமுதுவதுஞ்சரி அவரெழுதுவதுஞ்சரி உடுக்கத் துணியும் குடிக்கக் கஞ்சிக்கும் வழியில்லாமல் ஏழ்மையின் எல்லைக் கோட்டையே தாட்டுவிட்டான். மனக்கவலையை மாற்றுவதற்கு மதுவும் அருந்தத் தொடங்கிவிட்டான். மது, கண்ணம்மாவின் சிறுபாட்டுச் சம்பாத்திய ஊறல்களையும் உறிஞ்சி வந்தது.

அந்தக் காலகட்டத்திற்தான்—

ஐந்தாவது ஆண்குழந்தை பிறந்தது. 1961ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாசம் 11ந் திகதி பிறந்த அந்தக் குழந்தைக்கு ஜாதகம் கணிப்பித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று சுப்பையா விரும்பினான்.

கனகம்மாவுக்குச் சாதகமெழுதிக் கொடுத்த கைலாய பிள்ளைச் சாத்திரியார் காலகதியடைந்துவிட்டார். அவரின் முத்த மகன் கனகவிங்கந்தான் தந்தையின் தொழிலைப் பார்த்து வந்தான்.

கனகவிங்கம் பொருளாதாரத்திலே பி.ஏ.சிறப்புப் பட்டம் பெற்று ஒரு ம.ஆர்.ஓ.வாக உத்தியோகம் பார்த்து வந்தாலும், 'சோதிடம் மூடநம்பிக்கை'யென்று கைவிட்டு விடவில்லை. சோதிடக்கலையை முறைப்படி கற்றுத் தேர்ச்சியடைந்திருந்தான். மனோத்துவ ரிதியில் விஞ்ஞானித்தியிற்தான் எதையும் ஆராய்ந்து கருமமாற்றி வரலாயினான்.

சாதகம் கணிப்பிப்பதற்குக் குருத்தட்சணை வைத்துக் கொடுக்கக்கூடச் சுப்பையாவிடம் வழியில்லையென்றாலும் அந்த ஆசை விடவில்லை... கனகவிங்கமும் அதே வேளையில் லீவில் வந்து வீட்டிற்தான் நின்றார். சுப்பையா கனகவிங்கத்திடம் போய் விஷயத்தைக் கூறினான்.

கனகவிங்கம், சுப்பையாவின் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஆதியோடந்தமாக விசாரித்தார். சுப்பையாவும் போலிக் கெளரவத் திரையைப் போட்டு மூடிமறைக்காமல் தனது விருத்தாத்தங்களை ஒனிவு மறைவின்றி ஒன்றுவிடாமல் தெளிவாக எடுத்துக் கூறினான்.

கனகவிங்கம், விசாரித்ததுடன் திருப்தியடையாமல் சுப்பையாவின் வீட்டுக்குப்போய் நிலைமையை நேரிலுங்கண்டு அவதானித்துக் கொண்டார். மறுநாள் சுப்பையாவை வீட்டுக்கு வரும்படி சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

மறுநாள்—

சுப்பையா, கனகவிங்கத்தின் வீட்டுக்குச் சென்றான்.

“சுப்பையாண்ணே! ஒண்ட மகன் வெள்ளி திசையில பொறந்திரிக்கிறேன். ஒன்கு அதிர்ஷ்டம் அடிக்கப்போகுது இனிமேல் நீ தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகும். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை. நீ தனித்தொழில் செய்தாத்தாம் முன் னேறுவாய் கமக்காறங்கட்டை வேலை செய்தால் ஒண்ட புள்ளீர பலன் அவங்களத்தாஞ் சாரும். நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காமத தன்த தொழில் செய். ஒன்குத் தேவையான ஒதுவிகளை நான் செய்யிறன். நான் கடனுக்கத்தாற பணத்தை, நீ! நான் சொல்லிறபடி தொழில் செய்து பலன்கிட்டினத் திருப்பித்தா. இல்லாட்டி வேணும். நஷ்டப்பட்டியெண்டால் வேணும். இந்தா இப்ப இதக் கைச்செலவுக்கு வச்சுக்கீ!” - என்று விபரமாகச் சொல்லிச் சாதகக் குறிப்பையுங் கொடுத்துக் கொஞ்சப் பணத்தையுங் கொடுத்துச் சுப்பையாவை மனமகிழ்ச்சியுடன் அனுப்பிவைத்தார் கனகவிங்கம். ‘இன்று தொட்டுக் குடிப்பதைக் கண்டிப்பாக விட்டுவிடு’ என்றும் கனகவிங்கம் வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டார்.

1971ம் ஆண்டு செப்டம்பர் 11ம் திகதி-

‘ஆலையெடி வேம்பு’க் குடியேற்றத் திட்டத்திலுள்ள சுப்பையாவின் வீட்டில் இளஞ்செழியனின் பத்தாவது பிறந்த தினவிழா கோலாகலமாக நடைபெற்றது. அன்று கனகவிங்கம் ம.ஆர்.ஓ.வும் அந்த விழாவிலே கலந்து கொண்டார்.

பத்துவருட காலத்திலே-

சுப்பையா பிரமிக்கத் தக்கவகையில் முன்னேற்ற மடைந்துவிட்டான். இப்பொழுது சுப்பையாவை ஏவரும் சுப்பையா என்று சுப்பிடுவதில்லை. சுப்பையர் என்றுதான் அழைக்கின்றனர்.

சுப்பையருக்குச் சொந்தவளவு கல்வீடு, நெற்காணி, தோட்டம், டிரக்டர், ரேடியோ, பைசிக்கிள், கார், அனைத்துமுன்னு. கடன் என்பதே கிடையாது. சுப்பையா யாருக்கும் அடிமையில்லாத யாரையும் அடிமை கொள்ளாத சுதந்திர மனிதன். சிறந்த தொழிலாளி. சுப்பையரின் கொழிப்பண்ணையொன்றே அவருக்குச் செலவுக்குப் போதுமானது. கோபாலகிங்கப் போடியார் கூட சிலவேளை சுப்பையரிடம் கைமாற்றுவாங்கிப் புளங்கிக் கொள்ளுகிறார் எல்லாம் மகன் பிறந்த நேரபலனைன்று சனங்கள் பேசிக் கொண்டனர்.

ஆனால்... மகன் இளஞ்செழியனின் வெள்ளிதிசை குறுக்குவழிகளில் பூமிக்குள்ளிருந்து பொன் புதையலைக் கொடுத்தோ அல்லது குதிரைப்பந்தயம் சுவீப் போன்ற வழிகளில் பணத்தை அள்ளிக் கொடுத்தோ சுப்பையரை முன்னேற்றி விடவில்லை.

தன்னம்பிக்கை, தளர்த ஊக்கம், திட்டமிட்ட விடாமுயற்சி இவைகள்தாம் சுப்பையரின் முன்னேற்றத்திற்குக் காரணம். பிள்ளைகளையும் ஒழுங்காகப் படிப்பிக்கிறார்.

ஆனால்... சுப்பையருடைய முன்னேற்றத்திற் புதைத்து கிடக்கும் இரகசியம், ஒரு பரமீரகசியம். வேறு யாருக்குமே தெரியாத அந்த அந்தரங்க இரகசியம் சனகலிங்கம் ம். ஆர். ஒவுக்கு மட்டுந்தான் தெரியும்.

இளஞ்செழியன் உண்மையிடலேயே வெள்ளிதிசையிற் பிறக்கவில்லை, வெள்ளி திசையிற் பிறந்ததாக வேண்டு மென்று சாதகம் எழுதிக் கொடுத்ததுதான் அந்தமா பெரும் இரகசியமாகும்.

சலாம் ஸ்

95, கே. கே எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.
போன்: 489.

65, டாம் வீதி,
கொழுஷு 12
போன்: 35509

உங்களுடைய தேவைகட்கு!

உருக்குப் பொருட்கள்
கண்ணேடிப் பாத்திரங்கள்
மோட்டார் உதிரிப் பாகங்கள்

மற்றும் பரிசுப் பொருட்கள்
ஆகியவற்றிற்கு விஜயம் செய்யுங்கள்
யாழ்ப்பாணம் - கொழுஷு
வொறி

போக்குவரத்து ஒழுங்கு செய்யவர்கள்

சிறந்த பேச்சாளர்களாக வி ந ஃபும் இனானுஷ்ணக்த மிட
உதவியான நால்!

ந. சந்திரமோகன் எழுதிய

“நீங்களும் பேச்சாளராகலாம்”

விரைவில் வெளிவருகின்றது!

“நீங்களும் எழுத்தாளராகலாம்”

விபரங்களுக்கு:

ந. சந்திரமோகன்
386, கே. கே. வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

ஸ்ரீ முருகன்

கிறைண்டிங் & ரைஸ் மில்

கண்டி வீதி - கிளிநோச்சி
உரிமை: நா. கிருஷ்ணபிள்ளை

**இலாபகரமான தரத்தில் சிறந்த
உத்தரவழக்கமான**

★
மிளகாய்த் தூள்
மற்றும்
தூள் மா,

வகைட்டு இங்றே விஜயம் செய்யுங்கள்

கிருஷ்ண
மரத்தளபாடத் தொழில்கம்
கைத்தொழில் நிலையம்

கண்டி வீதி - கிளிநோச்சி

நவீன வேலைப்பாடுகளைக் கொண்ட

மற்றும்	திரை,
வெண்டிய	மேசை,
மரத்தள	அலுமாரி.
பாடங்களுக்கு	எமது நிறுவனத்தைத்
	தெரிவு செய்யுங்கள்

ஸ்ரீ குகன் ஸ்ரோர்ஸ்

கண்டி வீதி, - கிளிநோச்சி
உரிமையாளர்: வே. சி. ஜெயம்பிள்ளை

உங்கள் இல்லங்களில் மங்களாகரமான
கொண்டாட்டங்களுக்கேற்ற
சுக்லவிதமான

★ சாய்ப்புச் சாமான்களும்

★ உணவுப் பொருட்களும்

★ புடவைகளும்

சுக்ல விலையில் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

அன்பர்கள், நண்பர்கள் ஆதரவாளர்கள்,
அனைவரையும் அன்புடன் அழைக்கின்றோம்.

“மழுத்துக் கானிய தீபகம்” சிறுச்சைத்துத் தொகுதியும்
இங்கே கிடைக்கும்

ஞானம்ஸ் கிறைண்டிங் அன் றைஸ் மில்

புகையிரத நிலைய வீதி.—கிளிநோச்சி

உரிமை: எஸ். ஏ. மகாலிங்கம்

ஞானம்ஸ் கிறைண்டிங் மில்லின் காரம்,
மிளகாய்த் தூளையேவாங்கிப் குணம்,
பாஸியுங்கள். கவை,

நிறைந்த
மிளகாய்த் தூளை
இன்றே வாங்குங்கள்!

காலத்திற்கேற்ற ‘கட்டிங்’ குகள்,
மயிர் சுருட்டல் ஆதியாம்
நவநாகரிக சிகையலங்காரத்திற்கு
நாடுங்கள்.

“நியூ வினையன் சலுான்”

கண்டி வீதி — கிளிநோச்சி

உரிமை: சி. இராஜரட்ஜனம்

தெய்வம் அளித்த.....

பொங்கற் பரிசு

“பேய் சோழ! கொழும்பிலிருக்கிற எங்கள் சுதந் தரமண்ண, எனக்குப் பட்டுஷர்ட், காற்சட்டை, சப் பாத்து, பொம்மை, பட்டாசுகள்; அம்மாவுக்குச்சீலை, சட்டை; ஐயாவுக்கு வேட்டி, சால்லையெல்லாம் பொங்கலுக்கு அனுப்பியிருக்கிறோர். இன்னம் இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்கிடையில் அண்ணுவும் வருவார்..... எண்டா! உனக்கு ஆராவது பொங்கலுக்குச் சாமான்கள். அனுப்ப இல்லையாடா?” - இவ்வாறு; சிறுவன் ‘பாலு’ சிறுவன் சோழவைப் பார்த்துக் கேட்டான். ‘எனக்கு ஒருதரும் அனுப்ப இல்லையாடா! எனக்குச் சாமான் அனுப்ப ஆரிருக்கினம்? அம்மாவுக்குச் சுகம் வந்தபிறகு அவதான் வாங்கித் தரவேணும். இப்பு அவவுக்குச் சுகமில்லை.... ம, ம, ம,! அம்மாவுக்குக் கோப்பி வச்சுக் குடுக்கவேணும். நான் வாஹேண்டா!’ என்று, பாலுவிடம் சொல்லிவிட்டுப் புறப் பட்டான், சோழ.

ஓ

சோழவின் தகப்பன் கந்தையா, சோழவுக்கு இரண்டு வயசு நடக்கும் பொழுதே சோழவையும், சோழவின் தாய் அன்னத்தையும் அலறித் துடிக்கவிட்டு விட்டு, ஒரு நாள், மீளா நித்திரையிலாழ்ந்து விட்டான்.

பனைமரம் வெட்டும் கூலித்தொழிலையே ஜீவனேபாயத் தொழிலாகக் கொண்டு காலங் கடத்திவந்த கந்தையா, கண்ணமுடிக்கொண்டபொழுது; தன் ஆருயிர்க்காதலி அன்னத்துக்கோ அருமை மைந்தன் சோழவுக்கோ எந்தவிதமான சொத்துச் சுகங்களையும் தேடி வைத்துவிட முடியவில்லை. அவன் பனைவெட்டிய பழைய வாச்சியொன்றுதான் அவனுடைய உழைப்பென்று அவர்களுக்கு மிச்சமாயிருந்தது.

அன்னம் அழகில் எலுமிச்சம்பழம் மாதிரியென்று கொல்ல முடியாவிட்டாலும், அப்படியொன்றும் அவைட் சணமில்லை. பார்ப்பதற்குக் கௌரச்சிகரமாய்த் தானிருந்தாள் ஆனாலுமென்ன-அவளை இரண்டாந்தாரமாக மணஞ்செய்து கொள்ளுவதற்கு யாரும் துணிந்து முன்வரவில்லை. அவனுக்கு இருந்தாற்போலிருந்து திடீரென்று உண்டாகும் அந்த ‘ஆஸ்தமா’ தான் அவளை விரும்பியவர்களைப் பயங்காட்டியிருக்கக்கூடும் போலும்! வைத்திய உலகத்துக்கே கட்டுப்பட மாட்டேன்று ‘டிமிக்கி’ கொடுக்கும் அந்தப் பிணி, மற்றையோரைப் பயங்காட்டுவதில் ஆச்சரிய மென்ன இருக்கிறது!

கந்தையாவின் பிரிவு, சோழவையும், அன்னத்தையும் அந்தர வழியிலகப்பட்ட அறியாச் சிறுவர்களாக்கி விட்டாலும், அப்பம் சுடுதல், களைபிடுங்குதல், அயல் வீடு வளில் தூள். மா முதலியன இடத்துக் கொடுத்தல், பாய், பெட்டி, களுகு முதலாம் குடிசைக் கைத்தொழில் கள் செய்தல் இவற்றால் அடக்க வொடுக்கமாகக் காலத் தேரை யோட்டி வந்தாள், அன்னம்.

இரண்டு மூன்று மாசங்களுக்கொரு தடவையோ அல்லது மாசமொரு முறையோ ஈழையிழுப்பு வந்துவிட்டால், மூன்று நாலு நாட்களுக்கு, என? ஒரு வாரங்கூட அவளால் எழும்பி நடமாடத்தானும் முடிவதில்லை. அவ் வேளைவில் சிறுவனுகிருந்தாலும் தாயை மிகவும் சமர்த்தாகப் பராமரித்து வந்தான் சோழ.

மலைபோன்ற தோள் வலிமையுடைய ஆடவர்களிருந்து உழைக்கும் குடும்பங்களிலேயே ‘வறுமையரக்கன்’ அரசு செலுத்தி வருகிறனென்றால், கைம்பெண்ணே, அதிலும் நேர்யாளியான அன்னமும், அவள் வயிற்றில் பிறந்த தோஷத்திற்காகச் சோழவும், ‘அவன்’ பிடியிலிருந்து தப்பமுடியுமா என்ன?

என்னதான் கந்தை கட்டிடக் கஞ்சி குடித்தாலும் ‘நாவர் பெறுமான்’ பிறந்த மண்ணில் பிறந்தவர்கள் கல்வி

ஏற்கப் பின் நிற்பார்காள்? ‘பிச்சை புகினும் ஏற்கை நன்றே’ என்னும் பொன் மொழிக்குப் புது மெருகிடுவது போல், சரியாக ஜந்தாம் பிராயத்திலேயே தங்கள் கொந்தக் கிராமமாகிய கந்தரோடையிலுள்ள பாடசாலையில் அன்னம், சோழவைச் சேர்த்துவிட்டாள்.

சோழவும் வெகு சமர்த்தாகப் படிப்பில் முன்னேறி ஜந்தாவது வகுப்பில் வாசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

வாழ்க்கையில் நேரும் சங்கடங்களால் மனச் சஞ்சலமதிகப் படும் வேளைகளில் அன்னம் ‘சாந்தி’ பெறுவதற்காக வேறெங்கும் அலைவதில்லை. தங்களுக்குச் சமீபத்திலிருந்து பஞ்சைகளுக்கு இரக்கம் புரிந்துவரும் கருணைமூர்த்தியான அந்த ஐயனுரிமை ஆலயத்திற்குத்தான் செல்லுவாள்.

தாயின் பழக்கத்தைப் பின்பற்றிய சோழவும் ஐயனுரிமை கோவிலுக்குச் சென்று தம் குறைகளை முறையிடுவதுண்டு.

ஓ

பாலுவிடம் விடைபெற்றுச் சென்ற சோழ; சுடுப்பில் தண்ணீரைக் கொடிக்க வைத்துவிட்டுத் தாயினருகிற போய் அமர்ந்து கொண்டான். அன்னம் கண்களைத் திறந்து பார்த்து, எதிரிலிருந்த மகனிடம், “தம்பி! கொஞ்சம் கோப்பி போட்டுத்தா அப்பு!” என்று கேட்டாள் ஏலவே தண்ணீரைக் கொடிக்க வைத்து ஆயத்தமாயிருந்ததினால், சட்டென்று கோப்பியையூற்றிக் கொடுத்தான் சோழ.

தாய் கோப்பி குடித்துச் சிறிது ஆயாசந் தெளிவதைக் கண்ட சோழ, வாஞ்சையுடன் தாயின் முத்தைப் பார்த்தான்.

‘எனம்மா! எனக்குப் பொங்கலுக்குச் சட்டை, பட்டாசு, பாலைப் பிள்ளையெல்லாம் எப்பம்மா வாங்கித் தருவாய்? பாலுவுக்கு அவங்க அன்னன் கொழும்பிலே

யிருந்து எல்லாச் சாமானும் அனுப்பியிருக்காம்! நீயும் வாங்கித்தா...” என்று செல்லச் சினாக்கத்துடன் கேட்டான்.

இளமையின் இஸ்பவுணர்ச்சிகள் துள்ளிவிளையாடும் தன் மகனின் அப்பழக்கற்ற அந்தப் பால்வழியும் வதனத்தையே கூர்ந்து நோக்கினால் அன்னம்.

அவனுக்கு வாழ்க்கைப்போரில் கிடைத்த வெற்றிப் பரிசு, அவனுரைவன்தானே! அவனுடைய தேவைகளை நிறைவேற்றுவதுதானே அவனுடைய வரம்பின் இலட்சியம். அவனுடைய தேவைகளையெல்லாம் அன்றுவரையும் அவன் நிறைவேற்றிக்கொண்டு வந்தான். ஆனால், அவன் இப்பொழுது கேட்கும் கேள்விக்குப் பதில்?

ஆயிரம் கேள்விக் குறிகள் அவன் நெஞ்சத்திலெலமுந்தன. சுகமாயிருக்கும் நாட்களில் சம்பாதிக்கும் பணத்தில் ஒரு சிறு பகுதியை மீதப்படுத்தித்தான், தனது சுகமீன் காலத்துச் செலவுகளுக்கும் மகனின் தேவைகளுக்கும் பரிமாறி வந்தான். தற்போது, இரண்டு மூன்று மாசுகாலங்களாக உடம்பு பலவீனப்பட்டதின் காரணமாக அந்தப் பாழும் இழுப்பு அடிக்கடி வந்தவண்ணமிருந்தது. அதனால் கையிலிருந்த அற்ப சொற்ப பணமும் கரைந்து விட்டது. தேகத்தில் வலுவுமில்லை; கையிற் பணமுமில்லை. பொங்கலுக்கும் இன்னும் நாலே நாலு நாட்களே இருந்தன. இதற்கிடையில் தானெழும்பிச் சம்பாதித்துத் தன் மழலீச் செல்வத்தின் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்வதென் பது முடியுங்காரியமா?

அவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரிய வில்லை. அடிக்கடி கஷ்டம் - கஷ்டம், வறுமை - வறுமையென்று சொல்லிச் சொல்லி வளரும் பிஞ்சள்ளத்திலே வாழ்க்கையில் விரக்தியை உண்டாக்குவதற்கும், விரும்ப வில்லை. ஏதாவது உற்சாகமூட்டக்கூடிய பதிலையே சொல்ல விரும்பினால்.

“பொங்கலுக்குத் தீண்ணும் நாட்கிடக்குத் தம்பி! நா ஆன.... பிள்ளைக்குச் சேட்டு, கார்ச்சட்டை, தொப்பி, பட்டாக்களெல்லாம் வேஷ்டித்தருவன். ஜயஞரப்பு நம்மைக் கைவிடமாட்டார். நீயும் அவரைப்பார்த்து மண்டாடு...” என்று மகனையரவுணைத்துபடி கூறினால், தாய்கூறிய இன் மெழுகிளால் மகிழ்ச்சியுற்ற சோழு, நன்றாகக் கண்ணயர்ந்து தூங்கி விட்டான்.

மறுநாள்: பின்னேரமாக பாலுவின் வீட்டுக்கு விளையாடச் சென்றான், சோழு.

“அடே சோழ! இன்றைக்கு எங்கண்ணர் வந்திருக்கிறார்டா. அப்பின் பழம், வில்கோத்துப் பெட்டியெல்லாங் கணக்கக் கொண்டுவந்தாரடா” என்று துள்ளிக்குத்தான் பாலு.

“எனக்கும் சட்டை, விளையாட்டுச்சாமான், சீன வெடியெல்லாம் அம்மா வாங்கித் தருவாவாமடா”

“உன்றையம்மாவும் வருத்தமாய்க் கிடக்கிறா. உனக்கேதா காசு? நீங்கள் எப்பிடியடா சாமான் வாங்குவீர்கள்? நீ பொங்கலுண்டைக்கு இந்சை வாடா!”

“அது உ ஊ! ஜயஞரப்பன் எப்படியும் எங்களுக்கு வழி காட்டுவாரென்று அம்மா சொன்னுவடா!”

வெகுநேரமாய்ப் பாலுவீட்டிலிருந்து விளையாடியபின் வீட்டுக்குச் சென்றான் சோழு.

வீட்டுக்கு நேராகப் போகாமல் ஜயஞர் கோவிலுக்குப் போய்ப் போவோமென்ற ஆசை, அவனை ஆட்கொள்ளவே கோவிலுக்குச் சென்றான். அங்கு முற்றுந்துறந்த முனிவர்கள் ஜம்புலன்களை அடக்கி மனக்குரங்கை ஒரு நிலைப்படுத்தி மோனநிலையிலிருப்பார்களாமே! அதைப் போல ஆர அமர உட்கார்ந்தான். ஜயஞரக் கூர்ந்து நோக்கினான்,

“ஜயஞூரப்பா! பொங்கலுக்கு எனக்கு சேட்டு, காற் சட்டை, சப்பாத்து, தொப்பி, பாவைப்பிள்ளை, பட்டாசு, பழம், கரும்பெல்லாம் வாங்கித் தருவதற்கு நீங்கள்தான் வழிகாட்டுவீர்களென்று அம்மா சொன்னாலே!

‘அம்மா எனக்குச் சாமான் வாங்கித் தருவதற்கு நீங்கள் கட்டாயமாக வழிகாட்டவேணும், எங்களுக்கு வேறு துணையில்லையப்பனே’ என்றும், இன்னும் தன் தாயின் வருத்தங்களைப் பற்றியும் ஏதேதோ உரத்த சத்தமாய் முறையிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது ‘பொழுது போகின்றதே! அம்மா தனியக் கிடப்பாவே!’ என்ற எண்ணம் உதிக்கவே ஒட்டமும் நடையுமாக வீட்டிற்குச் சென்றுள்ள தங்கள் சிறிய மண்ணெண்ணென்னிலாக்கைப் பொருத்தினான். பெரிய பெரிய மின்சார விளக்குகள் பங்களாக்களை எப்படி அலங்கரிக்கின்றனவோ, அதைப்போலவே அந்தச் சிறிய கைவிளக்கும் அவர்களின் குடிசைக்கு ஒளி பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தது

ஓ

கடும்பலி, கடுங்குளிர் என்று ஒரே சீதா கவாத்திய மாயிருந்ததினால் அன்னத்திற்கு இம்முறை ஏழைட்டு நாட்களாகியும் நோய் படியவில்லை. விழந்தாற் பொங்கல். எனவே வருத்தத்தைச் சட்டை செய்யாமல் தன் கையிலிருந்த ஒரு ரூபாவேருடு யாரிடமோ இரண்டு ரூபாகடன் வாங்கிக் கொண்டு, சோழுவையும் அழைத்துக் கொண்டு, சுருக்கமாகவாவது பொங்கறுக்கு உரிய சாமான்களை வாங்குவோம் என்ற எண்ணத்தில் சுன்னுக்க் கந்தையை நோக்கி மெஸ்ல மெஸ்ல நடையைக் கட்டினான்.

சிறுவனுயினும் சோழவுக்கு சுன்னுக்க்கந்தை மிகவும் பரிச்சயமானவொரு இடம், எனவே, தாயை ஓரிடத்தில் விட்டு விட்டுச் சந்தையைச் கற்றிப்பார்த்துத் திரிந்தான்.

சந்தைக் கிணற்றியிலே அவன் காவில் ஒரு பெரிய ‘மணிப்ரஸ்’ மிதிப்பட்டது. ஆவலுடன் எடுத்தான்: சற்று ஒதுக்குப்புறமாய்ப் போயிருந்து திறந்து பார்த்தான். காசு இருபத்தைந்து ரூபா மட்டுமேவிருந்தது. அத்துடன் பெயர், விலாசம் ‘டைப்’ அடித்துவைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு சிறிப் கடதாசித் துண்டின் மூலம், அது யாருக்குச் சொந்தமானது என்பதையும் தெரிந்து கொண்டான்.

ஆனால் அதற்குரிய ஆளை எப்படி எங்கே தேடுவதென்று சிந்தித்த வண்ணம் மணிபர்ஸைச் சட்டைக்குள் போட்டுக்கொண்டு மீண்டும் சந்தைக்குள் சுற்றித் திரிந்தான்.

எதையும் தொலைத்துவிட்டவர்கள்போல் காணப்பட்டவர்களிடம் சாடை மாடையாக சூசக விசாரணை செய்தும் பார்த்தான்.

விறகு சணங்காமல் சுன்னுகப் போவில் நிலையத்துக்குச் சென்றுள்ளன. இன்ஸ்பெக்டரிடம் மணிபர்ஸை ஒப்படைத்து விபரத்தைச் சொன்னான்.

அந்தச் சமயம் வயதான ஒரு மணிதர் காத்திருந்தவர் போல உள்ளே நுழைந்து சுன்னுக்க் கந்தையில் தன் மணி பர்ஸைத் தொலைத்துவிட்டதாக இன்ஸ்பெக்டரிடம் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

உடனே ‘உங்கள் பெயர், ஊர் விலாசமென்ன? உங்கள் மணிபர்ஸில் எவ்வளவு பணம் இருந்தது?’ என்று அம்மனிதரைக் கேட்டான் சோழ.

அம்மனிதர் புன்னைக் குத்தபடி சோழவைப் பார்த்துக்கொண்டு இன்ஸ்பெக்டரிடம் விபரங்களைச் சரியாகக் கூறினார்.

‘இதோ இநுக்கிறது உங்கள் மணிபர்ஸும் பணமும்! சந்தைக் கிணற்றியில் நீங்கள் இதை நழுவ விட்டிருக்

கிறீர்கள், சரிதானு?'' என்று பணத்தை அம்மனிதரிடம் ஒப்பித்தான் சோழு.

அம்மனிதர் சோழவின் நேரமையையும் புத்திசாதுரி யத்தையும் பாராட்டிப் பேசினார். ''உனக்குத் தாய்தந்தையர்களில்லையா? உன்பெயரென்ன?'' என்பன போன்ற விபரங்களை அவனிடம் விசாரித்தார்.

“அம்மா மட்டுந்தானிருக்கிறு, இங்கே சந்தையிற் தான் நிக்கிறு” என்றும், தன்பெயர், தாய்பெயர், இருக்குமிடம், படிக்கும் பாடசாலை போன்ற விபரங்களையும் சோழ சுருக்கமாக இன்ஸ்பெக்டர் முகதாவில் அம்மனிதரிடம் சொன்னான்.

உடனே இன்ஸ்பெக்டரின் அனுமதியுடன் சோழ மூலமாக அன்னத்தை அம்மனிதர் ஸ்டேஷனுக்கு அழைப்பித்தார்,

அன்னத்தின் முன்பு சோழவுடைய உண்மை, நேரமை மதிநுட்பங்களுக்குப் பரிசாக தனது மணிபர் விலிருந்த அந்த இருபத்தைந்து சூபாவையுமே அம்மனிதர் சோழ ஏக்குக் கொடுத்தார்.

அம்மனிதர் தன்னுடைய மணிபர்விலிருந்த முழுப் பணத்தையுமே பரிசாகக் கொடுப்பதைக் கண்ட சோழ மூலம், தாயும், இன்ஸ்பெக்டரும்கூட ஆச்சரியமடைந்தார்கள்

“மணிபர்விலிருந்த பணம் இவ்வளவுதானென்று லூம் பெருந்தொகையான பணம் என்னிடம் வேறுக உண்டு. நீ தயங்காமல் இதை வாங்கிக்கொள் தம்பி!” என்று காசைக் கொடுத்தார், அம்மனிதர்.

சோழ மகிழ்ச்சியுடன் அவர் கொடுத்த பரிசைப் பெற்று நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டான். தாயும், மகனும் இன்ஸ்பெக்டரிடமும் அம்மனிதரிடமும் விடைபெற்ற

ருக்கொண்டு பொலிஸ் நிலையத்திலிருந்து வெளியேறினார்கள். அவர்கள் போன்பிறகு அம்மனிதர் இன்ஸ்பெக்டரிடம் கீழ்க்கண்டவாறு கூறினார்.

“நான் மற்றியாக மணிபர்வைத் தவறவிடவில்லை. வேண்டுமென்றே அந்தச்சிறுவனின் நேரமையைப் பரீட்சித் தேன். பரீட்சையில் அவன் பாஸ் பண்ணிவிட்டான்” என்றார். இன்ஸ்பெக்டர் ஆச்சரியத்தால் நெற்றியைச் சுருக்கிக் கண்களை அகலவிரித்தார்.

அம்மனிதர் தொடர்ந்து “நான் செக்கன் டிவிஷன் மருதானையில் ‘ஹோட்டல்’ நடத்திக்கொண்டிருக்கிறேன். என் சொந்த ஊர் அளவெட்டிதான். பொங்கலுக்காக ஊருக்கு வந்தேன். வந்தவிடத்தில் நேற்று முன்னோம் கன்னு கம் ஜயஞர் கோவிலுக்கு ஒரு நேர்த்திக்கடன்செலுத் துவதற்காகப் போனேன். நான் போன நேரத்திலே அந்தச் சிறுவன், தனது குறைகளையும், தேவைகளையும் ஜயஞரிடம் முறையிட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய வணக்கத்தைக் குழப்பக் கூடாதென்று நான் மறைந்து நின்றேன்.

அவனுடைய உருக்கமான வேண்டுகோள் என்மன தைப் பாகாய்க் கரைத்து விட்டது. அவனையறியசமல் அவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றேன். அவனிருக்குமிடத் தையும் அவன் பற்றிய இதரவிபரங்களையும் அக்கம் பக்கத்தவர்களிடம் விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டேன். இன்று அவர்கள் தாயும் மகனும் சந்தைக்கு வருவதைப்பற்றியும் தெரியும். எனவேதான் பொடியணையும் தாயையும் சந்தையிற் கண்டபிறகு பொடியண்மேற் தொட்ட பாசத்தினால் மணிபர்வை அவன் எடுக்கும்படியாக நழு வலிட்டு விட்டேன். மணிபர்வை எடுத்து எனக்குத் தராமல் மறைத்து வீட்டுக்குக் கொண்டுபோனாலும் போசட்டும் என்பதுதான் என்னுடைய பரீட்சைத் திட்டம்.

“ஆனால், அந்தச் சிறுவனே மணிபர்வையும் பணத்தையும் முறைப்படி திருப்பித்தந்ததின்மூலம் தனது நேர்மையையும் மதிருப்பத்தையும் குன்றின்மேற் தீபமாய் நிலை நாட்டிவிட்டான்.

“தற்பொழுது நான் அவனுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்த இருபத்தைந்து சூபா மட்டுமல்ல — அவனுடைய உண்மைக்கும் திறமைக்கும் பரிசாக அவனுடைய எதிர்காலப் படிப்புச் செலவையும் நானே ஏற்று உதவிபுரிவதற்கும் திட்டமிட்டுவிட்டோ. சரி, நான் வருகிறேன்: வந்தனம்” என்று இன்ஸ்பெக்டரிடம் விடைபெற்றவராக அம்மனி தர் பொலிஸ்திலையத்திலிருந்து வெளியேறினார்.

மறுநாள்; புத்தாடை டூண்டு புதுமகிழ்ச்சியுடன் பொங்கல் விழாவைக் குறியாகச் சோழ கொண்டாடி னன்.

சோழனினால் கொழுத்தப்பட்டு “பட்ட...பட்ட...பட்ட...! பட்ட...பட்ட...! டொம்.. டொம்...! இ..ச...ச...கு!” என்று வெடித்த பட்டாஸ் வெடிகளிலிருந்து கிளம்பிய புகை மண்டலம் நீலவானிலே சங்கமமாகிக் கொண்டிருந்தது.

சவால்....?

இரண்டு மூன்று நாட்களாக இடைவிடாமற் பெய்துகொண்டிருந்த ‘அடை மழை’ அப்பொழுதுதான் ‘டக்’ கென்று ஒய்ந்தது வெயில் ‘சள்’ என்று எறித தது. நேரம்: பிற்பகல் இரண்டு மணியிருக்கலாம். அந்த வேளையிற்தான் கேள்விக்குறிபோல வளைந்து தூஷ்டில் முன்னுப்போல மெலிந்திருந்த அந்த நாய் படுக்கையை கீட்டெழுந்தது. இரவு பகலாகக் குட்டிகளுக்குப் பால் கொடுத்துக் களைத்துப் போயிருந்த அந்த நாய்க்குப் பசி வயிற்றைக்கின்னியது. காற்றுப்போன ‘டியூப்’ பைப் போல அதன் வயிறு ஒட்டியிருந்தது.

உரோமக் கண்களைச் சிவிர்த்து உடம்பில் ஒட்டியிருந்த மண்ணை உதறிக்கொட்டிவிட்டுச் சாப்பாடு தேடப் புறப் பட்டது.

தாயின் பிரிவை உணர்ந்த குட்டிள் ஓலமிட்டன் கண் விழிக்காத பச்சைக் குட்டிள், குட்டிகளை நாய் பரவாய் பண்ணவில்லை. அது ஒடியேனிட்டது. மனிதர் களுக்கே பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்து போகு மென்றால்..... நாய்க்கு? அதுவங் குட்டி போட்ட நாய்க்கு...?

நேரியகுளம் கடைவீதி அந்தத்தின் கிழக்குக் கோடி யிலே கூரை, கவர், தெவு, ஐங்கள்களைத்தும் கிடூ களினுலேயே தயாரிக்கப்பட்டவொரு ‘ரெடிமேட்’ (பாழ்) வீடு இருக்கின்றது. அந்த வீடுதான் அந்த நாயின் இல்லம். வீடு, பிரசவ விடுதி எல்லாம் அந்த வீடுதான் அதற்கு.

அதேவீட்டில் மனிதர் வசிக்கும் காலத்தில் எப்பொழுதோ - அடுப்பு மூட்டிய இடந்தில் தன் கால்களாற் தோண்டிப் பங்குவப்படுத்தப்பட்டவொரு கிடங்குதான் அந்த நாய்க்கும் குட்டிகளுக்கும் படுக்கையாயமெந்திருந்தது.

எங்கிருந்தோ வந்து கடைத் தெருவில் நிலையாகக் குடியூன்றி விட்டவொரு ‘அனுதை’ தான் அந்த நாய்தனது வறுமைப்பாட்டையும், தான் பிறந்த பொன்னூட்டின் பொருளாதார மந்த நிலையையும் ‘சட்டை’ பண்ணோமல் அது முறைக்கு முறை இனவிருத்தி செய்து கொண்டே வந்தது.

மோட்டார் இயமனுக்குப் பலியானவை திருட்டுக்குப் போனவிடத்தில் மர்மமாகக் கொலை செய்யப்பட்டவை அரசாங்க உத்தரவுப்படி பாய்ந்த குண்டுகளுக்கு இரையாகியவை, நல்லகுட்டிகள், வேட்டையாடக்கூடிய கடுவன் குட்டிகள். என்று மனிதர்களால் வளர்ப்புக்குக் கொண்டு போகப்பட்டவை. போக மிகுதியாக கடைத் தெருவில் நிரந்தரமாகத் தங்கிநிற்கும் நாற்பத்திரெண்டு நாய்களும் அந்தப்பெட்டை நாயின் வழித்தோன்றல்களே!

கனிஞர்களாலும் ஏழுத்தாளர்களாலும் “நன்றியின்சிரம்” என்று வர்ணிக்கப்படும் நாய்க் குலத்திற்தான் அந்த நாயும் அவதாரஞ் செய்தது.

குலப்பெருமை மட்டுமிருந்து விட்டாற் போதுமா..?

மாடிலீடுகளிலே கட்டில் கதிரைகளிலிருந்து, பஞ்சமெத்தைகளிற் தூங்கி, பிங்கான்களில் உணவருந்தி காரிலேறி ஊர்சுற்றி கடவிற்குளிக்கும் பாக்கியத்தான் அதற்கு கிடைக்கவில்லை. சொந்தமாக வசிக்க ஒரு ஏழை மனிதன் வீடு, வேளாவேளைக்குப் புசிப்பதற்கு எச்சிலுணவு படுப்பதற்கு ஒரு பழைய சாக்குக்கூட அதற்கும் அதன் சந்ததிகளுக்கும் கிட்டியதா? இல்லை இல்லவேயில்லை.

போலில் இலர்காவிற் சேர்ந்து துப்பறியும், சினிமாவில் நடித்து இரசிகப் பெருமக்களின் அமோகமான பாராட்டுதல்களைப் பெறவும் மனித குலத்தைச் வளர்ச்சிக்காக, ‘செய்மதி’ யிலேறி செகத்தைச் சுற்றிவந்து உயிரைத் தியாகம் செய்து இறவாப் புகழ் பெறவும், நாய்ச் சுங்கங்களில் அங்கத்துவம் பெற்றுக் கண்காட்சிகளிற்

தோன்றி மனிதர்களின் பரிசுகளைப் பெறவுந்தான் அதற்கு ‘மண்ணேய்ப்போன அதிஸ்டம்’ கிட்டவில்லை. தனக்கென ஒரு பெயரைச் சூட்டிக்கொள்ளவாவது அதற்கும் அதன் பரம்பரைக்கும் “பலன்” கிடைத்ததா? இல்லை.

நாய் என்ற குலப்பெயராலேயே அதையும் அதன் சந்ததிகளையும் மனிதர்கள் அழைத்தனர்.

கடைத் தெருவில் ஏறியப்படும் எச்சில் உணவுகளை அந்த நாயப் பரம்பரை உண்டு காலம் கடத்தியது. ஓரோர் சமயங்களில் கடைக்குசினிகளிலும் கடைத்தெருவுக்கு அண்மையிலுள்ள வீடுகளிலும் பாதுகாப்பின்றி வைக்கப்பட்டிருக்கும் தீங்பண்டங்களை அந்த நாய்க்குலம் சாப்பிட்டு விடுவதுண்டு. அவைகள் அப்படிச் சாப்பிடுவதை மனிதர் ‘திருட்டு’ என்று சொல்லிக் கொள்வார்கள். தங்கள் மொழியில்

“என்னை நிர்க்கதியாக்கி அனுதையாக அலையவிட்டவன் மனிதன். என்னைப் போன்ற தெருநாய்கள்—அங்காடி நாய்கள் பரம்பரை உருவாகவும் வளரவும் மூலகாரணமானவன் மனிதன். எனக்குச் செய்த தீமைக்காக மனிதுலத்தின் மீது பழிக்குப்பழி வாங்கியே தீருவேன்” என்கிற வஞ்சின உணர்ச்சியால் வீர சபதமெடுத்துக் கொண்டு அந்த நாயும் அதன் பரம்பரையும் அவ்வாறு உத்தரவு பெற்றுமல் உண்பதில்லை. பசி எல்லைக்கோட்டைத் தாண்டும் வேளைகளில் சந்தர்ப்ப வசமாக அவ்வாறு நடந்து விடுவதுண்டு. இதுதான் அந்தக் கடைவீதி நாய்க் குலத்தின் வரலாறு.

உணவு தேடிப் புறப்பட்ட அந்த நாய், தன் வழமைப் படி கடைத் தெருவின் முன்பக்கம் பின்பக்கம் உணவு விடுதிகளில் எச்சிலிலைபோடப்படுமிடங்கள், தெருக்கான் எல்லாவிடங்களையும் ஒரு அங்குல இடங்கூடத் தலருமல் துருவியாராய்ந்து மோப்பம் பிடித்துப் பார்த்துவிட்டது. ஒரு வெள்ளெலும்புத் துண்டு, ஒரு கருவாட்டுச் செதில் கூட அகப்படவேயில்லை.

அவ்வளவு நேரத்துக்கும் மற்றை நாய்கள் விட்டு வைக்குங்களா?

அதனுடைய நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான - கணை சிப்புக்கிடமான - 'பேக்கரி' யைக்கூட பலதடவை சுற்றிப் பார்த்துவிட்டது. ஒரு காய்ந்த கருகிய மாக்கட்டி கூட அகப்படவில்லை.....

கடைவிதியிலிருந்து தென்திசை நோக்கிச் செல்லும் "மருதமடுச்சாலை" வழியே, குறியில்லாமற் சுட்ட குண்டு போலக் குறிக்கொளின்றி கடுகதியில் ஓடியது அந்த நாய்.

ஏதோவொரு நப்பாசை அதை உந்தித் தள்ளியது ஒருமைல் தூரத்திற்கு இருப்புமூங் காட்டர்ந்த அந்த வீதியில் சமார் அரை மைல் தூரத்தைத் தாண்டிவிட்டது அந்த நாய்.

கிடைத்தது எதிர்பாராதவொரு அதிர்ஷ்டம் ஆமாம்! தெருக்கானிலே, நிறைய ஏதோ கட்டப்பட்டதாக ஒரு சாக்கு மூடை கிடந்தது. மூடையைப் பல தடவைகள் சுற்றிச் சுற்றி மோப்பம் பிடித்துப் பார்த்தது நாசி வழி புகுந்த வாசனை அதை மகிழ்வறச் செய்தது... மூடையை முகர்ந்து முகர்ந்து இன்பமடைந்தது..... அதன் நாவில் ஜலம் ஊறி வழிந்தது.

மூடையை இழுத்து எங்காவது மறைவிடத்துக்குக் கொண்டுபோய், அங்கு வைத்துக் கடித்துப் பிய்த்து அதனுள்ளிருக்கும் உணவுப் பொருள்கள் முழுவதையும் வயிராறாத தின்ன வேண்டுமென்று திட்டம் போட்டது. தனது திட்டத்திற்கு எதிர்ப்பெறுவியில்லாமையால் உடனே செயற்படுத்தவும் ஆரம்பித்து மூடையை இழுத்துப் பார்த்தது. மங்கீ! அரையங்குலதூரங்கூட மூடையை நகர்த்துவதற்கு அதனால் முடியவில்லை.... முடியவும் மாட்டாது.

வருவது வரட்டுமென்ற அசட்டுத் துணிவுடன் ஸ்தலத்தில் வைத்தே, சாக்கைக் கடித்துப் பிய்க்கத் தொடங்கியது... அது மூடையைக் கடிக்கத் தொடங்குவதற்கும் கடைத் தெருவிலுள்ள மற்ற நாற்பத்தொரு நாய்களும் அந்த இடத்தைச் சேர்வதற்கும் சொல்லி வைத்தாற் போன்றிருந்தது.

மற்றைய நாய்களைக் கண்டதும் அதன் அடிவயிற்றிலே இடியிமுந்ததைப் போன்றிருந்தது. உறுமிக் குரைத்து சீறிச் சின்னுப் பற்களை இழித்து வால் ரோமங்களைச் சிலிர்த்து நாய்களைக் கலைக்கத் தொடங்கியது.

ஒருப்புமாக இரண்டு நாய்களைக் குரைத்துத் தூரத்திக்கொண்டோடும், மறுபுறமாக வந்து நாலு நாய்கள் சாக்கைக் கடிக்கத் தொடங்கிவிடுங்கள். அந்த நாலு நாய்களை இன்னெரு புறமாகத் தூரத்திக்கொண்டோடும். பிற தோர் பக்கமாக எட்டு நாய்கள் வந்து கடிக்குங்கள் இப்படியே.....

தாலும் தின்னமுடியாமல் மற்ற நாய்களையும் தின்னவிடாமல் அந்த மூடையைக் கனகச்சிதமாகக் காவல் புரிந்தது. அந்தப் பெட்டைநாய். மற்ற நாய்களும் எதிர்ப்பைத் தளர்த்தவில்லை. பெட்டை நாயும் தன் கடமையில் சிறிதும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. கண்ணுக்குள் எண்ணே யூற்றியதுபோற் கவனமாக மூடைக்குக் கிட்ட மற்ற நாய்களை அனுகவிடாமல் மூடையைச் சுற்றிச் சுற்றி "ட்ஷுட்டி" செய்தபடியே நின்றது. காலம் கரைந்தது மனித்தியாலம் இரண்டு சென்றிருக்கலாம்.

அவ்வழியே சென்றவொரு மனிதன் அந்தக் காட்சியைக் கண்டான். ஒரு தடியை எடுத்து நாய்களை அடித்துத் தூரத்தினான். பெட்டை நாயைத் தவிர மற்ற நாய்கள் தூரத்திற்கு ஒடிவிட்டன. பெட்டை நாய் பக்கத்திலேயே நின்றது.

மனிதன் மூடையை அவிழ்த்துப் பார்த்தான். சாக்கு நிறையைப் பாலும் பணிசும் இருந்தன, யாரோ சயிக்

கிளில் பாண் விற்பனை செய்பவர்கள் தவறவிட்டிருக்கக் கூடுமென்று ஊகித்தவனுக மூடையைக் கட்டினான்..... அப்பொழுது.....

தன்னுடைய இரண்டு காதுகளையும் மடக்கித் தாழ்த் திச் சிரித்து வாலைக்குழைத்து மனிதனிடம் ஏதோ விண்ணப்பத்தைச் சமர்ப்பித்தது அந்தப் பெட்டை நாய்.

அதன் விண்ணப்பத்தை எவ்விரக்கமின்றி அந்த மனிதன் நிராகரித்தான் அதன் பஞ்சக் கோலம் அவனுடைய மனதில் இரக்கத்தைச் சுரப்பிக்கவில்லைப் போலிருக்கிறது. அதனுடைய பசியை அவன் எப்படியறிவான்?

மூடையைத் தூக்கிக்கொண்டு நடையைக் கட்டினான். நாய்கள் ஏமாற்றமடைந்தன பெட்டை நாய் பெருத்த ஏமாற்றமடைந்தது. அதனுடைய அன்றையத் தலையெழுத்து அப்படியாகிவிட்டது. அந்த நாய் சேர்ந்து வாடிய கொடியாகத் துவண்டபடி தன்னுடைய இருப்பிடத்தை நோக்கித் தளர்ந்தை போட்டது பாலம்! அதற்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை.

நாற்பத்திரெண்டும் ஏகோபித்து ஒற்றுமையாக அந்த மூடையைக் கடித்துப் பியத்திருந்தால், அத்தனை நாய் களுக்கும் ஒருவேளை திருப்தியான உணவு கிடைத்திருக்கும். மனிதன் வந்து சந்திக்கு முன்பே விஷயமும் இலகுவாக முடிந்திருக்கலாம். அதற்கு அந்தப் பெட்டை நாய்க்கோ அல்லது மற்ற நாய்களுக்கோ ‘‘ஒற்றுமையின்உயர்வு’’ பற்றித் தெரிந்தாற்றானே!

நன்றியின் சிகரமென்று பெயர் பெற்ற நாய்க்குத் தான் ஒற்றுமை என்பது சுத்த சூனியமாகிவிட்டது.

அந்த நாய் தனது இருப்பிடத்தையடைந்து தன படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டது. கவலையும், தோல்வியும், ஏமாற்றமும் பசியும், அதை வாட்டி வகைத்தன....

அந்த வேளையில் — அதே நாய் பார்க்கக் கூடியதாக பல எறும்புகள் ஓன்றுசேர்ந்து ஒரு எறும்பைப் பார்க்கிலும் பன்மடங்கு பெரிதான வொரு உணவுப்பொருளை இழுத்துக் கொண்டு போயின்.

எறும்புகளின் செய்கை நாய்க்கு வெந்த புண்ணில் தீயிற் காய்க்கிய வேல் பாய்ச்சுவது போலவும், “சவால்” விடுவது போலவுந் தோன்றியிருக்கக் கூடுத்தான்!

இன்று தொட்டு இனிமேலாவது நரான இன் ஒற்றுமையாக வாழுவேண்டியது அவசியங்க் கேள்வையான தொன் நென்று சிந்தித்து நடப்பதற்கும் முனையுந்தான்! அதற்கு... அந்த நாய்க்கு..... ஆரூவது அறிவு இருந்திருக்குமானால்.....?

வினா நிலம்

கொக்கரக்-கோ! கொக்கரக்-கோ! கொக்கரக்-கோ! நத்தார்ப் பண்டிகை சமீபித்துவிட்டதென்ற மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் சேவல்கள் கூலிக்கொண்டிருந்தன.

சிந்தனைக்கியும் செயற்திறனும் எஃகு உறுதியும் பூண்ட தேசாபிமானமுடைய தியாகச் செம்மல்களின் அழிவிலே கதந்திரதேவி பிறந்ததைப்போலே, இரவின் அழிவில் பகற் காலம் உதயமாகப் போகிறதென்ற சேவல்களின் கட்டியக் குரவிலே செபமாலையப்பா வழக்கம் போலக் கண் விழித்தார். கைகளை உதறிச் சோம்பல் முறித்துக்கொண்டார்.

உரும்பிராய் வல்லிபுரம் அண்ணையிடம் ஸ்பெஷல் ஓடர் கொடுத்து வாங்கி வைத்துப் பாவிக்கும் வடமாட்சிச் சிவகாம்புப் புகையிலைக்குச் சுருட்டு வடிவங் கொடுத்துப் பற்ற வைத்துப் புகைக்கத் தொடங்கினார்...

கிழக்கு வெளுக்க ஆரம்பித்தது.....

பறவைக் கூட்டங்கள் கானமழை பொழிந்து இறை வணக்கம் செலுத்தினா... ...

ஒற்றுமையின் அவசியம் பற்றிச் சங்கநாதம் புரிவது போல காகங்கள் கரைந்தன.....

ஆவினங்கள் அம்மா அம்மா என்று அன்புக்குரல் கொடுத்துக் கண்றுக்குட்டி களையழைத்து அழுதாட்டின.....

உயிரினங்களுக்கெல்லாம் புத்துணர்ச்சியும், புதுத்தென் பும் ஊட்டும் வகையில் இளங்காற்று இலேசூரத்த் தவழுத் தொடங்கியது.....

பகற்குழந்தையை ஈன்றெடுக்கும் பிரசவவேதணையினால் அனுவண்ணவாகச் செத்து முற்றுக்கத்தன்னைத் தியாகஞ் செய்து கொண்டாள், இரவன்னை,

கோயில்மணி ஆர்ப்பரித்தது..... பகவன் நீலவானிலே பட்டெடாளி வீசிப் பவனி வரத் தொடங்கினான்.

செபமாலையப்பா முகத்திற்குக் கையினால் முட்டுக் கொடுத்தபடி ஆடாமல் அசையாமல் ‘மைல்’ கல்லைப் போல் உட்கார்ந்திருந்தார். பற்றற்ற துறவிகளின் தூய வுள்ளம் போல் மனம் பரிசுத்தமாயிருக்கவேண்டிய அந்த அதிகாலை வேலோயிலுங்கூட அவருடைய மனம் எனுமை கலக்கிய சிறு குட்டையைப் போலிருந்தது.

வினாநிலத்தில் பயிருடன் எழும்பும் களைப்பூண்டுகள் பயிர்களை நெருக்குவதுபோல, ஏதோவொரு கவலை அவருடைய மனதை நெருக்கி வதைத்தது.

“அப்பு முகத்தைக் கழுவங்கோவன், கோப்பி குடிப்பம்!”,

இளையமகள் சந்தியோகம்மா சொன்னாள்.

“ஓ..... ம் - பிள்ளை! கழு.....வுவம்!” - செபமாலையப்பா உற்சாகமின்றி யெழும்பினார். கொஞ்சம் உமிக்கரியைக் கையிலெடுத்தார். இன்னும் பெண்ணெடுக்காமல் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் சில பற்களைத் தேய்த்துக் கிணற்றதிக்குப் போய் முகத்தைக் கழுவினார். யாரா லோ தள்ளப்பட்டு வருவதுபோற் திரும்பிவந்தார். மருந்து குடிப்பதுபோல மடமட வென்று கோப்பியை உறிஞ்சித் தீர்த்தார்.

திண்ணைக்குந்தில் வைத்திருந்த சுருட்டுக்குறையை யெடுத்துப் பற்றவைத்துக் கொண்டார். முற்றத்திற்கிடந்தவொரு மரக்குற்றியில் குந்தியபடி முழங்கால்களைக் கைகளினாற் கட்டிக் கொண்டார்.

வாயிலிருந்த கொட்டான் சுருட்டுடன் போட்டியிட்ட படி அவருடைய நெஞ்சும் புகைந்துகொண்டேயிருந்தது.

சுவரில் தொங்கிய கலண்டர் காட்டிக் கொண்டிருந்த டிஸ்மபர் 17ந் தேதியை ஒரு சிறுவன் கிழித்தெறிந்தான்.

இலங்கை ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் காலை நிகழ்ச்சியை இன்னேரு சிறுமி முடுக்கிவிட்டாள்,

“பரலோகத்திலே தேவனுக்கு மகிமையும், பூலோ கத்திலே நல்லமனமுடையவர்களுக்கும் சமாதானம் உண்டாவதாக!..” என்ற வாக்கியத்தை அடிப்படையாக வைத்து அழுக்கியழுத்திக் கிரீஸ்தவ நற்சிந்தனை கூறப் பட்டது, குறித்த நற்சிந்தனை செபமாலையப்பாவின் நெஞ்சைத் துப்பாக்கிக் குண்டாகத் துளைத்தது,

செபமாலையப்பா அவர் வாழுங்கிராமமாகிய ‘நெல் வேலிக்குணம்’ வரையில் மாத்திரமல்ல, செட்டிகுளம் கிழக்குப் பகுதிக்கு மட்டுமல்ல, ஏறக்குறைய வவுனியா மாவட்டம் முழுவதற்குமே ஒரு நல்ல மனிதராகத்தான் வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார். அவர் - நான்கு வேதம், ஆறு சாஸ்திரம், பதினெட்டுப் புராணம், அறுபத்தினாலு கலைக்கியானம், தொண்ணூற்று தத்துவங்களைக் கரைத் துக்குடித்துக் கல்விக் கடுவில் நீந்திக்கரைகாணுவிட்டார் ஆயும், ஆகீகேட்டினைத் தோற்கடிக்கக் கூடிய அறிவுடைய வர், தராக்மூள்ளூப்போன்ற நீதிமான். நேர்மையின் மனித அவதாரம். அன்பின் தோற்றுவரய், பண்பின் சிகரம், இரக்கத்தின் இருப்பிடம். கனவிற்கூட யாருக்கும் தீங்கு நினையாதவர். வளமிகும் வன்னிநாட்டிலே நல்ல மனிதர்களுக்குள் நல்ல மனிதராகச் சண்டியெடுக்க வேண்டியவர். நிறைந்த தெய்வ பக்தியடையவர். சிறந்த தியாகி, சோம்பலர்ற உழைப்பாளி, அவ்விருடைய மனம் போலே அவருக்கு வாழ்க்கை வசதி கள் யாவும் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தன, சரீரத்தைச் சாருயப்பிழிந்து பசுடுபட்டுத் தான் அவர் செல்வத்தைத் திரட்டி வைத்திருந்தார், தன்னை நம்பினேரை ஒருபோதும் கைவிடாத நில நல்லாள், வருடா வருடம் அவருடைய உழைப்புக்கேற்ற ஊதியத்தைக் கொடுத்து உயர்த்தினாள்.

கல்வீடு, காணி, தோட்டம்; ஆடு, மாடு, பணம், நலைகநட்டு, பைசிக்கள், வண்டி, ரேடியேர், டிரக்டர் அது இதுவென்று சகல பொருட்செல்வங்களும் அவருக்கிருந்தன.

அத்துடன் மகைவி, மக்கள், மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகள், சகோதரர்கள், உற்றரூப உறவினரென்று இனசனக்கட்டுக் கோப்புச் செல்வமுடையவராகவிருந்தார்.

ஐம்பது வயது வரைக்கும் அவர் யாருக்கும் படை வனுயிருந்ததுமில்லை. யாரும் அவருக்குப் பகைவர் களாயிருந்ததுமில்லை.

அவரைக் கவலை நோய் வாட்டுவதற்குக் காரணம்? .....

சிலமாசங்களுக்கு முன்பு ஒரு நாள் சிறு போக வேளாண்மைக் காலத்தில் பயிருக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சும் விஷயத்தில் செபமாலையப்பாவுக்கும் ஞானப்பிரகாசத்திற்கும் தகராறு ஏற்பட்டது. வயலிலே வேறுயாருமில்லாத வேலையிற்தான் சண்டை தொடங்கியது.

கொஞ்சம் சீலச் சாராயம் அடித்திருந்த செபமாலையப்பா வாய்க்கு வந்தபடி ஞானப்பிரகாசத்தைப் பேசினார் அளவுக்குதிகமாக ‘வடி’ அடித்திருந்த ஞானப்பிரகாசம் செபமாலையப்பாவின் வயதையும் மதியாமல் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டான்.

விழுந்தெழும்பிய செபமாலையப்பா வீட்டுக்குப் போய் மக்கள், மருமக்களிடம் நடந்த விஷயத்தைக் கூறி மனம் வருந்தினார் அவருடைய பிடரியில் கல்லே கா, தடியோ குற்றிய ஒருசிறு அடியுமிருந்தது. அதிலிருந்து இரத்தம் வருவதைக் கண்ட மக்களும் மருமக்களும் வெகுன்டெழுந்தனர். ஞானப்பிரகாசத்தை ஒழித்துக் கட்டி விடவேண்டுமென்று போர்க் கொடியுயர்த்திக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

வெகுநேரம் வரையில் வீடு வீடாக, ஊழராகக் காடு காடாகத் தேடியும், ஞானப்பிரகாசம் அகப்படவில்லை எங்கேயோ தலைமறைவாகிவிட்டான்.

அன்றிரவு; செபமாலையப்பாவின் வளங்கில் ஊரே குழு மிலிட்டது. கடந்து போன கிராமச்சங்கத் தேர்தலில், தன்னையெதிர்த்துப் போட்டியிட்டவனுக்கு ஞானப்பிரகாசம் ‘வோட்’ போட்டு விட்டான்ற கோபத்தை வைத் திருந்த திருச்செல்வம்.....

சென்ற முறை கம விதானைத் தெருவில் தன்னை ஞானப்பிரகாசம் ஆதரிக்கவில்லையென்ற ஆத்திரத்தை வைத் திருந்த ஆபிரகாம்.....

ஒருதடவை தன்னுடைய மாடுகள் ஞானப்பிரகாசத் தின் வயலுக்குட் புகுந்து, அழிவு செய்த பொழுது, ஞானப்பிரகாசம் தன்னைப் பேசிவிட்டான்ற வைராக்கியத் தை வைத் திருந்த வஸ்தியான் .....

முன்னெருமுறை, வெறிமுஸ் பாத்தியில் பகிடி பண்ணியபொழுது,

ஞானப்பிரகாசத்தின் மனைவி தன்னைத் தாறுமாருக ஏசிவிட்டாளைன்ற குரோத்ததை வைத்திருந்த குருசு, ஆகிய நால்வருக்கும், செபமாலையப்பாவின் பேரில் யாருக்குமேற்படாத அக்கறை ஏற்பட்டது.

தங்களுடைய சொந்தப் பகை காரணமாக ஞானப்பிரகாசத்தைப் பழி வாங்குவதற்குச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்த அவர்கள், வலிவிற்கிடைத்த அரிய சந்தர்ப்பத்தை விட்டுவிடுவார்களா? முழுமுச்சடன் வேலையையாரம்பித்தார்கள்.

செபமாலையப்பாவுக்கும், அவருடையமக்கள் மருமக்களுக்கும், தங்கழுடைய மணியான திட்டத்தை எடுத்துச் சொன்னார்கள்,

ஆத்திரத்தின் எல்லையிலே நின்ற செபமாலையப்பாவும் அந்தத்திட்டத்தை இலகுவாகச் செயல்படுத்துவதற்கு வசதியாக, சண்டை நடந்த சிலமணி நேரத்திற்கு முன்பு செபமாலையப்பா, செட்டி குளம் பல நோக்குக் கூட்டுற வுச் சங்கத்திலிருந்து, நெல்லு விற்ற பணம் இரண்டாயிரத் தஞ்சாவூரு ரூபா எடுத்து வந்ததும் ஊராறிந்த ஒரு உண்மையாயிருந்தது.

திருச்செல்வம், ஆபிரகாம், வஸ்தியான், குருசு ஆகியோரின் விடாமுயற்சியினால் இரவோடிரவாகவே ஒரு வாடகைக்காரில், செபமாலையப்பா வவுணியாப் பட்டினத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

‘செட்டிகுளம் நெல்லுச் சங்கத்திலிருந்து, இரண்டாயிரத்தஞ்சாவூரு ரூபா பணம் வாங்கிக்கொண்டு வரும்பொழுது, ஞானப்பிரகாசம் என்பவர் வழியில் மறைந்திருந்து என்னை அடித்துப் பணத்தைப் பறித்துவிட்டார்’ என்று செபமாலையப்பாபோவிலில்முறைப்பாடு பதிந்து கொடுத்து விட்டு, உடனே ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் வார்டில் தங்கினார்.

மறு நாள் காலை:

ஞானப்பிரகாசம் போவிஸாரால் கொடுத்துசெய்யப்பட்டான். போவிசுக்கு ஏதாவது கையைக் காட்டி அவனை ‘வொக் அப்’ பில் வைத்து நொருக்குவிக்க வேண்டுமென்றும், டாக்டருக்கும் ஏதும் கொடுத்து நிப்போட்டை கடினமாக்க வேண்டுமென்றும், திருச்செல்வம், ஆபிரகாம், வஸ்தியான், குருசு ஆகியோர், செபமாலையப்பாவிடம் கொஞ்சம் கறந்து கொண்டனர்.

டாக்டருக்கும் போவிசுக்கும் இலஞ்சம் கொடுத்தார்களா - இல்லையாவென்பது ஆண்டவனுக்கும் அவர்களுக்குந்தான் தெரியும். செபமாலையப்பாவுக்கும் அவருடைய ஆட்களுக்கும் தெரியவராது.

சில நாட்களால் செபமாலையப்பா ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பினார். ஞானப்பிரகாசமும் ரிமாண்டிலிருந்து பிளையில் விடப்பட்டான்.

ஞானப்பிரகாசம் பிளையில் விடப்பட்டு வீடு திரும்பியவன்று, செபமாலையப்பாவைத் தனிமையில் சந்தித்தான். வெட்டுண்ட மரம் போல அவர் பாதங்களில், வீழ் ந்து வணங்கினான். நெஞ்சம் குழரி அழுதான்.

“அப்பா வெறியின் நிமித்தமரக நானுன்னை தண்ணிலிழுத்தினது தவறுதான். அதைக் கடவுள் மேல் ஆலையாகப் பொறுத்துக்கொள். நான் வறியவன் நாலைந்து பிளைகுட்டிக்காரன். என்னை மறியலுக்கு அனுப்பிப்போடாதே. இந்த நஞ்சன்களுடைய பேச்சைக் கேட்டு உன்றை காச இருட்டாயிரத்தஞ்நாறு ரூபாயை நான் அடிச்சுப் பறிச்சுதாக வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருக்கிறதைப் பார்த்தால் நான் அவிஞ்சகறி! தப்பமாட்டன். அப்புக் காத்துப் புடிச்சு வழக்குப் பேச என்னட்டை என்ன கிடக்கு? சடுபாடுவெச்சுக் சிலவழிக்கவோ வித்துச் செலவழிக்கவோ காணிப்புமி இருக்கா? அல்லது நகை நட்டு இருக்கா?

“சொந்தக் காணி இரண்டு ஏக்கரையும் நேரத்தோடையே பிளைகுட்டியள் வயித்துக்கு வாய்க்கு இல்லாமக் கிடந்த நேரங்கழிலை பட்டகடனுக்கு ஈடு வெச்சதும் அறுதியாப் போன்றும் உனக்குத் தெரியுந்தானே அப்பா! ஆக இல்லையென்னுமல் வதுவைக் காணி இரண்டேக்கர்கிடக்குது. அதைக் கூடிய தொகைக்கு சடுவைக்க ஏலுமே? என்னசெய்யிறது? வேறை வழியில்லாமல் அதை இருநாறு ரூபாவுக்கு ஈடுவைச்சுத்தான் புறக்கிறுசிபுதிச்சுப் புளையிலை வந்து நிற்கிறன்.

“சாட்சிக்காறஞ்ரை கால்லை விழுகிறதைப் பாக்கச்சடைக் காறஞ்ரை கால்லை விழு” எண்டதைப்போல உன்னைக் கும்பிட்டுக் கேக்கிறனப்பா, உன்றை பெத்து

பிளையாக நினைச்சு என்னை மீண்டாலும் மீனு. குடுத்தாலும் குடு! பிச்சை யெடுக்கிறது போலை அண்டண்டாடு உழைச்சுச் சீவிக்கிறனுப்பா! நான் நாலைஞ்சுவரியம் மறியலுக்குப் போன்னெண்டால் பஞ்சானுங் குஞ்சு கஞ்சு என்னபறப்புப் பறக்குங்களெண்டதை யோசிச்சுப் பாரப்பா!” — இவ்வாறு உருக்கமாகச் செபமாலையப்பாவிடம் கேட்டுக் கொண்டான், ஞானப்பிரகாசம்.

செபமாலையப்பாவின் பண்பட்ட உள்ளம் கசிந்தது ஞானப்பிரகாசத்தின் எதிர்காலத்தை யென்னை அவர் கழிவிரக்கப்பட்டார். அவருடைய கணக்கில் நீர் தழும்மியது.

செபமாலை அப்பாவை ஞானப்பிரகாசம் கண்டுக்கைத்ததைப் பற்றியும், அவரிடம் விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை யுருவாகி விட்டதைப் பற்றியும் ஊரில் கடை பரவியது.

“இது போலிசு வழக்கு, கவுண்மேந்து. வழக்கு நீசமாதானம் போனியெண்டால் வழக்கு மறுபுறமாகத் திரும்பி உங்குக் குற்றமடிப்படும். குற்றம் மட்டுமல்ல பொய் வழக்குப் போட்டாயெண்டு மறியல் தீந்தாலும் திரும்!” இவ்வாறு, திருச்செலவும், ஆபிரகாம், வஸ்துயான், குருசு ஆகிய நால்வரும் செபமாலையப்பாவைப் பயங்காட்டி விட்டார்கள்.

மற்றைய துறைகளில் அநுபவமிருந்தாலும், கோட்டுத் துறையில் செபமாலையப்பா அநுபவமில்லாதவர். அந்த வயது வரைக்கும் கிராமக் கோர்ட்டுக்குக் கூடப் போய்ப் பழக்கமில்லாத அவருக்கு வழக்கு நுட்பங்கள் விளங்காமையினால் நன்றாய்ப் பயந்துவிட்டார்.

ஞானப்பிரகாசம் பின்னுமொருமுறை செபமாலையப்பாவைக் கண்டு கைதைத்தான். ஞானப்பிரகாசம் கைதைக்கும் பொழுது செபமாலையப்பாவின் மனம் இளக்கத்தான் செய்தது. இளகியென்ன?

திருச்செல்வம், ஆபிரகாம், வஸ்தியான், குருச ஆகிய நால்வரும் அவரை விட்டாற்தானே திருமண வீடு களிலேயே கண்ணீர் வடிக்கும் பெண் களுக்கு மரண வீடு வாய்த்ததுபோல கம்மாவே பந்தம் பிடித்து ஊரில் கலக்கத் தையுண்டாக்கும் பழக்கமுடைய அவர்கள் தங்களுடைய கோபக்காரன் சம்பந்தப்பட்ட விஷயத்தை இலேசில் வீடு வர்களா?

செபமாலையப்பாவை ஞானப்பிரகாசம் அடித்துக் காசைப் பறித்துக் கொண்டோடியதைக் கண்ணுற் கண்டதாக (பொய்ச்) சாட்சி சொல்லுவதற்கு தூண்டில் மீணப் போலத் துடித்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

இரண்டு தவணை போய் விட்டது. மூன்றாவதினை நிச்சயமாக வழக்கு விசாரிக்கப்படுமென்று நீதவான் சொல்லி விட்டார், மூன்றாவதினை நெருங்க நெருங்க செபமாலையப்பாவை அவருடைய பண்பட்ட மனச்சாட்சி சித்திரவுதை செய்துகொண்டே வந்தது. ஞானப்பிரகாசத்தை நிரப்பாதி யாக்கும் வழிவகைதான் அவருக்குத் தெரியவில்லை.

மூன்றாவதினை முறையாகவும் செபமாலையப்பாவைச் சந்தித்து அழுதழுது மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டான், ஞானப்பிரகாசம்.

“அவன் ஒருதடவை செய்த குற்றத்திற்கு மூன்று முறை மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டான். அவன் செய்த பாவத்திற்குப் பிராயச் சித்தம் செய்துவிட்டான். நீ நெஞ்சாரச் சொல்லிய பொய் முறைப்பாட்டின் படி தாக்கல் செய்யப் பட்ட வழக்கில் அவனுக்குப் பலவருடச் சிறைத்தண்டனை கிடைக்கப் போகின்றது! அந்தப்பாவத்தை நீ எப்படித் தொலைப்பாய்? ஒரு கண்ணத்தில் அடித்தால் மற்றக் களன்னத்தைத் திருப்பிக் கொடு என்று பேச்சளவில் மட்டுமல்ல..... செய்விலே யே வாழ்ந்துகாட்டிய யேசு கிறிஸ்து நாதரின் மார்க்கத்தைப் பின்பற்றி நடக்கும் நீ

ஒரு கிறிஸ்தவன் தானு?'' — இவ்வாறு செபமாலையப்பாவின் மனச்சாட்சி அவரை அடித்துக் கேட்டது. அச்சுறுத்தியது

அவருடைய மனவரங்கில் நடைபெற்ற விவாதம் முடிவடையவில்லை, அவர்மரக் குற்றியை விட்டு எழுந்திருக்க வழில்லை. அவ்வேளையில் - கொழும்பில் உத்தியோகத்திலி ருந்து அவருடைய மூத்த மகன் லோறஞ்சவும் வீடுமுறையின் பொருட்டு வீடுசேர்ந்தனர்.

“என்னப்பு கடுமையாக யோசிக்கிறியள்?'' என்றெருருகே கள் விழையும் வரும்பொழுதே போட்டுவைத்தான். அவன் வந்து சிரம பரிகாரம் செய்ததன் பிறகு தனது கவலையை செபமாலையப்பா எடுத்துக் கூறினார்.

ஞானப்பிரகாசத்தின் வருங்காலத்தை யென்னி முற் போக்குள்ளம் படைத்த லோறஞ்சம் மனம் வருந்தினன்.

யார் யார் வருந்தியென்ன வருந்தாமலென்ன? வழக்கு வாபஸ் பெறமுடியாத கட்டத்திற்குப் போய்விட்டது.

டிசம்பர் 21 ந் தேதி —

குறித்த வழக்கு வவுனியா நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கப்பட்டது. ஈழத்தின் பிரபல அட்வக்கேட் ‘பேரம்பலம்’ ஞானப்பிரகாசத்தின் சார்பில் ஆஜரானுர்.

ஒருவழக்கிற்குப் பேரம்பலம் வந்தாரென்றால் கூட்டத் திற்குக் கேட்கவேண்டுமா? பேரம்பலத்தின் சட்டநுணுக்க அறிவையும் சந்தர்ப்ப வாதத்திற்கையையும் கண்டு கேட்டுக் களிப்பதற்கு அன்று ஒரு சனசமுத்திரமே நீதிமன்றத்தில் திரண்டு விட்டது.

ஞானப்பிரகாசத்தை அறியாதவர்கள், ‘இவனு பேரம்பலத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறான்? என்று முக்கினமேல்

விரலை வைத்தார்கள். அட்வக்கேட் பேரம்பலத்தின் குறுக்கு விசாரணையில் சாட்சிகள் நால்வரும் வெல வெலத் துப் போனார்கள். முன்னுக்குப்பின் முரணை ஏதேதோ புலம்பினார்கள். வழக்குத் தள்ளுப்படி செய்யப்பட்டது. ஞானப்பிரகாசம் நிரபராதியாகவிடுதலை செய்யப்பட்டான்.

ஞானப்பிரகாசத்தின் சார்பில் பேரம்பலம், ஏன் எதற்காக - எப்படி ஆஜராகினுரென்பது மற்றவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, ஞானப்பிரகாசத்திற்குக் கூட புரியாத புதிராய்த்தானிருந்தது.

அது, அட்வக்கேட் பேரம்பலத்திற்கும் செபமாலையெப்பாவுக்கும் மகன் லோறங்கக்கும் மாத்திரம் தெரிந்த பரம இரகசியமானதொன்று.

டிஸம்பர் 24 ந் திகதி சாயந்திரம் செபமாலையெப்பாவும் ஞானப்பிரகாசமும் பக்கத்துக் கிராமமாகிய இலுப்பைக்குளம் அர்ச். அடைக்கலமாதா கோவிலில் நடக்கப்போகும் நடுச்சாம நத்தார்ப்பட்டங்காண்பதற்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

சாலையின் இருமருங்கிலும் தரிச நிலமும் விளைநிலமும் நீண்டு பரந்து கிடந்தவாறு கரட்சியளித்தன.....

பண்படாத மனச்சாட்சி மரத்துப்போன தீயவர்களிங் உள்ளம் போன்ற தரிச நிலங்களில் முளைத்திருந்த களைப்பூண்டுகளும் முட்செடிகளும் இடையீடின்றி நெருங்கி வளர்ந்து நின்றன.

தரிச நிலத்தில் மாத்திரமல்ல பண்பட்ட நால்வர்களின் உள்ளம் போன்ற விளைநிலத்திலும்கூட களைப்பூண்டுகளும் முட்செடிகளும் முளைத்த அறிகுறி தென்படத்தான் செய்தன. ஆனால், அவைகள் அவ்வப்பொழுது

வெட்டிவேருடன் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுக் காய்ந்த நிலையிற் கிடந்தன. விளைநிலத்தில் களைப்பூண்டுகள் தப்பமுமா?

களைபறிக்கப்பட்ட செந்தெற்பயிர்கள் கீவராசிங்குக்கு நன்மைபுரியும் இலட்சிய வீறுடன் தலைநிமிர்ந்து இளங்காற்றில் அசைந்தாடின.

செபமாலையெப்பாவின் பண்பட்ட உள்ளத்தைப் போலே விளைநிலம் சிரித்தது.

மயானப் பிசாசு

‘பள்ளக் கெட்டுவு’ப் பட்டினத்திலிருந்து பைசிக் கிளிலே வீடுநோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தேன்.

இயற்கைச்சிற்பி தனது கைவண்ணத்தை முற்றுமுழு தாக்க காட்டித் திறமையைச் செலுத்திச் செதுக்கிய மலையகத்தின் வனப்பானது அந்த அந்திப்பொழுதிலே மேலும் புதுப் பொலிவுபெற்று என் கலையுள்ளத்தைக் கவர்ந்தது.

பதுளை மாவட்டத்துக்கே நெற்றித் திலதமாகத் திக் மும் எல்லவத்தைத் தோட்டத்து (யுன்றும் நம்பார், மலையநிறை நிறை ரயாக அணிசெய்த தேயிலைச் செடிகள், அழுகுகு அழகுட்டினா.

சமுநாட்டுப் பொருளாதாரத்தின் உயிர்நாடியாகத் திகழ்ந்து செயல்மூலம் பொன்னொட்டும் தேயிலைச் செடிகளின் இளந்துளிர்களும் இலைகளும் .... மாலைக் கதிரவனின் வண்ணக் குழம்புத் தெளிப்பினால் கண்களுக்கும் விருந்தளிக்கும் பசும்பொன்னிலைகளாகத்தான் காட்சியளித்தன.

உலகிலேயே முதலாவது பெண்பிரதமரை உருவாக்கி யதன் மூலம் பெண்ணினத்தைக் கொரவித்துப் பெருமை பெற்ற நம்நாடு - நாட்டின் பிராண்வாய்லான தொழிலாளர்களின் நலனின் மேலும் மேலும் அக்கறை காட்டவேண்டுமென்பதை..... வயிற்றிற் சிக்ச்சமையுடனும் முதுகில் கொழுந்துக் கூட்டச் சுமையுடனும் மலையிலிருந்து தள்ளாடித் தள்ளாடி அவரோகணித்துக் கொண்டிருந்த வொரு தாயின் முகபாவம் கூருமற் கூறியது.

அந்தமலையின் உச்சிமலை ஒருகோபுரம் பேபாலவும், உச்சியின் உச்சியான கொடுமுடியின்கண் ஓரேஇடத்தில் வளர்ந்திருந்த சில குருந்தமரங்கள் கோபுரவுச்சியிலுள்ள கோயில் கலசம் போன்றும் எழிற்தோற்றமளித்தன.

கரும்பச்சை வர்ணந்தீட்டிப் கலசமன்ன அந்தக் குருந்த மரங்களிலே வானளாவப் பறந்தவண்ணம் அசைந்தாடிய செங்கொடிகள் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் ஒற்றுமையையும் அசையாத தெய்வத்துமிக்கையையும் எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

ஆமாம்! அவ்வாருன சிவப்புக் கொடிகள் மலைச்சிகரத்துக் குருந்தமரக் குட்டிச் சோலையில் பறப்பதானால்... ஆங்கு கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிராநிற்கும் முனியாண்டித் தெய்வத்திற்கு விழேஷ் பொங்கல் பூஜைகள், தீப-தூபாராதனைகள் நடைபெறும் ஆடிமாச உர்ச்சவகால மென்பது பச்சைக் குழந்தைக்குக் கூடப் புரிந்துவிடும்.

வழியிலே எல்லவத்தையிலிருக்கும் நன்பர் மனிமாறனைச் சந்திக்கவேண்டியிருந்ததினால் அவரின் வீட்டிற்குச் சென்றேன். என்னைக் கண்ட மனிமாறன் அகங்களின்து முகம் மலர வருவேற்றருர்.

நான் போன வேளையிலே மனிமாறனின் இல்லத்திலே - ‘பேய் இருக்கிறதா? பேய் இல்லையா? என்றவொரு விவாத அரங்கு எனது நெருங்கிய நன்பர்கள் நால்வருக்குள் காரசார நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

மின்கார வெளிச்சம் வந்ததின் பிற்பாடு ‘கொள்ளி வாய்ப் பிசாசகள்’ இல்லாமற் போனது தொடக்கம் சில காலத்துக்கு முன்னர் கொழும்பிலுள்ள கல்லி இலாகாக் கட்டடத்திலே பேய்கள் நடமாடியது வரையுள்ள குறிப்புகள், தீக்குளி இறங்குதல் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள், உள்ளுரிலே பேய்கள் நடமாடு மிடங்களின் பெயர்ப்பட்டியல் பகுத்தறிவுச் செம்மஸ் ஆபிரகாம் கோழுளின் கெள்ளை

விளக்கங்கள், மட்டக்களப்பு மாந்திரீகர்கள் பற்றிப் பத்திரி கைகளிலே வந்த கட்டுரைகள் பற்றிய விபரங்கள் ஆதியன் வெல்லாம் விவாதத்திலே விளாசித் தள்ளப்பட்டன.

நானும் மணிமாறனும் விவாதவுரைகளைக் கேட்டு சுசித்தோமேயாழிய பங்குபற்றவில்லை. 7.20 ஆதிவிட்டது. பேசுக்க கவாரஸ்யத்திலே நேரம் போனதே தெரிய வில்லை. நண்பர்களிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப் பட்டேன்.

“மிஸ்டர் சேகர! இன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமை இரவு சுடலைக்குப் பக்கத்தர்லே போகிறநீர் கவனமாகப் போம்! சுடலை மாடசாமியை நினைத்துக் கொண்டு போம். ஒரு முட்கொப்பும் முறியாது.

—இவ்வாறு முன்னெச்சரிக்கை பண்ணினார்கள் பேய் இருக்கிறதென்ற கட்சிக்காரர்கள். ஆமாம்! எல்லவுத்தை ‘ரீ பக்டரி’ யிலிருந்து சுமார் கால் மைல் தொலைவிலுள்ள எல்லவுத்தை மயானத்தைத் தான் டித்தான் ‘நியூபக்’ தோட்டத்திலுள்ள எனது வீட்டுக்குச் செல்லவேண்டும். வேறு குறுக்குவழிகளில்லை. மயானமும் தெருவோரத்திற் தானிருந்தது.

“நீர் சும்மாய் பயப்படாமற் போம் மிஸ்டர் சேகர! பேயாம் பேய்! பேய் எங்கேயிருக்கிறது? மனந்தான் பேய்! இரவு வேளைகளில் நாம் கானும் மரநிழல்கள், கேட்கும் மிருக, பறவைகளின் சத்தங்கள் யாவும் மனம் பயந்தவர் ஞாக்குப் பேய்தான். அதிகமேன் - அஞ் சின வன் கண் ஞாக்கு அகப்பைக் காம்புகூடப் பேய்தானும்!”-இப்படித் தெம்பு கூறினார்கள், பேய் இல்லையென்கிற கட்சிக்காரர்.

பழுதையைப் பாம்பென்று நினைத்துப் பயந்து நடு நடுங்கும் கோழையல்ல நான். துணிவுள்ளவன். பைசிக்கி லில் ஏறிவிட்டேன். வீடுதோக்கிப் பயனம் தொடங்கியது.

நீலவானிலே அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தாரகைகள் கண்சிமிட்டிக்கொண்டிருந்தன. முதிர்ந்த கலை ஞானின் நெற்றியில் அறிவெழில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிப் பதைப்போன்று ஐந்தாம்பிறைக் கீற்றுச்சந்திரன் ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்தான்.

மயானம் நெருங்கி வர வர என் வைரநெஞ்சம் சுற்றே சலனமுறத் தொடங்கிறது. பேய்க்கட்சியார் சொன்ன “மயானத்தடி” “வெள்ளிக்கிழமையிரவு” ஆதியன் அச் சுறுத்தவாரம்பித்தன. என்னதான் படித்தாலும் அறி விருத்தி பெற்று விட்டாலும் பிஞ்சுள்ளத்திலே பேய் வருகிறது ‘பூதம் போகிறது’ என்று அமு துடன் கலந்துரட்டிய பயங்னர்ச்சி எங்கே போய்விடும்.

பக்மரத்தானியாக இளமுள்ளத்திலே பதிந்து உள்மனதிலுவரைந்துள்ள பயம், சந்தர்ப்பம் வாய்த்தபொழுது வெளிக்கிளம்பிச் சூழ்நிலை மாற்றத்தால் விளவுறுபமெடுத்தது. எனது பயப்பிராந்திக்கு வேறொரு முக்கிய காரணமுயிருந்தது. உடல் சிறிது உதறவெடுத்தது...

ஒருவாரத்துக்கு முன்புதான் எல்லவுத்தைத் தோட்டத்திலிருந்த பிரபல மாந்திரீகரான சடையாண்டி என்பவர் காலமரகி அதே மயானத்திற்தான் தகனஞ் செய்யப்பட்டிருந்தார்.

சடையாண்டி மிகமிகப் பிரபலமானவர் அதாவது:- கொழும்பிலிருந்து பதுளைக்குப் போகும் பிரதான வீதியிலே கும்பால்வனைச் சந்தியிலிருந்து மடுசீமைநோக்கிச் செல்லும் பாதையிலே - பசுறைவரைக்கும் அதற்கப்பாலுமுள்ள எத் தணையெட்ததணையோ தோட்ட மக்களுக்குப் பிடிக்கும் பேய், பிசர்சுகளை ஓட்டியும்.....கண்திஷ்டி, நாலூறுகளைக் கழித்தும்..... கிரகசாந்தி பண்ணியும்.....பேய் இல்லாத வர்களுக்குப் பேய் பிடியாமற் காப்பாற்றியும் ககங்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தவர்.

தோட்டக்காட்டானை ஏமாற்றித் தொகையாகச் சம்பாதிக்கலாமென்று அந்தப் பிரதேசத்துக்குள்ளே புதிய

மாந்திரீகர்கள் யாராவது போய் வாலாட்டாமல் தானே தனியொருவனுக் நின்று தடுத்துக் கருமாற்றி வந்தவர்.

எல்லவத்தை எஸ்டேட் ஆங்கிலத் தோட்டத்துறை திரு. ஏ. ச. மில்ஸ் உடைய நிர்வாகத் திலிருந்த காலந் தொட்டுச் சென்ற கிழமை வரையும், சுறுசுறுப்பாக (மாந்திரீக) சேவை செய்து எல்லோருடைய அரிமானத் தையும் எதிர்ப்பின்றிப் பெற்றுக்கொண்டவர். மில்ஸ் துரையுடைய நிர்வாக காலம் விசேஷமான காலமென்று பேசிக்கொள்வார். சடையாண்டியைச் சுட்ட இடமும் தெரு வோரத்திற்காணிருந்தது. அவரைச் சுட்டதிலிருந்து மயா னத் தடியில் பேய்கள் பயங்காட்டிவருவதாக ஊரில் சதையு மடிப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

மாயானத்துக்கு இன்னும் ஒரு பெர்லாங் தூரமிருக்கையில்.....

என்னை எதிர்நோக்கியபடி, மயானத்துப் பக்கமிருந்து வெளிச்சமுமின்றி ‘ரூக்கற்’ வேகத்திலே பைசிக்கிளில் வந்தவொருவர் எஸ் மீது மோதிலிட்டார். இருவரும் ஏக காலத்தில் விழுந்தெழும்பினேநும்..... அவர் நல்லவில்லாத ரூம்பிரா நிலையில்—

சொடலையில் சடையாண்டியைச் சுட்ட எடத் துல கூத்தாடிக்கிட்டு நின்ட நீ, என்னய அடிச்சப்பிடியே! நாம் பொளைக்காமாட்டன..... இம்புட்டுத் தூரத்துக்குத் தொரத்தி வந்து அடிச்சிட்டியே!”— என்று அவல் குரல் எழுப்பியவராகவே நின்றார், கணநேரந்தான்..... தன்னுடைய பைசிக்கிளீவறி வந்தவறியே திரும்பியோடு மறைந்து விட்டார். என்னைப்பற்றிச் சிறிதும் சட்டை செய்யவில்லை.

‘‘நீங்கள் எங்கேயிருந்து வருகிறீர்கள்? எங்கேபோகி ரீர்கள்? யார் நீங்கள்?’’— என்னுடைய இத்தகைய கேள்விகளுக்கெல்லாம் அவர் பதில் தரவில்லை. சம்பந்தா சம்பந்தமின்றி—

“சடையாண்டி யோட கம்புளி வைரவன்.....” என்று மட்டும் அடிக்கடி சொன்னார். எதிர்பாராத விதமாக வந்து என்னுடன் மோதியவருக்குப் படுகாயம் ..... அவர் முகங் குப்புற விழுந்தெழும்பினார். அவருடைய பைசிக்கிள் பிழையுறவில்லையென்பது அவர் மீண்டும் ஏறியோடுனது மூலமறிந்து கொண்டேன்.

நல்ல வேளையாக எனக்குக்காயமெதுவுமேற்பட வில்லை. எனது பைசிக்கிள் ‘‘கோக்லில்’’ வளைந்து விட்ட தினால் ஓடமுடியவில்லை.

என்னுடைய ‘‘டைனமோ’’ வெளிச்சமன்றி, வேறு என்னிடமோ அவரிடமோ ‘‘டோர்ச் லைற்’’ இருக்கவில்லை. டைனமோ வெளிச்சத்தின் மூலம் அவர் விழுந்து இடத்தில் இரத்தக் கறையிருப்பதைக் கண்டேன்..... என்ன செய்யலாம்? படுகாயமுற்றிருந்த அவருக்கு ஏதாவது உதவி செய்யலாமென்றாலோ அவர்தான் நிற்காமல் ஓடிவிட்டாரே!

பைசிக்கிளை உருட்டிக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினேன். மனம் தந்தியடிக்க வாரம்பித்தது.

“சொடலையில் கூத்தாடிக்கிட்டு நின்ட நீ! ‘‘சடையாண்டியோட கம்புளி வைரவன்...’’— அந்த மனிதர் கூறிய சொற்கள் எனது பயத்தின் வேகத்தைப் பல டகிரி உயர்த்தி விட்டது, மனம் கல்விழுந்த நீராகச் சலனமுற்றது.

நூபர் மனிமாறனின் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போய்த் தங்கி நின்று காலையில் வீட்டுக்குப் போவோமென்றாலோ, அப்பாவுக்குக் கடுமையான வருத்தம். டொக்ரர் எழுதித் தந்து நானெடுத்துக்கொண்டு போகும் மருந்து அன்றிரவு கொடுத்தாக யேன்டும். அவ்வளவு அவர்களேவ.

‘‘சரி! வருவது வரட்டும்’’ என்ற அசட்டுத் துணிவுடன் வீட்டுக்கே போவதென்ற தீர்மானத்துடன் நடையின் வேகத்தைத் துரிதப்படுத்தினேன்,

சடையாண்டியரைச் சுட்ட இடம் கண்களுக்குத் தோற்றமளிக்கவாரம்பித்தது.

அதே இடத்தில் —

ஒரு வெள்ளையுருவம் சுமார் இரண்டு மூன்றாண்டு உயரத் துக்கு வளர்வதும் தேய்வதும் முற்றுக இல்லாமற் போவதும் .. மீண்டும் பழையபடியே தெரிவதும் . குறைவதும் கூடுவதும் மறைவதுமாய்க் காட்சி தந்தது.

கால்கள் நடையைத் தளர்த்தின. இநதயத் துடிப்பின் வேகம் அதிகரித்தது. தேகம் முழுவதும் குறுவியர்வை இரத்தமே உறைந்துவிடும் போலிருந்தது. பயத்தின் எல்லைக்கே சென்றுவிட்டேன்.

சடையாண்டியரின் கம்பளி வையிரவன்தான் கூத்தாடு கிறதோ? - இவ்வாறு, என்னை நானே கேட்டுக்கொண்டேன். அப்பொழுதும் அந்த வெள்ளையுருவம் தன் விளையாட்டை விடாமற் தொடர்ந்து ஆடிக்கொண்டேயிருந்தது, தெளிவாகத் தெரிந்தது.

அதே சுடலைக் கோயிலுக்குள்ளிருக்கும் மாடசுவாமித் தெய்வத்தை நினைவுகூர்ந்து கொண்டேன். அதேவேளையில் “இந்தப் பேயைக் கிட்டடியிற் போய்ப் பார்த்தா வென்ன?” என்றெரு அசாதாரணத் துணிச்சலும் பிறக்கது. மனிதனுக்கு இயல்பாகவே பயத்தின் எல்லையில் பிறக்கும் அதே துணிச்சல்தான் எனது நெஞ்சிலும் பிறந்தது. கண்களிரண்டையும் கசக்கியபடி ... இன்னும் சற்று நெருங்கிணேன். மங்கியதோர் நிலவினிலே கவனமாகப் பார்த்தேன். அதே உருவம், அதே விளையாட்டு. மாற்ற யில்லை. கீழே கவனமாகப் பார்த்தேன். பேய்க்குறக்குக் கால்களில்லையன்று சொல்லுகிறார்கள்லவா! அதுசரி யாய்த் தெரியவில்லை. கிட்டடியிற் போய்த்தான் பார்ப் போமே! மனம் கூறிற்று .. பைசிக்கிணை ரேட்டிற்போட்டு விட்டு விறுவிற்றன்று மயானத்துக்குள்ளே பேர்ய் சடை

யான்டியரைச் சுட்ட அதே இடத்திற்கும் போய் விட்டேன். என்னைக் கிடுகிடுக்கவைத்த அந்த மயானப் பிசாசைக் கண்ணூரக்கண்டேன். ஆமாக! ஒரு பழைய தினப்பத்திரிகை - முழுப்பத்திரிகை - காற்றுப் பிடிக்கும் பொழுது நிலத்திலிருந்து கிளம்பிப் பக்கத்திற் கிடந்த பழைய பாடையொன்றிலிருந்து நிமிர்ந்துநின்ற தடியொன்றிலே சர்ந்து நிமிர்ந்து நிற்பதும்... காற்றின் வேகம் குறையக் குறைய மதிந்து அரைவாசி தெரிவதும்... காற்று முற்றுக அடிக்காத வேலையில் நிலத்திலே வீழ்ந்து கிடப்பதுமாயிருந்தது.

சில நிமிட நேரம்... கடதாசி அவதாரமெடுத்து விளையாடிய அந்த மயானப் பிசாசின் வேடிக்கையைப் பார்த்து ரசித்துக்கொண்டிருந்தேன் இதே பிசாசுதான் சற்று மூன்பு அந்த மனிதர் ‘சொடலையில் கூத்தாடிக்கிட்டு நின்ட பேய்’ என்று சொன்ன பிசாசென்பதைச் சந்தேகத்துக் கிடமின்றித் தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

இன்னுங் காஞ்சநேரம் அதிலே தாமதித்து வேடிக்கை பார்க்கத்தான் விரும்பினேன். ஆனால்..... அந்த மனிதனரைப் போன்றவர்கள் யாராவது தெருவில் வந்துவிட்டால் என்னைப் பிசாசாக்கி விடுவார்களென்ற எண்ணத்தில் அங்கிருந்து புறப்பட்டுவிட்டேன்.

அந்தக் கடதாசியை அவ்விடத்திலே விட்டு விட்டால் இன்னும் எத்தனை யெத்தனைபேரைக் குலை நடுங்க வைக்குமோ வென்ற சந்தேகம் மேவிட..... அதைக் கசக்கித் தீப்பெட்டியைத் தட்டித் தகனம் பண்ணியவனுக் வீட்டை நோக்கி நடந்தேன். மனம் தெளிவுற்றது.

அடுத்த வெள்ளைக் கிழமை காலை..... ‘எல்ல’ ரவு ஸிலே - ‘தொலைக்கா அண்ணே?’

“வெள்வால்த் தொரைத் தோட்டத்து மாயாண்டித் தேவர்க் கங்காணியாரோட மச்சினம்புள்ள ராவு கால மாகிட்டாரு!”

“கல்லாட்டாமா இருந்தாரே மனுசன்? என்னசீக் கண்ணே?”

“நோவு நொடியில்லத்தம்பி! போன வெள்ளிக்கிழமை ராத்தி ஸி எல்லவத்தச் சொடலையடியால பைசிக்கல்ல போனாராம். போறப் போ சொடலையில சடையாண்டிய ரோட கம்புளிவிரவங் கூத்தாடிக்கிட்டு நின்னுதாம்: காக்கட்டை தூரத்துக்கு மனிசனக் கலச்சு வழிமறிச்சுச் சைக்கிளாலை உள்த்தி ஒரே அடியா அடிச்சுப்பிட்டு. மனிசந் தெரியவாணிக்கண்டி பைசிக்கல்லேயே ஒட்டுக்கு வந்திற்ராரு. வாயலயும் முக்காலயும் ஏரத்தம் வந்திருந்திச்சு... இம்புட்டு நானும் நல்ல அறிவொனர்வில்லேத் தம்பி! ரொம்ப அவதி!

“மட்டக்கிளப்பு, யாப்பாணமிருந்தெல்லாம் பேர் போன அண்ணேவி மாரக் கொண்ணேந்து வேலைசெய்விச்சுப் பாத்தம். மாயாண்டித் தேவருக்கும் ஆயிரக்கணக்கில சிலவு சரிவரல்லே.... நேத்துராவு, சரியா— அந்தப் பேயடிச்சடைமுக்கு - மனிசம் மண்டயப் போட்டிட்டாரு. சா ஒட்டுக்குச் சிலவுசாமா எடுக்கத்தாம் வந்தம் தம்பி!..”

“சரி வாங்கண்ணே. நாம் வர்ற (ன)!..”

-இவ்வாறு, இருவர் கடைவீதியில் நின்று பேசித் கொண்டது என்காதிலும் விழுந்தது. அட கடவுளே! அப்படியானல்து!?, மயானத்திற் கூத்தாடிய பிசாசு:- பழைய புதினப் பத்திரிகை! வழிமறித்து அடித்த பிசாசு: நானும் எனதுபைசிக்கினும்! இவைகள் தாம் பிசாசுகளா!!!!

K. T. C.

நியாயமான விலைக்கு

ஃ பலசரக்கு வணக்கள்

ஃ சாய்ப்புச் சாமான்கள்

ஃ எவர்சில்வர்

ஃ அலுமினியம்

ஃ தித்தளைப் பாத்திரங்கள்

பைசிக்கிள் உதிரிப்பாகங்கள்.

கிடைக்கும் இடங்,

கிளிநொச்சி ரேடிங் கம்பைன்

கிளிநொச்சி வியாபார இணைப்பு

227, கண்டி வீதி, கிளிநொச்சி.

உரிமையாளர்கள்:

த. சண்முகம், வ. தில்லையம்பலம்

ச. இரத்தினம்.

சிவாஸ் கபே

{ கண்டி வீதி,
கி ளி ஏ நா ச் சி.

**நாவுக்கு ருசியுள்ள சிறந்த
உணவு வணக்கள்**

உரிய நேரத்தில் கிடைக்கும்

ஒடருக்கும் செய்து விகாடிக்கப்படும்

பிரயாணிகள் தங்கக்கூடிய அறை வசதியுண்டு, இருவு
பகல் எந்நேரமும் திறந்திருக்கும்.

உதிர்வை: ஆ. குலசேகரம்பிள்ளை.

மொடேர்ஸ்

என்ஜினியரிங் இன்டஸ்றீஸ்
(கடைசல் தொழிலாம்) மன்னூர்

உழவுயந்திரங்கள், மோட்டார் வாகனங்கள்
மோட்டார் வள்ளங்கள், மசல் என்ஜின்கள்
— மற்றும் —

இயந்திர சாதனங்களின் உதிரிப் பாகங்கள்
சிர்படுத்திக் கொடுக்கப்படுவதுடன்
எலக்ட்ரிக் வெல்டிங் வேலைகளும், சகாயமான
முறையில் செய்து கொடுக்கப்படும்.

ஹமீதியா றைஸ் மில் போன்: 277 மன்னூர்

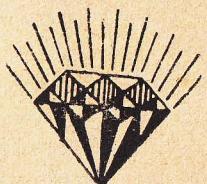
ஹமீதியா ஐவலர்ஸ்

பெரியகடை, — மன்னூர்.

மண்ண வையவங்களுக்கேற்ற
மங்கையர் மனதிற்குகந்த
தங்க நடக்கள் ஆபரணங்களுக்கு
நம்பிக்கைவாய்ந்த ஒரேயொரு
ஸ்தாபனம்.

உரிமையாளர்கள்:

S. H. M. றஷ்ட் பிறதர்ஸ்

ஸ்ரீ குமாரகுரு ஸ்ரோர்ஸ் &
ஐவுளி மாளிகை

கண்டி வீதி, — கிளிநோச்சி.

மங்களகரமான வைபவங்களுக்கு

இன்றே விஜயம் செய்யுங்கள்!

உயர்காம் உண்மை விலை.

★ உங்கள் ஆதாரித்து நன்றி. ★

ஸ்ரீ முருகன் ஸ்ரோர்ஸ்
மார்க்கட், கிளிநோச்சி.

சுத்தமான

S. P. T.

மார்க்

நல்வெண்ணை

காரம் நிறைந்த மிள்காய்த் தூள், K. S. K. கருட் டு
பலசரக்குகள், இரும்புச் சாம்மான்கள்,

மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும்
பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

ராஜன் மரம் அரியும்

தொழிலகம்

சிறந்த முறையில் மரங்களை அறிந்து
தருபவர்கள்
ஓடர்கள் குறித்த தவணையில் அறிந்து
கொடுக்கப்படும்.

உரிமை: இ. வே. சிவராசா
கெ. கே. எஸ். வீதி, - சுன்னுதம்.

★ திறம் தேயிலை,

மற்றும் பலசரக்கு வகைகளுக்கு
எம்மை நாடுங்கள்

“சிவபாக்கியம் ஸ்ரோர்ஸ்”

பொதுச் சந்தை — கிளிநோச்சி
உரிமை: — எஸ். ஐ. யெக்டப்

அழக்கு அழகு செய்வதற்கு!

சலூன் பிரகாஸ்

கிளிநோச்சி

மங்கள வைவாங்களுக்குரிய பொருட்களும்,
திறம் புகையிலை, சுருட்டு. வெற்றிலை பாக்கு
— ஆகியவை —
மிகவும் மலிவாகப் பெற்றுக்கொள்ளுமிடம்

II. ஜெயம்பிள்ளை

பொதுச் சந்தை, — கிளிநோச்சி.

சிறந்த முறையில் சைக்கிள் திருத்திக்
கொடுக்கப்படும்

எஸ். எல். சைக்கிள் வேக்ஷு

கண்டி வீதி, — கிளிநோச்சி.

உரிமையாளர்; சி. சண்முகராசா

சுலவிதமான பழவகைகளுக்கும்.
மங்களாக உபகரணங்களுக்கும்,

எஸ். ஏ. டா.நியல் சிங்கோ

பொதுச் சந்தை, :: கிளிநோச்சி

கர்வத்தின் முடிவு

மனோகரமான மாலைவேளை. பூம்பொழிலிலே பேடு கரும் குஞ்சுகளும் புடைகுழு பால்வண்ணத்துப் பருவ வாலிபன் வெள்ளோயன் பவணிவந்தான். சூப்பமேட்டைக் கிண்டிக் கிளறிய வெள்ளோயன், தனது பேரெழிலைத் தானே பார்த்துப் பார்த்து இரசித்துப் பெருமிதமடைந்தான்.

இந்த உலகிலேயே தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லை யென்ற முடிவுக்கும் வந்தான்.

“கொக்கரக்-கோ! கொக்கரோக் கோலே! கொக்கரக் கோலே!” — செட்டை தட்டிக் கூவினேன், வெள்ளோயன்

அவ்வேளை —

வெள்ளோயனுடன் இசைப்போட்டி இடுவதொப்ப மாங் கொம்பரிலுட்கார்ந்திருந்த பூங்குமிலொன்று கானவிருந்துளிக்க வாரம்பித்தது.

“ஆஹா கா! என்ன இனிமையான கானம். தித்திக் கும் தேனவிருந்து. திகட்டாத தேவாமுதம். அடா! அடா!! அடாடா!!!”

—குமிலனின் சங்கிதத் திறமையைக் கோழிப்பேடுகள் வாய்விட்டே பாராட்டி விட்டன, மெய்மறந்தன.

—தனது காதலிகள் பிறிதொருவனின் - அதிலும் வேறொரு இனத்து ஆடவனின் - ஆற்றலைத் தன் முன்னிலையிலேயே பராட்டியது வெள்ளோயனுக்குக் கட்டோடு பிடிக் கவில்லை நியாயமுந்தானே!

‘தடசட் முதேவிகளே, மூடுங்கள் வாயை! குளித்த நெருப்புத்தனஸ் போன்ற அந்த ஆண்மூகனையா பாராட்டு

கிறீர்கள்? அவரின் ஒண்டாப்புக்குக் கானமொரு கேடா: அவரும் அவருடைய இசைத் திறமையும்... உங்களின் இரசிகத்தனமையும்! தது!”

—வெள்ளையன் கெக்கலித்துக் கிண்டல் பண்ணினான். குயிலனுக்கும் தன்மானமுன்டுதானே! குயிலனுக்கும் வெள்ளையனுக்கும் வாக்குவாதம் தொடங்கியது.

ஒன்றின் குறையை மற்றது சுட்டிக்காட்டியும் தன்கூத்தானே புகழ்ந்தும் விமர்சித்துக் கொண்டன.

குற்றத்தை எடுத்துக்காட்டும் முறையும், வீமரிசன நோக்கும் தடம்புரங்கு, கயபுராணங்களாக மாறி விரி வடைந்து வசைக் கல்களாகப் பரிணமித்து, கீழ்த்தரமான வார்த்தைகளாகி அழுகி நாற்றமெடுத்தது.

“அடே கரியா! எனது கவிதை (கூவுதல்) வெறும் கவிதைமட்டுமெல்லடா! இந்த நானிலத்துக்கே விடிவளிக்கும் மாபெருஞ்சக்தி என் கவிதைக்குண்டா! நான்பாட (கூவ) இல்லையென்றால் கதிரவன் உதிக்கவே மாட்டான். குரியன் உதிக்காவிட்டால் நீ எப்படிப் பாடுவாய்? புகழ்பெறுவாய்? பிடிபந்தயம்.

“இன்றிரவு தொட்டு நான்பாட (கூவ) வேமாட்டேன். இரவி வந்து இரவு - பகலாகும் கெட்டித்தனத்தைப் பார்ப்போம். எத்தனை நாட்கள் சென்றாலுஞ்சரி நீயும் உன்போன்றேரும் என் காலடியில் வந்து சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டாலொழிய நான் பாடப்போவதில்லை. நான் பாடாவிட்டால் குரியன் உதிக்கப்போவதுமில்லை. என்னிடம் நீங்கள் வராமல், நான் பாடாமல், உங்களாலே வெய்யோன் வரச்செய்ய முடியுமானால் செய்துதான் பாருங்களேன் பார்ப்போம்!”

—வெள்ளையன் வீரசபதமெடுத்தவனுகச் சவால் விட்டான். குயிலனுக்கும் உள்ளுரப் பயமென்றாலுஞ் சவாலைச் சம்பிரதாயப்படி ஏற்றுக்கொண்டான்.

—எல்லாம் அதனதன் இருப்பிடமேகின. அண்டை அயலிலுள்ள சகல சேவல்களுக்கும் வெள்ளையன் அவசர கால எச்சரிக்கை அறிக்கை விடுத்தான். மற்றங் சேவல் களும் வெள்ளையனின் கடுங்கட்டளையைச் சிரமேற்றாங்கிக் கூவமாட்டோமென்று ஒப்புக்கொண்டு விட்டன.

வெள்ளையனுக்கு மகிழ்ச்சியில் தலைகால் புரியவில்லை யென்றாலும் நித்திரை வர மறுத்தது. எப்படித் தூக்கம் வரும்?

பரம்பரை பரம்பரையாகத் தங்களிடமிருந்து வரும் பகலவளை உதிக்கப்பண்ணும் சக்தியைப்பற்றிப் பார்மழு மைக்கும் விளம்பரம்பண்ணுவதற்குக் கிடைத் த அரிய தோர் சந்தர்ப்பத்தை அவமாக்கிவிட முடியுமா- என்ன?

எங்கும் இருள் கவிழ்ந்தது. இரவு நீண்டுகொண்டே போனது. வெள்ளையன் தூங்கவேயில்லை. பெட்டைக் கோழிகள் தூங்கிவிட்டன.

“அவைகள் தன்மானமும் இனப்பற்றுமற்ற முண்டங்கள்” என்று வெள்ளையன் புறுபுறுத்துக் கொண்டான்.

முதலாம் முறை சேவல் கூவவேண்டிய வேளை வந்தது... வெள்ளையன் கூவவில்லை, தற்செயலாக மற்ற ச் சேவல்கள் கூவிடுமோவென்று அஞ்சிய வெள்ளையன், காதுகளைத் தீட்டிவைத்துக் கொண்டு கவனமாகக் கேட்டான்.

மநீம்! எந்தச் சேவலுமே கூவவில்லை.

இரண்டாம் முறை...!? வெள்ளையன் கூவவில்லை மற்ற சேவல்களும் கூவவில்லை.

முன்றாம் முறை...? வெள்ளையன் வாயைக்கூடத் திறக் கவில்லை, ஏனைய சேவல்களும் அவ்வாறே மெளனிகளாயிருந்துவிட்டன.

“வெற்றி! மகத்தான வெற்றி!! மாப்பரும் வெற்றி!!! இனிமேற் குரியன் உதிக்கவே மாட்டான்.”

—வெள்ளையனின் நம்பிக்கை வலுப்பெற்று வளர்ந்து சென்றது,

கிழக்கு வெளுக்க ஆரம்பித்தது. வெள்ளையனின் நம்பிக்கை சிறிது ஆட்டங்கண்டது...

சிறிது நேரத்தில் பூலோகமே நன்றாய்த் தெரியவாரம்பித்தது. வெள்ளையனுக்குத் ‘திக்’ கென்றது. வெள்ளையன் கணக்களைக் கசக்கிவிட்டாள். ஜெகஜோதியாகத் தனது பூரண கிரணகங்களையும் பரப்பியவனுக்க் கிழக்கே குரியன் தோன்றினான். வெள்ளையன் அதிர்ந்து போனான். ஆமாம்! தான் கூவினால் வெள்ளையன் கூவாவிட்டாலென்ன குரியன் உதித்தே தீருவான். குரியன் உதிப்பது தான் கூவுவதிற்கங்கி யிருக்கவில்லையென்பதை அநுபவ பூர்வமாக அறிந்த வெள்ளையனின் கர்வம், கத்தோன்முன் பணித்துவியாகியது.

தகர விளக்கு

—அப்பு செய்த விளக்குகள் தாழை ஸ்தீன் திறமான விளக்குகளென்று.....” திறமான விளக்குகளில்லாமலா தம்பி - அப்பு செய்த விளக்குகளைப் பற்றி எங்கேயோ ஒரு ஊரிலை நல்லாய்க் கதைச்சினமெண்டு பொன்னண்ணர் கூட அண்டைக் கொருநாட்ட சொன்னவர்! ஏன்? எங்கடை கந்தையா அண்ணையுஞ் சொன்னவர் தானே” —இவ்வாறு இரண்டு சிறுவர்களுக்கிடையில் நடந்தவொரு உரையாடல்; எனது ‘டோர்ச்லைட்’ டின் உதவியுடன் அந்தத் தெருவு ருகிலொரு சிறிய வீடு இருக்கிறதென்பதை உணர்த்தியது

அந்தத்தெரு மின்சார வெளிச்சத்தின் வாடையே வீசாத, கிராமத்திற்குப் போகும் பாதை, அந்தச் சாலை காதற் பாதை போன்று, கல்லும் முள்ளும், மேடும் பள்ள முழுடைய வொரு மண்வீதி, நேரமும் இரவுநேரம். காரிகையின் கார்குழலைப் பழிக்கும் ‘பாக்கர் இங்க்’ இருட்டு.

தங்களுடைய இல்லத்திற்கு ‘ஸைட்’ பிடித்ததைக் கண்ணுற்ற. சுமார் வயசு பத்தும் பன்னிரண்டும் மதிக்கத்தக்க இரண்டு சிறுவர்கள் வெளியில் வந்தனர். அவர்களைக் கண்ட நானும் அவ்விடத்தில் சுற்றுத் தாமதித்தேன்.

‘அப்பு செய்த விளக்குகளென்று ஏதோ கதைத்தீர்களே தம்பி! அதென்ன விஷயம்’ — இது என்னுடைய கேள்வி

அந்தக்கிராமத்திலே தகர விளக்குச் செய்வதில் அவர்களின் தந்தை மிகவும் பிரபலமானவர். எல்லா ஊர்களிலும் அவர் புகழ் பரவியுள்ளது துரதிர்ஸ்ட வசமாக சில நாட்களுக்கு முன் அவர் இறந்து விட்டார். அவர்களுக்கு இன்னும் இரண்டு சகோதரர்கள் அண்ணனும் தம்பியும் இருக்கிறார்கள். தகப்பனின் தொழிலை, அவர்களில் முத-

தவன் செய்ய அதனால் வரும் ஊதியத்தைக் கொண்டு அந்த நால்வரும் சீவியம் செய்கின்றார்கள். வெகு காலத் திற்கு முன்பே அவர்களின் தாய் இறந்து விட்டாள், - இந்த விபரங்களை அந்தச் சிறுவர்கள் எனக்குக் கூறினார்கள்.

—“உங்கள் அண்ணேவும், தமிழியும் தற்பொழுது எங்கே போயிருக்கிறார்கள்?” என்று நான் கேட்டேன்.

“அண்ணேயும், தமிழியும் விளக்கு விக்கப் போயிருக்கினம். இனி வந்திடுவினம்.....” என்று அவர்கள் விடை பிறுத்தனர்.

இராசநாயகம், சிவலிங்கம், பாலு, சோழ என்று தங்கள் நால்வருடைய பெயர்களையும் வரிசைக் கிரமப் படி அறிமுகப் படுத்தியும் கொண்டனர் அச்சிறுவர்கள்

“இந்தச் சிறுவயதிலேயே தங்கள் தகப்பனுரைப் பற்றியும் இந்தச் சிறுவர்கள் வானளாவப் புகழ்கின்றனரே!”

என்ற வியப்பு மேலிட்டவனுகே நேரம் போவதே தெரியாமல் போன அலுவலையும் மறந்தவன் போல் அவர்களுடன் உரையாடிக் கொண்டு நின்றேன்... கைக் கடிகார முட்கள் எட்டு மனியைக் காட்டுவதற்குத் துடித்துக் கொண்டு சென்றன....

அவ்வேளையில், வேறு இரண்டு சிறுவர்கள் மூட்டை முடிச்சுகளுடன் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தனர்.

அவர்கள்தான் - இந்த இரண்டு சிறுவர்களும் சொன்ன இவர்களின் சகோதரர்களாயிருக்க வேலன் டு மன்ற எனது ஊகம் தவறவில்லை.

“தம்பீ! வீடு இருட்டாயிருக்கிறதே இன்னும் விளக்குக் கொள்கூத்துவில்லையா? இவர் யார்?” என்ற பினையற்கேள்வி வந்த இரண்டு சிறுவர்களிற் பெரியவனுடைய வாயிலிருந்து உதிர்ந்தது. அவனுக்குச் சுமார் பதினாலு வயச்தான் மதிக்கலாம்.

“இவ்வளவு நேரமும் விளக்குக் கொள்கூத்தாமல் என்னண்ண செய்த நீங்கள்? லாம்பெண்ணை நெருப்புப் பெட்டியெல்லாம் வீட்டடையிருக்குது தானே? என்று, சற்றுத் துடிப்பாகக் கேட்டான் வந்த சிறுவர்களிற் சிறியவனை பையன், அவனுக்குச் சற்றேற்றக்குறைய எட்டு வயச்தான் மதிக்கலாம்.

“கொள்கூத்து.....வ.....வ.....மே! இப்ப என்ன அவசரம்?”

“அதொத்தம்பி.....ஈ! அப்பு விளக்குச் செய்யிறதில் கெட்டிக்காரரென்று இவரோடே கதைச்சுக் கொண்டு நின்டம், இவர் உங்கையெங்கையோ போக வந்தவ, ராம!” என்றனர், என்னுடன் ஆரம்பத்திற் கதைத்துக் கொண்டு நின்ற சிறுவரினுவரும்!

“சரி சரி! வாருஷ்கள் வீட்டை போவம்!”

என்ற பெரிய பையனின் கட்டளைப்படி நால்வரும் தங்கள் வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

விளக்குப் பிரகாசித்தது..... மறுகணம் ‘ஐயையோ பாம்பு! பாம்பு!’ என்ற கூச்சல் கேட்டது பாம்பென் ரூல் இராணுவச் சிப்பாய்களே, நடுங்குவார்களென்றால், அந்தச் சிறுவர்கள் எம்மாத்திரம்?

உடனே உதவிக்கு நானும் ஒடோடிச் சென்றேன் பாம்பை ஒருவாறு அடித்துக் கொண்டு புதைத்து விட்டோம். நல்ல பாம்பென்றழைக்கப்படும் கொடிய விழு முள்ள நாகபாம்புதான் அவர்கள் வீட்டுக் கூரைக்குள் விருந்தது.....

செத்த பாம்பின் பூமிப்பிரவேச வைபவா முடிந்ததும் சிறுவர்கள் தேநீர் போட்டுத் தந்து எண்ணை உபசரித் தனங்ஸ.....

“நால்வரும் சரியான புத்திவிபரமறியாத சிறுவர் கள்தான். என்றாலும்..... வீட்டுக்குள் விளக்கையும் விஷப் பாமபையும் வைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு விளக்கேற்று மலே இருளில் நின்ற வண்ணம் தங்கள் தந்தை செய்த விளக்கை கப்பற் றிப் பெருமை பேசிப் பேசி காலங் கடத்திய சிறுவர்களைவிட வீட்டுக்கு விளக்கேற்றி அதன் மூலம் விஷப்பாம்பினால் தங்களுக்கு வரவிருந்த மாபெரும் ஆபத்தை நீங்கிய சிறுவர்களிருவருந்தான் எதிர் காலத்தில் வாழுத்தெரிந்த, மற்றையோரையும் வாழுவைக் கத்தெரிந்த புத்திராவிகள். அவர்கள் தாம் தங்கள் தந்தையின் பெறுமையைத் தாரணியில் நிலைநாட்டக்கூடியவர்கள் ...” என்ற சிந்தனையுடன் சிறுவர்களிடம் விடைபெற்றவருக என்வழியே புதிப்பட்டேன்.

அவர்களிடம் பழகிய அவ்வளவு நேரமும் கேளாத வொரு கேள்வியை அவர்களை விட்டுப் பிரியும் நேரத்திற் தான் பின்வருமாறு கேட்டேன்.....

“உங்கள் தகப்பனாரின் பெயரென்ன தமிழ்?..”

“பாடி” — இது அந்தச் சிறுவர்களின் எகோபித்த பதின்.

அந்தக் காரணம்

என வயதெற்றபலர் திருமணம் புரிந்து மக்கடபேறு பெற்றுத் தந்தையென்கிற மகத்தான் தலைமைப்பதவியைத் தாங்குகிறார்கள். நான்மட்டும் பிரம்மச்சரிய வாழ்க்கை யைத் தேர்ந்தெடுக்கக் காரணமென்ன வென்பதைத்தான் நீரும் பிடிவாதமாக அறியவிரும்புகிறீர் அல்லவா!

எனது வாழ்க்கையென்கிற தொடர்க்காதயிலேயே “அந்தக் காரணம்” பற்றி விளக்கும் கட்டந்தான் சோக ரசந் ததும்பும் அத்தியாயம் நன்பரே!

என்றாலும் நாமிருவரும் நட்புற்ற இந்தக் குறுகிய காலத்திலே எத்தனையோ விடயங்களை மனமலிட்டுப் பேசி விருக்கிறோம்.

எவ்வே, நான் திருமணஞ்செய்ய விரும்பாமலிருக்கிற அந்தக்காரணத்தை உமக்கு சொல்லுவதில் தவறில்லை சொல்லுகிறேன்.

இலவருடங்கட்கு முன்பு ஒருநாள் —

‘உம்மை வ/இலுப்பைக்குளம் பாடசாலைக்குத் தலை மை ஆசிரியராக நியமனங்கு செய்துள்ளோர். ஜனவரி தேதி யிலிருந்து வேலையை ஒப்புக்கொள்ளவும்’ — இவ்வாறு கல்வி இலாகாவிலிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது.

உதவியாசிரியராகக் கடமைபுரிந்த வெனக்குத் தலை மையாசானகப் பதவியுயர்வு கிடைத்ததற்கு மகிழ்ச்சியடைவதற்குப் பதிலாக மனவருத்தப்பட்டேன்.

இலுப்பைக்குளம் நான் பிறந்த இடமென்றாலும் அங்கு போவதற்குக் கிஞ்சித்தறும் மனம் இசையவில்லை.

வவுனியா மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த வெங்கலச் செட்டி குளப் பிரிவுக் காரியாதிகாரியின் பகுதியிலுள்ள இலுப்பைக் குளமென்னும் வளமிகு கிராமத்திலே, வறிய பெற்றோருக்கு ஒரேயொரு மகனுக்கத்தான் நான் அவதரித்தேன்.

இளமையிலேயே மன்னார்ப் பட்டினஞ்சென்று அர்ச். புனித சவேரியார் கலாசாலையில் படிக்கத் தொடங்கினேன் பத்தாவது பராயத்தில் அன்னையையும், எஸ். எஸ். ஸி சித்தியெயதிய சின்னடூக்களில் தந்தையையும் பறிகொடுத்தேன். அதனால் தொடர்ந்து படிக்க முடியவில்லை.

பூர்வீகர் சொத்துகளுமில்லை. பண்டதவி புரிவதற்கு நெருங்கிய இனபந்துகளுமில்லை. உதவிசெய்யக் கூடிய நன்மனை முடைய ஒருசிலர் வறியவர்கள்.

எனவே, ‘பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர் ஆகவேண்டும்’ என்ற எனது இலட்சியத்துக்கு ஆழந்த அநுதாபந் தெரிவித்துவிட்டுச் சொந்தலுரோடு நின்றுவிட்டேன்.

இனம் பிரிந்த குரங்குபோல் சொந்தலூரில் தனிமையாகத்தான் வாழ்க்கை நடாத்தினேன். விவசாயியின் மகன் விவசாயியென்கிற ரீதியில் தந்தையின் தொழிலாகிய விவசாயத் தொழிலை இலேசாகச் செய்து கொண்டும் வேறு கூலிவேலைகள் செய்தும் வயிற்றைக் கழுவினேன்.

‘கஜர்’ பத்திரிகையில் காணப்பட்ட அரசாங்க உத்தியோகத் தேர்வுப் பரிட்டைக்களுக்கெல்லாம் விண்ணப்பம் போட்டுக் கொண்டேயிருந்தேன் லேவாதேவியின் மகனுக்கப் பிறக்காத நான்... இலஞ்சப் பெருமானின் திருவருள் கிடைக்கப் பெறுதநான்... காக்கா பிடிக்குங்கலை கைவரப் பெறுத நான் வெற்றியீட்டு முடியுமா?

எட்டாக்கனிகளாகத் தொங்கிய உத்தியோகங்கள் என்னைப் பார்த்துக்கைகொட்டிச் சிரித்தன். விவசாயத்தை ஒழுங்காகச் செய்து வாழ்வதற்கும் குமாஸ்தாக் கல்வித்

திட்டத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட மனமும் உடம்பும் ஒற்றுமைக்க மறுத்தன.

வறுமை, பசி, கவலைகள் வாட்டிப் பிழியப் பிழியத் தாமரையிலையின் மேற் தண்ணீர்த் திவலையாகத் தத்தளித் தேன்.

அவ்வேலோயில்—

கரடி, புலி வாழுங் கானகத்தின் கண் அந்தரவழியிலகப்பட்டுத் திக்குத்திசை தெரியாமற் தடுமாறிப் பரத வித்தவொரு சிறுகுழந்தைக்கு, அகஸ்மாத்தாகப் பிறி தொரு குழந்தை துணையாகக் கிடைத்ததொப்ப எனக்கும் ஒரேயொரு துணையாக வந்து வாய்த்தாள் சுசிலா.

சுசிலா யாரென்றால்?

இலுப்பைக் குளத்தையே தாயகமாகக்கொண்ட மாஜி உணையார் மங்களநாதரின் புதல்விதான் சுசிலா.

எனது ஆரூயிர்க் காதலியரன் சுசிலாவும் நானும் பராஸ்பரம் மனப்பூர்வமாகக் காதலித்தோம்.

சினிமாத் தியேட்டர், கடற்கரை, கார்னிவல், பஸ் நிலையம், புகையிரத் ஸ்தானங்களில் சந்தித்தபொழுது உணர்ச்சிப்போதையினாலும் நூலைத் த திமர்க்காதலவல்ல எங்கள் காதல்!

மண்விளையாட்டுக் காலந் தொட்டு வாலிபம் வரையில் ஒருவரையொருவர் நன்கறிந்து, அன்பு பரிமாறி, உள்ளங்களொன்றிப் பிறந்து பண்பொளி பரப்பிய வெரக் காதல் தான் எங்கள் காதல்!

காதல் பரிசுத்தமாயிருந்து பயனென்ன? நான் வறுமையின் அதலபாதாளத்தில் கிடந்தேன். சுசிலா செல்வத் தின் உச்சியில் வீற்றிருந்தாள். எங்கள் காதல் திருமண

மாகமாறி நிலைபெறுவதற்குச் சமுதாயத்தின் அனுமதி கிடைக்கவேமாட்டாது. எங்கள் உறவு என்றால் ஒருநாள் வெளிவருமென்பதையும், அப்பொழுது கடும் எதிர்ப்பு உண்டாதுமென்பதையும் முன்கூட்டியே நாங்கள் உணராமலில்லை.

பண்டைக்காலத் தமிழர் திருமணமுறை வழக்கங்களிலோன்றுள் ‘உடன்போக்கு’ முறைப்படி எங்காவது கண்காலைத் திட்டத்துக்குப் போய் வாழ்ந்தாலென்னவென்ற கேள்வியை எழுப்பிப் பதில்காண முயன்று பார்த்தோம்.

‘அப்படிப்போய் வாழுவதென்றால் தொழில்?’— பூதாகரமாக விஸ்வருபமெடுத்த இந்த வினா, ‘ஹி ரோ ஷிமா’ வில் வாழ்ந்த பச்சிளைம் பாலகர்மேல் வீசப்பட்ட அனுக்குண்டாக எங்களின் திட்டத்தைச் சுட்டுத் தீய்த்து மட்டமாக்கியது.

எங்கள் காதல் பற்றிய தகவல்கள், மலைமேல் வைத்துப் பியத்தெறியப்பட்ட வெண்புருவின் பஞ்சஸைய மென் இறகுகளாக நானுதிக்கிலும் பறந்து எல்லோருக்கும் தெளி வாய்த் தெரியத் தொடங்கின.

சீலாவுக்குப் போடப்பட்ட தடுப்புக் காவல், எமது சந்திப்புக்கு இரும்புத் திரையிடப்பட்டது. சீலாவுக்குத் திருமண ஏற்பாடுகள் துரிதக்கியில் நடைபெறுவதாக நம்பகமான வட்டாரங்களிலிருந்து ஆதாரபூர்வமான தகவல்கள் கிடைத்தன. சிலநாட்பொறுத்துப் பார்த்தேன் அப்பொழுதுங்கூட சீலாவிடமிருந்து எவ்வித உறுதிமொழியுங் கிட்டாமையினால் அவள் மனம் மாறித்தான் விட்டாளென்று நிச்சயமான முடிவுக்கு வந்தேன்,

“காதல்! ஆமாம். மாளிகை வாசிகளைப் பொறுத்தவரையில் பாட்டின்டட்டன். டென்னிலை கிரிக்கட் போன்ற வெருவகைப் பொழுது போக்கு விளையாட்டு. மண்ணுடைசை வாசிகளுக்கோ கானல்ந்தி, நீர்மேலெலழுத்து, ஊமை கண்ட பகற்கணவு, எண்ணென்றுந் தண்ணீருங் கலந்தாலுங்

கலக்கலாம். பச்சைமண்ணும் சுட்டமண்ணும் ஓட்டினாலும் ஒட்டலாம். தனியடைமைக் கொள்கையுள்ள பொருளாதார அமைப்பில் வாழும் ஏழை-பணக்காரன் காசதல் எங்கே நிறைவேறப் போகிறது? சீலாவும் நானும் இந்தப்பிற வியில் இணைந்து வாழுவதென்பது நடக்கமுடியாத காரியம். இரும்புப்பெட்டிக்குள்ளே பணத்துடன் இதயத்தை யும் வைத்துப் பூட்டும் பரம்பரையிற் தோன்றிய சீலாவாகாதவின் மகத்துவத்தையுணர்ந்து வாழுப்போகிறுள்ள?”— இவ்வாறு மனம் வெதும்பினேன்.

நற்றவ வானிதும் நனிசிறந்த என் பிறத்த மண்ணை வாழ்நாளிலே இனி மே மை என்றென்றும் மிதிப்பதில்லை யென்ற சபதம்பூண்டவானாக எவ்வும் நியர மல் இரவிரவாகவே ஊரைவிட்டுக் கிளம்பினேன்.

பறக்கும் பட்டி இருக்கும் கொப்பறியா தென்ற பாளையில் எதிலுமே பற்றற்ற விரக்தி மனத்தினாலுக ஊருக்குஊர் சுற்றியலைந்தேன். சிலநாட்களின் பின் கொழும்பு மாநகரையடைந்தேன். கடும்பசிக்காரனுக்குத் தண்ணீருக்குப் பதிலாக ஒரு கப் ‘பிளையினரீ’ கிடைத்துபோல் கம்பெனியான் றில் வேலை கிடைத்தது

மூன்றுவருடங்களாக அந்தக் கம்பனியிலே நேர்மையுடன் ஒழுங்காக வேலைசெய்தேன் மதிநுட்பம், தொழிற்திறமைகளினால் சிப்பந்தி, குமாஸ்தா, மனேஜர் ஆகிய மூன்றுபத்திகளையும் வகித்தேன். நான் மனேஜராகக் கடமையாற்றிய ஒருவருட காலத்திலும் என் நிர்வாகத் திறமையினால் நல்ல ஆதாயம் கிட்டியது.

சுகமும் துக்கமும் சுமலும் சக்கரந்தானே! காலம் மாறியது, எனது ஆற்றல், உழைப்புகளை மெய்ச்சிய கம்பனி முதலாளி முத்துச்செல்வர் கம்பனிக்கு கிடைத்த வாசபப் பணத்திலே எனக்குமொரு பங்காக இரண்டாயிரம் ரூபா பரிசுவித்தார். சம்பளப் பணம் வேறு கிடைத்தது நான் சம்பளப்பணத்திற் சேமித்து வைத்திருந்த பணமும் இருந்தது.

பணவசதியைக் கண்டதும் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராக வேண்டுமென்கிற இலட்சியம் மீண்டும் மன அரங்கிற தோன் நிப் பளிச்சிட்டது.

முதலாளி முத்துச்செல்வர் பணமும்-பண்பும்; அறிவும் அன்பும்; கல்வியும் அநுபவமும் மிக்க மனவளர்ச்சி பெற்ற சிறந்த மனிதர். தந்தையின் ஸ்தானத்திலே மதித்துப் போற்றிய அவரிடம் எனது இலட்சியத்தைப் பற்றி எடுத்துக் கூறினேன். மனமகிழ்ச்சியுடன் விடைதந்தார். பயிற்சி முடிந்து வெளியேறும் வரைக்கும் கையிலுள்ளபணம் செலவுக்குக் காணுமலிருக்குமானால் கட்டாகத்தந்து உதவிபுரி வதாகவும் உற்சாகமளித்தார்.

கண்ணுங் கருத்துமாகப் பயிற்சிபெற்று வெளியேறி முதன் முதலாகக் குருநாகல்லில் உள்ளவொரு பாடசாலையில் உதவி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றத் தொடங்கினேன், இலட்சியம் நிறைவேறியது. நிரந்தரவேலை கிடைத்தது. நிம்மதியுடன் வாழ்க்கை வண்டி யோடிக்கொண்டிருந்தது.

சொந்தலூரைப் பிரிந்து சென்ற காலத்திற்கு ஊரைப் பற்றிய தகவல்களை அறியவுமில்லை. அறியவிரும்பவுமில்லை ஊரைப்பற்றி நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்பாததைப் போலவே, என்னைப்பற்றியும் எனதூரவர்கள் அறிந்து கொள்ளமுடியாத வண்ணம் சர்வஜூக்கிரதையாகவே நடந்துகொண்டேன்.

அப்பொழுதுதான் —

உத்தியோக பூர்வமான அத்த மாற்றக் கடிதம் இலுப்பைக்குளம் ஏகும்படி கூறியது. போகாமல் இருந்துவிடலாந்தான், தலைமையாசிரியர் பதவி?

போனால்? —

எனக்கு டிமிக்கி கொடுத்துவிட்டு இன்னெருவனின் உடமையாக வாழும் அந்த ஏமாற்றுக்காரி சீலாவைச்

சந்தித்துத் தென்றல் தவழும் வாழ்க்கையிலே வலிந்து குருவனியைக்கிளப்பிச் சங்கடப்பட வேண்டும்.

ஓருவார்காலமாக ஓய்வொளிச்சலில்லாத மனச்சர்ச்சை பின்பு ‘போகத்தான் வேண்டும்’ என்கிற முடிவுடன் இலுப்பைக் குளத்தையடைந்தேன்.

எந்த ஊருக்கு என் வாழ்நாளிலேயே போவதில்லை யென்று வெராக்கியம் பூண்டிருந்தேனோ— அந்த ஊருக்கே— என் சொந்த ஊருக்குத்தான் போய்ச் சேர்ந்தேன். ஏழு வருடங்களுக்குப்பிறகு; அன்று நான் பிறந்தமண்ணை மிதித்ததும் உள்ளம் உவகைப் பெருக்கால் துள்ளிக் குதித்தது

பிறந்த ஊரில் எந்தச் சுகத்தையுமே நான் அடைந்ததில்லைத்தான். எடுத்த காரியங்களெல்லா வற்றிலுமே தோல்வி, புறக்கணிப்பு, அலட்சியம், அவமானம் ஆகிய வைகளைத்தான் கண்டேன் அப்படியிருந்துங்கூட. அந்த மண்ணிலே மிதித்ததுவடன் கற்பனைக்கே எட்டாத பெருமகிழ்ச்சி கரைபுராணதெழுக் காரணம்?

அனுதையாக வேலையற்றவனுக வறியவனுக வாடிய காலத்திலே நெயாண்டி செய்தவர் கள்கூட அன்புடன் வரவேற்றுப் பாராட்டிப் பேசினார்கள்.

யார் யார் புச்சிந்தாவெண்ண-இச்சிந்தாவெண்ண அவைகளை நான் சட்டைசெய்யவில்லை. சீலாவைப் பற்றி அறிய வேண்டுமென்கிற ஒரேயொரு அவர்தான் மேலோங்கி நின்றது. சிற்சிலரை விசாரித்துப் பார்த்தேன்.

‘நீர் இங்கிருந்து போன இரண்டெரு தினங்களுக்குள் சீலாவுக்குப் பைத்தியம் பிடித்தது. சிலநாட்களிற் சுகமாகும். மீண்டும் வரும். வைத்திய விற்பன்னர்கள் ‘வறிஸ்டெறியா’ வென்றும், திருமணம் புரிந்தால் சுகமாகுமென்றும் இறுதியாகக் கூறினார்கள். சோதிடர்கள் சிர

கங்களின் கோளாறென்றார்கள். மாந்திரிகள் செய்வினை குனியம், விடுபேய் என்றார்கள். நாட்டு வைத்தியர்கள் விசர் என்றார்கள்.

“பைத்தியகாரியை வதுவைசெய்ய எந்த இளைஞரும் முன்வரவில்லை. சுசிலாவோ திருமணப் பேச்சையே எடுக்க வேண்டாமென்று கண்டிப்பாக அருதியிட்டுக் கூறி விட்டாள்.

“மகளின் பிடிவாதத்துக்கு மசிந்து மங்களநாதர் விட்டுக் கொடுத்து விடுவாரா? அறம்புறமாகச் சீதனத்தொகை யை ஏற்றிப் பார்த்தார். பறன் சூன்யமே. பணத்தை மட்டும் திருமணம் பண்ணக்கூடிய மாப்பிள்ளைகள் யாருமே கிட்டவில்லை, மங்களநாதர் சோர்ந்து விடவில்லை,

மேல்நாட்டுக் கீழ்நாட்டுச் சிகிச்சை முறைகளில் வைத் தியம் செய்வித்துக் கொண்டேயிருந்தார் மனி, மந்திர சிகிச்சைகள், கிரக சாந்திகள் கழிப்புகள் எனவும் நடந்தன.

“இல்லாத நோயை மாற்றவும் பிடியாத பேயை ஒட்டவும் பிரயத்தனப்பட்டதின் பயனாக சுசிலாவிம் உண மையான தீராத நோயாளியாகி விட்டாள், தற்பொழுது பாரிசுவாத நோயாற் பீடிக்கப்பட்டு இடதுபக்கம் முற்றுக வழங்காத நிலையிலும்... நோயின் தன்மையினால் நாவும் அரைவாசி திமிர் த்து பேசும் சக்தியையும் இழுந்து விட்டாள். தன் தேவைகளை எழுத்திற்தான் வெளியிடு கிழுள். டாக்டர்களெல்லோரும் கையைனித்துவிட்டனர். மாந்திரிகர்களும் ‘மடை’ வேலைகளை நிறுத்திக் கொண்டனர்.

“இன்றைக்கோ நாளைக்கோ இப்பொழுதோ இன்னாஞ் சிறிது நேரத்திலோ உயிர் பிரியுமென்று சொல்லமுடியாத நிலையிற் கிடக்கிறார்கள். நீர் இங்கு வந்ததைக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறார்கள், உயிர் நீங்கு முன்பு உம்மை ஒருதடவை பார்க்க விரும்புவதுதான் ‘தனது கடைசி ஆசை’ யென்றும்

கூறினாளாம். மங்களநாதர் தனது வர்க்க பரம்பரைக் குணப்படி அந்த ஆசையையும் முனையிலேயே சிள்ளிவிட்டாராம் சிலவேளை... தற்பொழுது நீர் அந்தஸ்திலே உயர்ந்துவிட்டபடியால் சுசிலாவின் கடைசி ஆசையை நிறைவேற்ற அநுமதித்தாலும் அநுமதிக்கலாம். எதற்கும் தெண்டித்தாவது நீர் ஒருதடவை சுசிலாவைப் போய்ப் பார்க்கத்தான் வேண்டும்”

— இவ்வாறு, சுசிலாவைப் பற்றிப் பலர் சொன்னார்கள். நான் கற்பணிபணி வைத்திருந்த சுசிலாவேறு, உண்மைச் சுசிலா வேறுயிருப்பதை அறிந்ததும் என்மனம் பதை பதைத்தது. பரிதாபகரமான நிலையில் மரணாவஸ் தைப்பட்டு உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டு என் சுசிலா கிடக்கிறுவென்பதையறிந்ததும் தீயில் விழுந் த புளப் போலத் துடித்தேன். சுசிலாவைப் பார்க்க வேண்டுமென்கிற ஆவல் நிமிடத்துக்கு நிமிடம் அதிகரித்தது. ஆனால் மங்களநாதர்...?

நான் ஊர்திரும்பியதைக் கேள்விப்பட்ட சுசிலா, என்னை நிச்சயமாகச் சந்திக்கத்தான் வேண்டுமென்று பெற்றே ரிடம் மிகமிக்க கெஞ்சிக் கேட்டதாகவும், உபத்திரவுக் தாங்குமுடியாத மங்களநாதர் பிறருடைய வற்புறுத்தவின் பேரில் அரைமனதுடன் சம்மதித்ததாகவும் அறிந்தேன்.

ஒருநாள்; மங்களநாதரின் அழைப்புக்கிட்டியது. உடனே சுசிலாவின் வீட்டுக்குச் சென்றேன். என்னைக் கண்ட எல் லோருமே அழுதனர். சுசிலாவின் பக்கவிற் சென்று உட்கார்ந்தேன்.

என்னைக்கண்டசுசிலா பிரிந்துபோன பிள்ளையைக் கண்ட தாய்போலத் தேம்பித்தேம்பி அழுதாள். வளங்காத கையை வளங்கும் கையாற்றுக்கீ நெஞ்சில் வைத்து வளங்காத கையுடன் வளங்கும் கையை இணைத்து மனந் திறந்து வணங்கினான். மின்சார சிகிச்சை பெற்றதொபப சுசிலாவின் வதனத்திலே புத்தொளி பரந்து பிரகாசித்தது

ஆட்கள் விலகிய சமயம் பார்த்து அருகில் வருமாறும் என்கையினால் தண்ணீர் தருமாறும் (சைகையினால்) வேண்டிக்கொண்டாள்.

பக்கத்திலிருந்த தண்ணீரில் இரண்டு கரண்டி தண்ணீர் பருக்கினேன். பாசத்துடன் என்னைத் தடவினாள். முத்தமும் இட்டாள். எங்கள் காதல் வாழ்க்கையிலே சூலை என்னைத் தீண்டியதும், நான் சூலைவைத் தொட்டதும் முத்தமிட்டதும் அதுவே முதலும் கடைசியுமாகும்.

தலையினைக்குக் கீழிருந்து ஒரு கடிதத்தையெடுத்து என்னிடம் தந்து மறைத்துக் கொள்ளும்படி வேண்டிக் கொண்டாள். இவ்வளவும் நடந்தேற்றிய சிலநிமிடங்களில் முன்னேற்பாட்டின்படி செய்ததைப்ப மீண்டும் ஆட்கள் கூடிவிட்டனர்.

புச்சைக் குழந்தை தாயின் முகத்தைப் பார்ப்பதொப்ப வர்ணங்கையுடன் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டே கிடந்தாள் நானும் சூலைவிருந்து பார்வையை நகர்த்தவில்லை.

செம்பாட்டு மண்ணிலே முற்றி விளைந்த இராசவள்ளிக் கிழங்குபோற் கொழுகொழு வென்றிருந்த சிவந்த பட்டு மேனி தீப்பட்ட மாந்தரிராகச் சுருங்கி வாடி வதங்கி யிருந்தது.

ஆப்பிளைப் பழிக்கும் அழகுக் கண்ணங்களிரண்டும் கருவாடு போற் காய்ந்து கருகித் தோற்றமளித்தன. துள்ளிக் குறுகுறுக்கும் கயல் விழிகளிரண்டும் விகாரமாகக் குழி விழுந்தும்... செங்குமுத மலர் போன்ற வரய் ஒருபக்கம் கோணலாக இழுபட்டும்... அன்றலர்ந்த ரோஜா இதழ் களுக்குச் சவால்லிடும் தேனாறும் செல்லிதழ்கள் காய்ந்து சொர்சொரத்து வெடிப்புற்றும். முத்துச் சரத்தையும் மூல்லையரும்பையும் தோற்கடிக்கும் மோகனப்பற்கள் நீண்டு நீலம்பாரித்தும் காணப்பட்டன.

சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால் ‘புற அழகின் முடிவு இப்படித்தான்’ என்பதை சூலைவென்கிற அந்தப் பெண் னுருவும் சூருமற் காறிற்று.

சுமார் ஒருமணிநேரம் வரையில் சூலைவடனிருந்தேன். பக்கத்தில் இருக்க இருக்க மனவேதனை அத்துமீறிப்போய்க் கொண்டிருந்தது... விடை பெற்றவனுக்கப் பாடசாலைக்குச் சென்றேன்.

பாடசாலையிலே அறைக் கதவை உள்ளே பூட்டித் தாளிட்டவாகத் தனிமையிலேயிருந்து கடிதத்தைப் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

ஆருயிர்க்காதலர் அன்பழகன் அவர்களுக்கு! வணக்கம் பல. நமது காதல் உண்மையானது. மகாசக்தி வாய்ந்தது. புனிதமானது. எமது காதலின் சக்தி எனது உயிர்பிரியமுன்னர் என்னையுமுங்களையும் நிச்சயமாகச் சந்தித்கவைக்குமென்று உறுதியாக நம்பினேன் நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை. நிறைவேறவிட்டது. தங்களைச் சந்தித்ததிருப்தியிலே எனது ஆத்மர் நிச்சயமாகச் சாந்தியடையுமென்பதற்கு சந்தேகமில்லை.

நீங்கள் வந்திருப்பதைக் கேள்வியற்று, என்னச் சந்திக்க வருவீர்களென்பதை நம்பி, மிகுந்த சிரமப் பட்டுத்தான் இரவோடிரவாக இவ் அஞ்சலை எழுதினேன்.

அன்பின் பிறப்பிடமே!

எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டைர் கள்ளல்வா! அதுபொய். எனக்குப் பைத்தியமில்லை பைத்தியக்காரியாக நடித்தேன். உற்றூரும் பெற்றூரும் ஊரவர்களும் அப்படித்தான் நினைத்திருக்கிறார்கள். உங்களுக்கு உண்மையை உணர்த்த வேண்டும்.

உள்ளதை உங்களுக்கரப்பணித்த நான், உடலை வேலெறுகுவருக்கு கையளித்து நமது பண்பாட்டுக்கு மாசுக்கரித்து உங்களுடைய வாழ்க்கைத் துணையாக வாழ்வது-அன்றேல் கண்ணியாகவே வாழ்ந்து கண்ணியாகவே இறக்க வேண்டுமென்பதுதான் எவ்வு வீரசபதம்.

பைத்தியமாக நடிக்காவிட்டால் பலாத்காரமாக வென்கிலும் எனக்குத் திருமணம்செய்து விடுவார்கள் அதற்காத்தான் — ஆயத்தம் செய்யப்பட்ட கவியானங்களைத் தட்டிக் கழிப்பதற்காகத்தான் அவ்வப்பொழுது தேவை வரும் வேளையில் பைத்தியமாக நடித்தேன். என்றைக்காவது நீங்கள் திரும்பி வருவீர்கள். நம் காதல்வாழ்வு மறுமல்ச்சி பெறுமென்கிற முழும்பிக்கைதான் எனக்கு நடிக்கும் தெம்பைத் தந்தது. எனது நடிப்புக்கு, ஆரம்பத்திலிருந்து ஒரு லேடி டாக்டரம்மா மிகமிக ஒத்துழைப்புத் தந்து வந்தார். எப்படி நடித்தும் பயனில்லை. முன்று வருடங்களாக எதிர் பார்த்திருந்தும் தங்கள் முடிவு தெரியவராமல் மனம் வருந்தி வேண். மனம் விரக்தியுற்றது. ‘இறந்த துக்கத்திற்கெல்லை யுண்டு, பிரிந்த துக்கத்திக்கு எல்லையில்லைத்தானே!

தீராத கவலை குடிகொண்டது. ஓயாத கவலையினாலும் விஷயம் விளங்காத வைத்தியர்கள் டாக்டர்கள் தந்த மருந்துகளினாலும் உடம்பு உப்பிட்ட மண்பாஷ்டமாகியது. நோயும் பீடித்தது, இனிமேல் நர்ன் உயிர்வாழ மாட்டே வேண்டபது நிச்சயமாகி விட்டது. நீங்கள் உங்கள் மனதிற் கேற்றவொரு மங்கை நல்லாளை மணம்புரிந்து மங்களமாக வாழுங்கள்.

சோஷ்வில் சமுதாயம் உருவாக்கப்பட்டுத் தொழில் வளம் பெருக்கிப் பொருளாதாரச் சமத்துவம் ஏற்பட்டு எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மனிதமனம் வளர்ச்சியடைந் தலைத்தான் நமது நாட்டில், மெய்க்காதல் வாழும். தங்களுக்கேதும் தவறுகள் செய்திருப்பின் மனப்பூர்வமாக மனவித்துக் கொள்ளுங்கள்

நம்மைப்போன்ற ஆயிரமாயிரம் இலட்சோப லட்சம் உண்மைக் காதலர்களின் காதல்வாழ்வு வெற்றிபெறக் கூடியவொரு புதுச் சமுதாயம் உருவாவதற்குத் தங்களு

டைய ஆற்றல், அறிவு, கல்விகளைப் பயன்படுத்தி உழை யுங்கள். அதுதான் அடியாள் தங்களிடம் வேண்டும் ஒரேயாரு வரமாகும். எனது அன்புகளிந்த இறுதி வணக்கங்கள்.

இவ்வண்ணம்
தங்கள் அன்புக் காதலி
சீலா

கடிதத்தை எத்தனை தடவைகள் படித்தேனென்பது எனக்கீசு சொல்லமுடியாது.

சில தினங்களுக்குப் பின்பு—

சீல / வென்கிற அந்த மாதர்க்கு மாணிக்கம் மங்கி மறைந்துவிட்டது. வெளியழகு குன்றிச் சிலைந்து ஊனக்கணக்களுக்கு மறைந்துபோன அந்தப் பெண்குலத்துப் பொன்னிலக்கின் அக அழகுமட்டும் என் அகக்கண்ணிலே பளிச்சிடும் அமராலுவியமாகக் காட்சியளிக்கின்றது. என்காதறஜோதி சீலாவினுடைய நிரந்தர மறைவுடன், திருமணம் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணமுமே மறைந்து விட்டது.

நான் பிரமச்சரிய வாழ்க்கை நடத்துவதற்குரிய காரணம் இதுதான் நன்பரே!

அமுங்குப் பிடி

“இரு - டீ!” ஓடர் கொடுத்துவிட்டு ஹோட்டலுக்கு வெளி யிலே ‘பேவலென்ற’ரில் ஒதுங்கி நிற்கிறான் ஒரு இளைஞன். ஏதும் அவசர ஜோவியாயிருக்கலாம். ரீயைத் தயாரித்த ரீமேக்கர் அந்த ரீயை ஒரு எம். மூப் பாறபேணியிலுறந்து அந்த இளைஞனிடங் கொடுக்கிறான். ஹோட்டலுக்குள்ளே இருந்த நான் வியப்பின்மேல் வியப்புறுகிறேன்.

எனது பிரமிப்புக்குக் காரணம்—?

அழுமனித் திருவிடத்தின் வடபாலிலே அன்றுதொட்டு இன்றுவரையும் சாதி பேதம் பாராட்டப் படாதவாரு சமரசழுமியென்று பெயர் வாங்கியவொரு பட்டினத் திலே... கடைவீதியிலே இரண்டுதடவைகளாக மனிதன் சந்திரனிலே மதித்து, விளையாடி, மன்கொண்டு வந்துவிட்ட இந்த அறிவுயுக்திலே... இப்படி நடைபெற்றதுதான்.

என் கட்டை மாத்திரம் அந்தப் பட்டனத்துப் போசன சாலைக்குள்ளிருக்கச் சிந்தனைப்புற ஆர்ப்பரித்துப் பறக்கத் தொடங்கியது. இறந்த காலத்திலே இருபது வருடங்களைத்தான்டி அநுராதபுரத்தில் போய்க் குந்தியது. ஆமாம் சரியாக நீண்ட இருபது வருடங்களை,

* * *

பண்டைய அநுராதபுர நகரம்—வானளாவப் பறந்த நந்திக்கொடியின் கீழ் மனுநீதி கண்ட சோழனெனவர் ணிக்கப்படும் எல்லாள மன்னனின் நல்லாட்சி நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த நீதியின் காலம்.....

இன்னமுமே மாறிவிடவில்லையென்பதை எடுத்துக் காட்டுமுகமாக கயல், வில், புலிச்சின்னம் பொறிக்கப் பட்ட தமிழ்க் கொடி கம்பத்தின் உச்சியிலே பட்டெடாளி வீசிப் பறந்துகொண்டிருந்தது, விவேகானந்தாக் கல்லூரி மன்றப் பூத்து கொட்டிருந்த பைந் தமிழ்கொடி சிந்தனையைச் சிறந்திக்கவில்லை. யானமேல் திருக்குறள் ஏட்டுச் சுவடியைவத்துப் பிரதான வீதிகளால் பிரமாண்டமான ஊர்வலமாகச் சிங்கள அன்பர்களும் தமிழ் மக்களுமாக வந்து... அந்தச் செந்தமிழ்க் கொடியேற்றத்துடன் கோலாகலமாக ஆரம்பமாகி மூன்று தினங்களாக விமரிசையாக நடைபெற்ற திருக்குறள் மகாநாட்டுக் கூட்டம், வீண் கிலையைக் கொடுக்கவில்லை.

அப்பொழுது பெளத்தர் களின் போஸன்விழாச் சீஸன் புத்துப்பதவானின் புனித அருள்வேண்டி நாட்டின் நாடு திசைகளிலிருந்து அநுராதபுரத்திற்கு வருகை தந்திருந்த இலட்சோப லட்சம் சிங்களப் பெளத்தப் பெருமக்களைக் கதிரேசன் கோவில் மைதானத்தின்கண் விவேகானந்தாக் கல்லூரி மன்றப் பூத்து கொட்டிருந்த பைந் தமிழ்கொடி சிந்தனையைச் சிறந்திக்கவில்லை. யானமேல் திருக்குறள் ஏட்டுச் சுவடியைவத்துப் பிரதான வீதிகளால் பிரமாண்டமான ஊர்வலமாகச் சிங்கள அன்பர்களும் தமிழ் மக்களுமாக வந்து... அந்தச் செந்தமிழ்க் கொடியேற்றத்துடன் கோலாகலமாக ஆரம்பமாகி மூன்று தினங்களாக விமரிசையாக நடைபெற்ற திருக்குறள் மகாநாட்டுக் கூட்டம், வீண் கிலையைக் கொடுக்கவில்லை.

திருக்குறள் மகாநாடாகிய வள்ளுவர்வாழ்விலே உச்சஸ்தாயியில்— ஒவிபெருக்கியில்— முழுங்கிய நல்லறிஞர்களின் தெள்ளு தமிழ் உரைகள் உள்ளத்தைக் கிள்ளி வகுக்கவுயில்லை.

ஏன்—?

அன்று: சிங்களவர்-தமிழர் நட்புறவு உச்சம்பெற்றி ருந்த காலம், அன்பு ததும்பிய காலம். ஐக்கிய அரசோக்கிய காலம். அரசியல்வாதிகளால் மக்களின் மனங்கள் சேற்றுக் குட்டையாக்கப்படாத சிந்தனைத் தெளிவுடைய காலம். அரசியல் ஆதாயம் ஞாதி இனத்துவேஷ வெறி யூட்டப்படாத காலம். வகுப்புவாத நச்சப்புகையடிக்கப்படாத காலம்.

இன்று: பெளத்த மக்களின் ‘புனித பகுதி’ யாகப் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டிருக்கும் பிரதேசத்திலே அன்றிருந்தவாரு பிரதானவீதிக்கு, அநுராதபுரத்திலே வாழ்ந்து சிங்களமக்களின் மெருமதிப்பைப் பெற்றுப் பலகாலம் நகர பிரதானவிருந்து மக்கள் தொண்டாற்றி அமரரானவாரு தமிழ்ப்பெரியாளின் பெயரைச் சூடி இனத்தையினம் கெளரவித்து வாழ்ந்த பெருங்காலம்.

சமுத்தில் பரஸ்பர இனதட்டுக்கோர் சான்றாகத் திழைந்த அந்தச் 'சிற்றம்பலம் வீதி'யிலே 'சக்தி பரா' ஹோட்டலென் நாமகரணந் தாங்கிய சுத்தமான சைவ போசனசாலையுமிருந்தது.

விவேகானந்தாக் கல்லூரி மண்டபத்திலே - திருக்குறளைப் பற்றியும் திருவள்ளுவரைப்பற்றியும் விஷேஷமாக சிறப்புச் சொற்பொழிவைத் தூயதமிழில் ஆற்றியவணக்கத்துக்குரிய நம்ம நாட்டுப் பெளத்த பிக்கு ஒருவருட்படத் தென்னகத்தறிஞர்கள் ம. பொ. சியும் வேறுபலரும் பங்கு பற்றிய அந்த வள்ளுவர் விழாவுக்கு ஒரு சாதாரண பார்வையாளனுக்க் சென்றிருந்த நானும் மதியபோசன மருந்துவான் வேண்டிச் 'சக்திபரா'ப் போசனசாலைக்குத் தான் சென்றேன்.

நான் உணவருந்திக் கொண்டிருக்கும் அதே வேளையில் -

நான் இருந்த சாப்பாட்டு மேசைக்கு எதிர்ப்பக்கத்து விருந்து சாப்பிடுவதற்காக இரண்டு தமிழர்களும் வந்து சேர்ந்தனர்.

ஒருவர்: உள்ளுர்க்காரர். அதாவது அநுராதபுரத் திலேயே வசிப்பவர். மற்றவர்; வள்ளுவர் விழாவிக்காக வந்திருந்தார். அதாவது சமூமணித் திருநாட்டவர்தான் வேறு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். அப்படியென்றால் அநுராதபுரக் காரரின் அதிதி.

உள்ளுரவர் ஏதோ சாப்பிட்டார். விருந்தாளியோ இடியப்பத்தைத்தான் விரும்பினார். மிகமிக விரும்பினார் பிடிவாதமான விரும்பினார். அவருடைய வாழ்வின் இலட்சியமே இடியப்பஞ் சாப்பிடுவதுதான், அவர் பிறந்த நேர்க்கமே இடியப்பஞ் சாப்பிடுவதொன்றிற்குத்தான் வென்ற அளவுக்கு முதலைப்பிடி பிடித்தார். முதலைப்பிடி யென்றாலும் அடிவயிற்றை (முதலையின் அடிவயிற்றை)த் தட்டவினால் விடுமென்பார்கள் அவர் விடுவதாயில்லை.

உள்ளுர்க்காரர் வேறேதேதோ சாப்பிடும்படி சோல் லிப்பார்த்தார், விருந்தாளி இசையவில்லை.

ஒடருக்குமேல் ஒடர் பறந்தது. இடியப்பம் வரவில்லை 'காவியர் சீற்'றில் உட்கார்ந்திருந்த நீறுதவம் நெற்றி யுடைத்தான் பொன்மேனியரே உட்கார்ந்திருந்த இடத் திவிருந்து தனது பாரிய ஆகிருதியைத் தூக்கியெழுந்து, ஆடியசைந்து சில அடிகள் கடைக்குள் வைத்து ஒரு கையால் மூக்குக் கண்ணுடியை நெற்றியில் தூக்கிவிட்டவராக மறுகையால் தொந்தியை மசாஜ் பண்ணியவன்னம் சுயம் பாகிப் பொடியனை அதட்டிக் கர்ஜித்து அழைத்தாரென்றால் நிலைமை எந்தளவுக்கு முற்றிவிட்டதென்பதை சேர சொல்லவேண்டுமா-என்ன?

அப்பொழுதுமே இடியப்பம் தலைகாட்டவில்லை இதை வளையே கண்டாலுங் காணலாம். இடியப்பத்தின் தொசனம் பெறுவது அத்துணை சுலபமாயிருக்கவில்லை.

குழம்பு குறையக் குறையப் புற்கரத்தினுதவியால் கறிச்சட்டி 'புன்'ளாயிருக்கும் போஸன்விழாக் சிலைங்களவா! அத்துடன் வள்ளுவர் விழாக் கூட்டமும் வேறு...

விருந்தாளி பொறுமையின் எல்லைக்கோட்டை தொடு கிருரென்பதை அவரின் முகபாவங் காட்டத்தொடங்கி யது. எப்படியாவது இடியப்பம் வந்தாற் போதுமென்று நாக்கில் ஜலமுற ஊற (விருந்தாளி) எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

இன்னமும் அவரின் பொறுமையைக் கோதிக்க விரும்பாததுபோல் இடியப்பம் அரங்கத்திற் தலையை நீட்டியது. ஆமாம்! சூசினியிலிருந்த சாட்சாத் இடியப்பத் தயாரிப்பாளனே இடியப்பப் பெட்டிச்சிதம் நேரிலெழுந்தருளி சாப்பாட்டு மேசைக்கருகில் திருதிப்பென்று வந்துநின்றன.

சமார் பதின்நான்கு பதினைந்து வயசு மதிக்கத்தக்க அந்தச் சுயம்பாகிப் பெடியனைக் கண்ட விருந்தாளியின் வத

ஷம், மாரிகால்' வாணமெனத் திட்டென்று இருக்கு. கூம்பிக் கறுத்து அருவருப்பைச் சொரியவாரம்பித்தது.

சற்று முன்பு அவரின் வதனத்திற் தோன்றிய ஆசை, அபிலாஸை, ஆவல், ரசனைகள் அணத்தும் துவக்குச் சூடுபட்ட கண்ணடியாக நொறுங்கி துகள் துகளாகியது.

“இடியப்பம் வேண்டாம் மச்சான்! மகுடிப்பம்!”
—திட்டென்று தனது முடிவை அவர் மாற்றலானார். சமையற்காரப் பையனை ஏற இறங்கப்பார் த்தவராக அருகில் கூப்பிட்டார். பையன் பரக்க விழித்தவனாக அவராகுகிற சென்றான். விருந்தாளி ‘குரற்செளன்ட்’ டைச் சுருக்கிக் கொண்டார்.

“நீப் மன்னுரிலையல்லே இருக்கிறநீ?”

“.....”

“மாதாங் கோயிலுக்கு இஞ்சாலை?”

“.....”

“சாவக்கட்டுப் பக்கமாக மேற்கே?”

“.....”

நீய வீரகத்தியன்றை பேரனெல்லே?”

“.....”

எல்லாவற்றிற்குமே சமையற்காரப் பொடியன் சீரசை வொன்றினாலேயே ‘ஆம் ஆம்!’ என்று பதிலளித்தானேயல்லாமல் வாய்திறந்து பேசவில்லை. பையனுக்கு உடல் நடுக்கமும் கொடுத்துக் குறுவியர்வை துளிர்த்தது அவனும் சமாளிக்க முடியாதநிலை.

“சரி! நீபோய் உன்றை அலுவலைப்பார்!” — விருந்தாளி சொன்னதும் பொடியன் குசினிக்குள் சென்று மறைந்துவிட்டான்.

விருந்தாளியும் பொடியனும் உரையாடியது எனவைத்தைக் கவர்ந்துவிட்டது.

“என் மச்சான் இடியப்பம் வேண்டாமென்ட நீங்கள்?” — உள்ளுர்க்காரரின் கேள்விக்கு, ‘பிறகு சொல்லுறா!’ என்று இரத்தினச் சுருக்கமாக விருந்தாளி பதில் கொடுத்தார்.

மலையமட்டும் முகத்தைச் சுழித்தவாறு சட்டுப்புட்டென்று குடித்துவிட்டு ‘பில்’ லுக்குப் பணத்தையுங் கொடுத்துவிட்டு விருந்தாளியும் உள்ளுர்க்காரரும் வெளி யேறினார்கள்.

நானும் அவர்களுடன் வெளியேறிப் பின்தொடரலானேன். அப்பொழுது நான் மாணவர் பகுதிக்கெழுமூம் ஒரு ஆரம்ப எழுத்தாளனென்றபடியால் எனது ‘எழுத்தாளப்புத்தி’ அந்த இரசகியத்தை ‘அறி! அறி!’ என்று நச்சரித்தது. நான் அவர்களைக் கவனிப்பதுபோல் அவர்களேன் என்னைக் கவனிக்கப் போகிறார்கள்? அவர்கள் உருவமாகவும் நான் நிழலாகவும் தொடர்கிறேன். காதைத் திட்டிக் கொள்கிறேன்.

“நீங்களேன் இடியப்பஞ் சாப்பிட இல்லை?”

“இடியப்பம் அவிச்சபெடியன் ஆரெங்கு தெரியுமே? அவன் மன்னாரிலை இருக்கிற பறைப்பெடியன். எனக்கு அவனைக் கண்டதோடை அருவருக்கத் தொடங்கிற்றுது அதுதான் மூட்டுங் குடிச்சநான்!”

“எட உதுதானே! நான் வேறையேதோ எண்டல்லே நிகைச்சநான். இந்தக் காலத்திலை — அதுகுங் கடையளிலை — வெளிக்கிட்ட இடங்களிலை உதுகளைப் பாக்கேலுமே! கோவிக்காதேயுங்க மச்சான்! தீண்டாமையென்கிறது எங்கடை மனதிலேதான் இருக்கிறதேயொழிய அது ஆக்களிலையில்லை. ஆகைளசமென்னிறது எங்கடை உள்ளத்திலே தானிருக்கொழிய அது தாழ்த்தப்பட்டவங்களென்கு

சொல்லி நாங்கள் தாழ்த்தி வைச்சிருக்கிற மனிதனிலையில்லை. பிறப்பினுலே மனிதன் உயர்ந்தவனும் தாழ்ந்தவனுமாக பிறப்பசனெண்டால் ஏதோ ஒருவகையில் ஏற்றத் தாழ்வு இருந்திருக்கவேணும். அப்படியொண்டுமில்லையே.. அதுக்கு நான்னாரென்று சின்ன உதாரணஞ் சொல்லுற்றன இடியப்பம் அவிச்ச பொடியன் பறைப் பொடியனென்பது உங்களுக்குத் தெரியும். மனம் அருவருத்ததெண்டு வேண்டாமென்டிட்டியன். மெத்தச்சரி! மைக்கர்ப் பொடியனை உங்களுக்கு ஆரெண்டு தெரியாது, மனை அருவருக்காமல் குடிச்சிட்டியன். அவன் ஆரெண்டு எனக்குத் தெரியும் ஆனால் நான் உதுக்கைப் பாக்கிறதில்லை. நான் சுத்தத் தைத்தான் பாக்கிறதேயொழியச் சாதியைப் பாக்கிற தில்லை; பாக்கவும் மாட்டன். மைக்கர்ப் பொடியன் என்ன வடிவாகவும் துப்பரவாகவும் இருக்கிறோன் பார்த்தியனே பிராமண பொடியன் மாதிரி. அவன் என்னசாதிப் பொடியன் தெரியுமே? வண்ணூரப்பொடியன்; துரும்பப்பொடியன். தாழ்த்தப்பட்டவங்களுக்கு வெளுக்கிற வண்ணூரச் சாதியிலையுள்ள பொடியன். இது தான் மச்சான் திண்டாமை”

89

90

இறந்த காலத்திலிருந்து மீஸ்ட் சிந்தனைப்புரை சில நிமிடங்களில் மீண்டும் வந்து என்னுட் புகுந்து இயக்க வைத்தது. கடையிலிருந்து வெளியேறினேன்... அது நிகழ்காலத்திற்காலான்றி எதிர்காலத்தை நோக்கியது:-

அப்பப்பா!

நாம் இருபது வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த அதே நிலையிற்கானே இன்றைக்குமிருக்கின்றோம். இந்த நிலையை தாண்டி முன்னேற இன்னும் எத்தனை இருபது வருடங்கள் பிடிக்குமோ? அறியாமை நம்முள்ளத்தைப் பிடித்த அழிக்குப்பிடியைத் தளர்த்தவே மாட்டாதா?

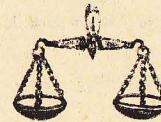
“கலதோன்றி மணதோன்றுக் காலத்தே முன்தோன்றி மூத்தகுடி!” - மேடைக்கேற்ற வெறும் சொல்லவாரம் அறிவுகைமே ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத கருதிது. விடுவிடுவோம்.

அந்தக் காலத்திலே —

இறந்த காலத்தில்... நியூவிலாந்தை முதன்முதற் கண்டுபிடித்தவன் தமிழன், (பிறநாட்டு ஆராய்ச்சியாளரின் முடிவு).

நிகழ்காலத்தில்... பிறநாட்டிலே பிற இனத்தவரால் முத்திரை வெளியிட்டுக் கௌரவிக்கப்பட்டவன் தமிழன் (சொற்பிறப்பு ஒப்பியலகராதியின் ஆசிரியரான கத்தோ விக்கக்குருவானவர் வணக்கத்துக்குரிய நல்லூர்—சுவா மியார் ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள்).

எதிர்காலத்திலே....!!!?

தியாகச் சுடர்கள்

விஜீரி ஆயிரத்து முன் நூற்று எழுபத்தேழு. ஐமாதுல் ஆகிர் நாலார்ம் பிறையன்று.. ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்தி ஜம்பத்தேஹாம் ஆண்டு டிஸம்பர் மாசம் இருபத்தாரும் தேதி வியாழக்கிழமை ..

அதிகாலை ஆறு மணியெண்பதைச் சுவர்க்கடிகாரம் காட்டியது. சின்முன் ஆரூவது எண்ணிலும் பெரியமுள் பண்ணிரண்டாம் இலக்கத்திலும் நின்றால் ஆறு மணியாகிற தெண்பது ஆறுவயசுக் குழந்தைக்குக்கூடப் புரிந்துவிடும்.

மன்றன் பிறகோள்களையே காலடிக்குக்கீழ் கொண்டு வந்து ஆங்கு குடியேறுவதற்குப் பிரயத்தனைப்படும் ஆராய்ச்சியுகமல்லவா! அறிவு வளர்ச்சியடைந்த காலம், நாம் வழும் காலம்.. பார்வைக்கு மாத்திரம் நேரம் தெரியக்கூடிய வகையில் பெரிய கடிகாரங்களும் படைக்கப்பட்டிருந்தால் ஆராய்ச்சியை அவ்வளவு சிலாகித்துப் போற்ற முடியாதுதான். எத்தனை மணியெண்பதைப் பிறவிக்குருடனும் அறியும் வகையில் ஒலி அறிவிப்பையும் பெரிய கடிகாரங்களில் இலைத்து வைத்ததின் மூலம், அறிவும் கலத்திற்கேற்ற வகையில் தன்குரிய இடத்தைப் பிடித்து நிலைநாட்டித்தான் விட்டது.

ஆனால்... அறிவு வளர வளர மனிதன் அனைத்தை யுமே சந்தேகிக்கூட தொடங்கிவிட்டான். சந்தேகம் நியாயமான சந்தேகம் --வளர்ச்சிக்கு அத்தியாவசியமானதுதான். சந்தேகம் என்கிற வித்திவிருந்துதானே ஆராய்ச்சியென்கிற மாபெரும் விருட்சம் வளர்ந்தோங்குகிறது எனவே, சந்தேகம் வளர்ட்டும் நன்றாக வளர்ட்டும்.

ஆனால்... பிறநூடைய உதவியின்றி தன்னைப் பெற்ற தாலையே ‘இன்னூர்’ என்று கண்டு பிடிக்கமுடியாத அறி

வென்னுங் கருவியைக்கொண்டு, ஆண்டவளையே ஆராய்ச்சி பண்ண முற்படுவதுதான் பேதமையிலும் பேதமை.

பூமியுட்படச் சகலகோள்களுமே சூரியனை மையமாகக்கொண்டுதான் இயங்குகிறதாக ஆராய்ந்து முடிவுகள்டமனிதன், சூரியன் எந்தச்சக்தியால் இயக்கப்படுகிறதென் பதைத் திடவட்டமாகக் கண்டுபித்துடிவிட்டானு?

—இவ்வாறு அப்துல்காதரின் சித்தனைப் பறவை சிறகடித்துப் பறந்துகொண்டிருந்தது. தொடர்ந்து.....

பெரிய சுவர்க்கடிகாரந்தான் ஆறு மணியெண்று கூறியதேயன்றி வரனமும் பூமியும் அப்படிச் சொல்லவில்லை.

வானம் இருஷ்டு பலநாட்களாகிவிட்டன. ஒரே மந்தாரமும் மப்பும் மழையும்.. குளிர்காற்றும் கூதலும் கொடுக்கியும்.. சமூம் முழுவதும் நுவரெவியாச் சுவாத்தி யத்துக்கு மாறிவிட்டதைப்போன்ற காலநிலை. இரவுக்கும் பகலுக்கும் வித்தியாசமில்லை.. மின்வெட்டுக்கள் கண்ணைப் பறிப்பதைப்போல இடிமுழக்கங்கள் செவிப்பறையைப் பியப்பதொப்ப.. யாணப்பண்ணைக்குள்ளே கரடிக்கூட்டங்கள் படையெடுத்துச் செல்வதொப்பக் கருமேகங்கள் கணத்துக்குக்கணம் திரண்டுங்கு முடிடி மோதி அகோரமழை பொழிந்தது. மழையெண்றால் அசரமழை சூரிய சந்திர, நட்சத்திரங்களைனாத்துமே கரைந்து தண்ணீராகிக் கொட்டுவதைப் போன்ற பெருமழை; இடையீடில்லாமழை

“ஒன்றுபட்டிருந்த வானம் பூமியைப் பிரித்தமைந்து நீரைக்கொண்டு ஒவ்வொன்றுக்கும் நாமே உயிரைக்கொடுத் தோம்” என்று திருக்குர் ஆனில் இறைவன் கூறியபடி..... எல்லா உயிர்களுக்கும் நீரே முதற்பொருளாயும் மூலப் பொருளாயுமிருப்பதினால் மீண்டும் சுல ஜீவராசிகளும் நீராகவேமாறி யுகாந்தமுடிவதான் எய்தப்போகின்றதோ?

—அப்துல்காதரின் சித்தனைத்தொடரை.. “இந்தாங்கள்ற விழிப்புச்சொல்லினால் அறுத்த பரீதாபேகம் பிளா

ஸ்திலிருந்த சூடான கோப்பியை ஒரு 'கப்பில் ஊற்றிக் கொடுத்தாள்.

கோப்பியைச் சுவைபார்த்த அப்துல்காதர், ஒரு நெவிக்கற் சிகிரைற்றையும் ஊதித்தள்ளினான்.

அழமாமண்டலத்தின் மன்னார் மாவட்டத்திலேயுள்ள எருக்கலம்பிட்டியைத் தாயகமாகக் கொண்ட அப்துல்காதர், முசலிதெற்குச் சிலாவத்துறைக்கு அண்மையிலுள்ள கொண்டச்சு என்னும் இல்லாமிய கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட பர்தாபேகத்தை நிக்காஹ் செய்தி ருந்தான். படிப்பின் நிமித்தமாக எருக்கலம்பிட்டியில் சிலவருடங்களாக வாழ்ந்த பர்தாபேகம் அப்துல்காதரை மனமுவந்து மணப்புரிந்தான்.

அண்டவனுக்கடுக்கக் கணவனீன சகலமும் என்ற பதிப்பதியடைய பர்தாபேகமும்.. மனைவிதான் மனித னுக்கு ஆண்டவனுலருளப்பட்ட பரிசென்ற பக்குவனிலைய ணடந்த அப்துல்காதரும் கணவன்-மனைவியாக இணைந்தது 'திருமணங்கள் சொர்க்கத்திலே நிச்சயிக்கப் படுகின்றன' என்ற வாக்கியத்தைருக்கப்படுத்துவதாயிருந்தது.

நாற்பத்துமூன்று வயசடைய அப்துல்காதர் என்றும் பதினாறு மார்க்கண்டனாகவும், இடுகுழந்தைகளின் அன்னையான பர்தாபேகம் ஒரு கல்லூரி மாணவியைப் போன்றுந்தான் தோற்றமளித்தனர்.

வாலிபம் அவர்களைப் பிரிய மறுத்தினால் வயோதி பம் நெருங்கக் கூசியது.

மலட்டுப் பெருஞ்காயங்கேர்ந்த பழமூடியமருந்து களையோ 'கொனைவிட்ட' போன்ற நாகரீக மாத்திரை களையோ சதாவிழுங்கிக்கொண்டிருக்காமலும் சத்திரசிகிச்சையை மேற்கொள்ளாமலும்... குடும்பக்கட்டுப்பாட்டுப் பிரச்சார நிபுணர்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்காமலும்

இயற்கையோடொட்டியவழியில் மனக்கட்டுப்பாட்டையும் அஞ்சரித்து ஆஸ்திக்கோர் ஆணும் ஆசைக்கோர் பெண் னும்மட்டும் பெற்று இன்ப வாழ்க்கை நடாத்தினர்.

'பருவத்தே பயிர்செய்த அவர்கள், மிகமிக இள மையிலேயே 16—18 வயதிலேயே திருமணம் புரிந்து விட்டனர்.

பல்கலைக் கழகத்திலே இறுதியாண்டில் ஒருமகளையும் ஆசிரிய பயிர்ச்சிக் கலாசாலையிலே முதல்வருடத்தில் ஒரு மகளையும் வைத்திருக்கும் பாக்கியத்தையும் பெற்றிருந்தனர்.

கொண்டச்சுக்குச் சமீபமாகவுள்ள (சிலாவத்துறை-முள்ளிக்குளம் பிரதான வீதியில்) கொக்குப்படையான் என்ற கிறீஸ்தவக் கிராமத்தில் ஒரு பலசரக்குக் கடை வைத்திருந்தனர்.

அப்துல்காதர் பணக்காரனுமன்றி ஏழையுமன்றி மத்திய தரவர்க்கத்தினாயிருந்தும் நியாயமான அளவு படித்திருந்த காரணத்திலுல் இக்கால மனித வாழ்க்கைக்கு தேவைப்பட்ட அத்தியாவசியமான சகல சாதனங்களையும் சம்பாதித்துத்தான் வைத்திருந்தான்.

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து ஐம்பத்தேழு அக்டோபரில் அப்துல்காதர்—பர்தாபேகம் திருமண வெள்ளிவிழாவையுங் கொண்டாடிவிட்டனர்

கொண்டச்சுப் பள்ளிவாசலுக்குச் சென்று ஸாபஹு—தொழுகையை அப்துல்காதர் முடித்துக்கொண்டுவர பர்தாபேகம் வீட்டில் (ஸாபஹுத் தொழுகையைத்) தொழுது முடித்துவிட்டுக் கடையைத்திறந்து வீட்டுக் காரியங்களில் கடுபடலானார்.

என்னதான் தவிர்க்கவியலாத இடைஞ்சல்கள் நோந்தபொழுதிலும் ஒரு பொழுதல்ல—ஒருநாள் உணவுண்ட

தெயே விட்டாலும் விடுவார்கள்; ஒருநேர இறைவனைக் கத்தை விடுவதென்பது அவர்களிருவராலும் முடியவே முடியாமலிருந்தது.

கடையிற் பலர் கூடிவிட்டார்கள். 'நாச்சியாதிவு உடைச்சிற்றுதாம்' 'பாவற்குளமும் உடைச்சுக் கல்லாறும் கரைபுரண்டு வருதாம். மல்வத் ஓயாவும் கல்லாறும் சேர்ந்த அருவியானாலே வர வர வெள்ளம் கூடிக்கொண்டு வருதாம்' கட்டுக்கரையும் உடைக்கக்கூடிய முறையில் வழிந்து பாய்கிறதாம். கட்டுக்கரைக்குக் கீழேயுள்ள ஊர் மக்களை நேரத்தாடேயே வேறிடங்களுக்குப் போகும் படி அரசாங்கம் பறைபோட்டு, எல்லோரும் எழுபியிட்டார்களாம்'

'கட்டுக்கரைத் தண்ணீர் நமது பக்கத்துக்கு வராது தான். என்றாலும் நாமள் அருவியாற்றைத் தாண்டி எங்கேயும் போகப்படுமியாது. குதிரைமலை பக்கந்தான் போக வேணும்.'

'அருவியாற்றில் 60 அடிக்குமேல் உயரத்திலும் 12 மைல் விஸ்தீரணத்துக்கும் வெள்ளம் பிடிச்சுப் பாய்கிறதாம்...'

—இவ்வாறு எல்லோரும் வெள்ளத்தைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டார்கள்.

நோவா (நூகு நபி (ஸ்ல) காலத்துச் சலப்பிரளயத் தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டவர்களும்.. சங்க காலத்துக் கூடற்கோள் பற்றி இரைமீட்டுப் பார்த்தவர்களுமாக மனங்கலங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

'வாடைக்காற்றுத் திரும்பியிட்டது. கொண்டல் கச்சானெல்லாம் குழப்பியடிக்கின்றது. நாமும் எங்காவது திடலை நோக்கிப் போகவேண்டும் கடல் கொந்தனிக்கப் போகின்றது... அவதான நிலையம் அடிக்கடி ஏச்சரிக்கை விடுக்கின்றது...'

—அப்துல் காதரும் காலநிலையைப் பற்றி விளக்கப் படுத்திக்கொண்டிருந்தான்.

'எல்லாத்துக்கும் அல்லாஹ் போதுமானவன். வானத் துக்குக் கீழே குடியிருந்துகொண்டு மழைக்கஞ்சிப் பயன்னன்?'

—இவ்வாறும் பலர் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டனர்.

நேரம் செல்லச் செல்ல.....

சமூத்தின் வரலாறே கண்டிராத் பயங்கரக் காற்று 'ஓ' வென்ற இரைச்சலுடன் வீசத் தொடங்கியது.

இயற்கைச் சீற்றமாக... வங்காளவிரிகுடாவிலேற் பட்ட பவன அமுக்கத்தின் பிரதிபலிப்பான அந்தப் புயற் காற்றுச் சூருவ மூலம் மாறி - ஓலைவீடுகளைப் பியத் தெறிந்து சின்னைப்பைப் படுத்தியது. தகரவீட்டுக் கூரைகளை ஆகாயமார்க்கமாகத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் வீசியது ஒடுகளை உடைத்துத் தொறுக்கித் துகள்துகளாக்கியது.

வயதை மதிப்பிட முடியாதவாறு பல்லாண்டு காலமாக நின்று நிழல்நிரப்பிப் பயன் தந்த ஆஸ், புளி யன்ன பாரிய விருட்சங்களை, பன்ஸிச் சிறுவர்கள் நெல்வயலி வூள்ள களைப்பூண்டுகளைப் பிடிக்கியெறிவதைபோல் இலோசாகப் பெயர்த்துப் போட்டது தென்னை, பனையாதியாம் அவளர்த் தருக்கள் தடால் தடாலென்று சாய்ந்தன. வீட்டுச்சுவர்கள் இடங்கிடிந்து சரிந்தன

இந்துசமுத்திரம் நொந்தளிக்க த் தொடங்கியதினால் கடல்நீர் பெருக்கெடுத்துக் கிராமத்தை முற்றுக்கையிட வாரம்பித்தது. மழைநீர் வெள்ளம் வேறு... அருவியாற்றுப் பெருக்குவேறு... கல்லெறிப்பட்ட காக்கைகூட்டமாக மனிதர்கள் அல்லோல் கல்லோலப்பட்டனர். சிதறியோடத் தலைப்பட்டனர்.

புராண, இதிகாச, கர்ணபரம்பரைக் கதைகளிலேயே சினிமாவிலே, பத்திரிகைகளிலே ஏட்டுச்சூரக்காயாகக் கண்ட வெள்ளம், புயல், சூறாவளி, ஆடியவைகளை; முற்றத்துச் சுரைக்கொடியாக மக்கள் கண்டனர்.

விடுமுறைக்காக வீடுதிரும்பி உறவினர்களைப்பார்ப்பதற்காக ஏருக்கலம்பிட்டிக்குச் சென்றிருந்த மகனையும் மகளையும் பற்றிய கவலை, அப்துல்காதரரையும் பரீதாபே கத்தையும் அரிக்கவாரம்பித்தது. பெற்ற பாசத்திற்குத் தான் ஈடு இணையேது?

உயிருக்குமேலா பணத்தையும் பொருட்களையும் மதிக்கு எடுத்துக்கொண்டு பலர் ஒடினார்கள். பொருள் போன்றபோகட்டும் உயிர்தப்பினாற் போதுமென்று சிலர் ஒடினார்கள்.

சிலர் மனைவி மக்களைக்கூட மறந்தவராக மரங்களில் ஏறினார்கள். சிலதாய்மார் கள் பத்துமாதங்கு சுமந்து பெற்றுப் பலுட்டித் தாலாட்டி வளர்த்த தம்குழந்தைகளையே கைவிட்டுவிட்டு வழிநார்கள்.

இன்னுஞ்சிலர் தாய், தந்தை, சகோதரர், கணவன்-மனைவி, புத்திர புத்திரிகள், இனபந்துக்கள், நண்பர்கள் என்ற இரத்தபாசப் பற்றுக்களையே துறந்தவர்களாக ஒடினார்கள்.

குறிப்பாகச் சொல்வதென்றால் ஒவ்வொருவரும் தன்கை மட்டுமே காப்பாற்றினாற் போதுமென்றுதான் மேட்டு நிலங்களை நாடி ஓடினார்கள். உயிரின்மேல் ஆசையில்லாதார்தான் யார்?

கடற்பெருக்கும் மழைநீரும் ஆற்றுவெள்ளமுகமாகச் சங்கமித்து ஒரே வெள்ளக்காடாகியது. ஒரு அங்குலமளவுதரையைக் காண்பது கூடக் குதிரைக் கொம்பாகியது

வெள்ளப்பிரவாதத்திலே மேட்டுப் பகுதியென்று பள்ளத் தொகையும் ஏன்—கடலை நோக்கியும் ஓடியவர்களும் நேர்க்கூர்.

கிராமத்து வீடுகளைன் ததும் நீர்ள் முழக்கத்தொடங்கின. அசுரவேகத்திலே நீர் பாயத் தொடங்கியது. அப்துல் காதரும் பரீதாபேகமும் வெள்ளத்தில் அகப்பட்டுத் தத்தளித்தார்கள்:

அந்த அபாயனிலையிலும் அப்துல்காதர் பர்தாபேகத் தையும், பர்தாபேகம் அப்துல்காதரையும் மறக்கவில்லை அப்துல்காதர் தன் வாழ்க்கைத்துணையாரைக் கைத்தா பரமாக அணைத்துக்கொண்டு நீந்தத்தொடங்கினான். எவ்வளவு நேரத்திற்குத்தான் எதிர் நீச்சலவடித்து தாக்குப் பிடிக்க முடியும்?

பரம்பரைச் சங்குகளிக்கும் தொழிலாளி கப்புடையாளின் மகனுண் அப்துல்காதரால் மட்டுமல்ல - நீர்ச்சல் வீரர் நவரத்தினசாமியாற் கூட அந்த வெள்ளத்திலே நீந்தித் தப்பமுடியாது “யா அல்லாஹ்!” யாழுவியதீன்!- என்ற அபயக்குரல் எழுப்பியபடி அப்துல்காதர் சோர்ந்து விளைத்துவிட்டான். வெள்ளத்திலே பயங்கர நீர்ச்சஸ்மி கள் அவனை நீருள் ஆழித்தி விளையாடத் தொடங்கின. அப்பொழுதும் பரீதாபேகத்தைக் கைவிடவில்லை.

வாழ்விலே இலைந்து வாழ்ந்ததைப் போன்று மரணத்து அம் இலைந்து மெளத்தாவதற்கு ஒருப்பட்டு விட்டார்கள்

அப்புல் காதரும் பரீதா பேகரும் ஒருதடவை நீருள் மூழ்கி மிதந்தனர். முச்சுத்தினரித் திக்குமுக்காடிய அவல நிலையில்... இரண்டாம் முறையும் நீருள் மூழ்கப் போகும் வேலையில்—

ஆண்டவன் அனுப்பியதொப்ப ஒரு பட்ட மரம் அவர்களை நோக்கி வந்தது.

இருவரும் ஆவலுடன் மரத்துண்டைப் பற்றிப் பிடித் தனர், மரத்துண்டு பாரந் தாங்கமுடியாமல் தாழ் ஆரம் தத்தது. ஆமாம்! இருவரும் பிடித்தால் மரத்துண்டு தாழ்ந்துவிடும். இருவரும் மரணித்துவிடுவார்கள்.

இருவருக்கென்றால் அந்தமரத்துண்டு தாராளமாய்ப் போதும். நிச்சயமாகத் தப்பித்துக்கொள்ளமுடியும்.

அந்த அந்திய வேளையிலே—

அப்துல்காதர் அதை நன்றாக உணர்ந்தான் பரீதா பேகமும் நுட்பமாக உணர்ந்துவிட்டாள்.

வாழ்க்கை முழுவதுமே ஒருவரின் நலனுக்கங்க மற்றவர் விட்டுக்கொடுத்து வாழ்ந்துபழகி பரஸ்பரத் தியாகமனைப்பான்மை இறுதிமுச்சு வெளியேறப் போகும் வேளையிலும் பளிச்சிட்டது.

அப்துல்காதர் நினைத்திருந்தால் மனைவியை ஏமாற்றித் தன்னிவிட்டுத் தான்மட்டும் தப்பியிருக்கலாம்...

பரீதா நினைத்திருந்தாலும் கணவனைக் கடத்திவிட்டு தான் தப்பியிருக்கலாம்...

“இன்று தப்பிக்கொண்டாலும் இன்னெருநாள் மவுத் ஆகத்தானே வேண்டும். கட்டிய கணவனுக்கும் - அருமை மனைவிக்கும் நெஞ்சறியத் துரோகமிழைத்துவிட்டு வாழ வதைப் பார்க்கினும் மரணிப்பதுமேல்” — இவ்வாறு இருவரும் பரஸ்பரம் நினைத்துக்கொண்டனர்.

“பரீதாபேகமாவது வாழ்ந்தும்”

“அவராவது வாழ்ந்தும்”

— இருவரும் பரஸ்பரம் முடிவு செய்துகொண்டனர். கணநேரத்திலே .. மரத்துண்டை இருவரும் கைவிட்டனர்.

அவர் களின் இரும்புப் பிடியிலிருந்து விடுபட்ட மரத்துண்டு இயந்திரப் படகென நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு சென்றது.

O O O

மறுநாள்:

பல தினங்களாக அஞ்ஞாதவாசம் புரிந்த சூரியன் கருமேகத் திரையைக் கிழித்தவண்ணம் தனது ஆயிரம் பொற்கிரணங்களைப் பரப்பியவனுக்க் குணத்திசையிலே கம்பீரமாகத் தலைநிமிர்ந்து பவனிவரத் தொடங்கினான்.

காற்று, மழை அனைத்துமே கப் சிப்.

மன்னார் மாவட்டத்திலே புயலுக்குப்பின் தோன்றும் மயான அமைதி நிலவியாது.

கடற்கொந்தவிப்பு அடங்கி கடல்நீர் வடிந்து காணப்பட்டது. மழை வெள்ளமும் வடியவாரம் பித்தது அருவியாற்றிலே 66 அடி உயரத்திற்கும் 15 மைல் வில்தீரணத்திற்கும் பிடித்துப் பாய்ந்த வெள்ளம் மட்டும் குறையவில்லையென்று சனங்கள் பேசிக்கொண்டனர்.

வீடுகள், வளாவுவேலிகள், தோட்டங்களைன் ததும் ஓட்டுத் துண்டுகளாகவும் கற்களாகவும் பியந்த ஓலைகளாகவும் துண்டுத் தடிகளாகவும் குவிந்தும் பரந்தும் காணப்பட்டன

நீராற் குழப்பட்ட தற்காலிகத் தீவுகளாகிய சிறுசிறு திட்டுகளிலும் மேட்டுநிலங்களிலும் மனிதர்கள் கூட்டங்கூட்டமாகக் குந்தியிருத்தவாறு பஞ்சைகளாய்ப் பராரிகளாய்ப் பரதவித்தனர்.

இருக்க இடமின்றி நிற க நிழலின்றி கந்துவதற்கு ஒட்டுத் தின்னையுமின்றி குடிக்கக் கருசியிலலாமலும் கடிப்பதற்குக் காய்ந்த பாண்துண்டுக்குக் குதியிலலாமலும் வாடி வதங்கினார்கள்.

ஆட்சியாளரால் ஆசாயத்திலிருந்து விமானமூலமாக விசப்பட்ட உணவுப்பார்சலை ஆவலுடனெடுத்துப் பச்சி எம் பாலகரின் பசியைப் போக்கினர். தங்களின் பசியையும் ஒருவாறு சமாளித்தனர்.

X

X

X

மன்னுர் அரசினர் வைத்தியசாலை... ஆன் நோயாளர் விடுதி... அத்துல்காதர் கண்ணைத் திறந்தான்.

“என் உயிருக்குயிரான மலைவி மாண்டதற்கப்புறம் நானேன் வாழுவேண்டும்? ”—என்று வருந்தலானான்.

பெண் நோயாளர் விடுதி... பரீதாபேகத்திற்கு உணர்வு வந்தது.

“எனது இன்னுயிரான கணவனுக்குப்பிறகு நானேன் இருக்கின்றேன்? ”—இவ்வாறு, கலங்கினால்.

“என் பரஸ்பரம் வருந்துகின்றீர்கள்? இருவருமே காப்பாற்றப்பட்டுவிட்டார்கள். நீங்கள் மாத்திரமல்ல உங்களின் நிலையிற் தத்தளித்த பலரை கமாலதீன், ஐப்பார், நுகுமான் ஆகிய மூன்று இளைஞர் கஞம் கட்டுமரத்திற் போய்க் காப்பாற்றி, இயந்திரப்படகுகள் மூலமாக இங்கு கொண்டுவரப்பட்டுள்ளீர்கள். உங்கள் மகன் முஸ்தப்பா வும் மகள் ஜெமீலாவும் இதோ நிற்கின்றனர்” — வைத்தியசாலையில் விவரம் தெரிவிக்கப்பட்டது,

—அப்துல் கசதரும் பரீதாபேகமும் புதிய உலகில் புத்துணர்ச்சியுடன் சந்தித்து அளவளாவி, மக்கள் சுற்றத்தாரையுங் கண்டு மனமகிழலாயினர்.

குருவளி, கடற்கோள், பெருவெண்ணங்களினுற் சிறைக் கப்படாத அவர்களின் ‘பரஸ்பர தியாக மனப்பான்மை புதிய வீறுடன் சிரஞ்சிலித் தீபமாக ஒளி பரப்பத் தொடங்கியது.

நிச்சயமாக எதிர்காலத்திலொருநாள் அவர்கள் ‘மென்த’ தாகத்தான் போகிறார்கள். ஆனால்... தியாக மனப்பான்மையென்கிற சுடர்விளக்கு, மரணச் சூருவளி யினாலும் தகர்த்த முடியாத வைரம் பாய்ந்ததாக- கலங்கரைத் தீபமாக- வாழ்க்கை வழிகாட்டியாக- இலக்கிய வானிலே என்றென்றும் இலங்கிக் கொண்டேயிருக்கும்.

வேலப்பன்

வேலப்பனுக்கு அன்று விடுதலை..... மிக மிகக்குறுகிய காலத்திற்குள்ளே ஒரேவகையான நுற்றத்தைப் புரிந்ததற் காக மும்முறை சிறைத்தண்டனை பெற்று விடுதலையாகப் போகும் வேலப்பனைப் பற்றியே சிறைச்சாலை அதிகாரி சிதம்பரநாதனவர்கள் திவிரமாகச் சிந்தனை செய்யலானார்.

சிறைச்சாலை உடை, உடைமைகளைப் பாரங்கொடுத்து தனது உடை, உடைமைகளை வாங்கிக்கொண்டு வெளியே ருவதற்குத் தயாராகியவனுக நின்றுன் வேலப்பன்.

சிறைச்சாலை அதிகாரிக்கும் வேலப்பனுக்குமுள்ள உத்தியோக பூர்வமான பேச்சுக்கள் தொடர்புகளைத்தும் முற்றுப்பெற்று விட்டன. சிறைச்சாலை அதிகாரியின், ‘வேலப்பா நீ போகலாம்!’ என்கிற அந்த ஒரேயொரு கடைசி உத்தரவை எதிர் பார்த்தவனுக்கத்தான் வேலப்பன் நின்றுன். ‘தம்பீ! வேலப்பா!’ சிறைச்சாலை அதிகாரி அன்புரிமையுடன் வேலப்பனை விளித்தார்.

‘ஸார்! ’ — வேலப்பன் சம்பிரதாயப்படி பதில் கொடுத்தான்.

அதிகாரி பின்வருமாறு உரையாடலைத் தொடர்ந்தார் ‘நீ ஒரு இளைஞன். ஓரளவு படித்தவன் தொழிலாளி, முற் போக்கு எண்ணங்களுடையவன், இந்தநாட்டுப் பிரஜை ..

பூர்வபீடிகையுடன் ஆரம்பமான சிறை அதிகாரியின் பேச்சைபுன்னைக்கயினால் ஆமோதித்துக் காட்டினான் வேலப்பன். அதிகாரி தொடரலானா, ‘நீ அடிக்கடி அரசாங்கத் துக்கு விரோதமான குற்றங்களையே செய்வதின் மர்மந்தான் எனக்கு விளங்கவில்லை. முதற்தடவை தந்திக்கம்பிகளை அறுத்த குற்றத்திற்காகச் சிறைத்தண்டனை பெற்றிருக்கிறுய் இரண்டாவது தடவை அரசாங்கக் காரியாலய மொன்றின்

சாளரக் கண்ணேடுகளை உடைத்து நொருக்கிய குற்றத்திற் காகச் சிறைத்தண்டனை பெற்றுள்ளாய். முன் ரூ வது முறையாக பொதுமராமத்து இலாகாவிற்குச் சொந்தமான ‘லொறி’ யொன்றைத் தீவிட்ட குற்றத்திற்காகச் சிறைத்தண்டனை பெற்றிருக்கிறுய்.. இதேபோன்ற பல குற்றங்களை, ருசுவாகாததினால் தண்டனைபெறுமலுந் தப்பியிருக்கிறுயல்லவா?

‘ஆம் ஸார்.’

‘இத்தனைக்கும் நீயொரு .. தொழிலில்லாமல் சொகு சாக வாழ நினைக்கும் சூதாடியுமல்ல; முடிச்சமாறித் திருடனுமல்ல, ரெளடியுமல்ல, ஐ. ஆர். சி. யுமல்ல, கெளர வமாகத் தொழில் செய்து காலம்கடத்தும் கண்ணியமான வொரு தொழிலாளி .. அன்றி யும் அரசாங்கத்தை எதிர்ப்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு தொழிலாளர்களை ஆட்டக்காய்களாகப் பயன்படுத்தி பலாத்கார வேலை நிறுத்தம் போன்ற அரசியற் சூதாட்டமாடி வரும் சில, கட்சிகளின் சில தலைவர்களின் சயநலச் சேணியில் ஆயுட்காலத் தொண்டனைக்கப் பணியாற்றிவரும் ஒரு கைப்பொம் மையாகவுந் தெரியவில்லை அன்றேல் அவ்வப்பொழுது கூலிக்குமாரடித்துவரும் ஒரு கையாளாகவுந் தெரியவில்லை. அதுவுமில்லாதுவிடின் சாதி, இன, மத, மொழிகளை கிற வகுப்புத் துவேஷமொன்றையே மூலதனமாகவைத்து அரசியற் செல்வாக்குப்பெற விரும்பும் போலித்தலைவர்களின் அடிவருடியாகவுந் தோன்றவில்லை...’

‘இல்லை’ யென்கிற பதிலை மானலீகமாக இறுத்தான் வேலப்பன்.

“அரசாங்கச் சொத்துக்களை அழித்து நஷ்டமேற் படுத்துவதில் உண்க்கு அணுவனா பயன் கிடைப்பதாக வுந் தெரியவில்லை. உண்ணடைய குற்றங்களிலே துளியும் சயநலங் கலந்திருக்கவில்லை. பிறகுக்காகவோ பணத்திற் காகவோ’ நீ குற்றங்கள் புரியவுமில்லை உன் ஒட்டய

போக்கு மிக மிக வினாதமானது. உனது செயல்கள் விடித் திரமானவை. புரியாத புதிர் நிறைந்தவை. நீ ஏன் இத் தகைய தவறுகளையே திரும்பத் திரும்பப் புரிகிறுய் தமிபி?

சிறைச்சாலை அதிகாரி சிதம்பரநாதனின் கேள்விக்கு வேலப்பன் எத்தகைய பதிலும் விடுக்கவில்லை அவரும் விடவில்லை. வேலப்பனின் தவறுகளினுடைய அடிப்படைக் காரணத்தை அறியவேண்டுமென்ற அவாவுற்றவர் விடுவாரா—என்ன...? உரையாடலைத் தொடரலானார்.

‘நீ மது அருந்துவதுண்டா தமிபி?’

‘ஆம் ஸார்! வேலை செய்யும் அலுப்புக்காகத் தினசரி கொஞ்சம் மது அருந்துவேன், சிலவேளைகளில் நன்பர்கள் கூடிவிட்டால், அளவுக்குதிகமாகக் குடித்துவிடுவது முன்கூட்டான்...’

‘மிதமின்சி மதுவருந்தும் வேலைகளிற்தான் இத்தகைய தவறுகளைச் செய்கின்றுயா? அல்லது அளவாகக் குடிக்கும் நேரத்திலும் செய்துவிடுகிறுயா...?’

கொஞ்சமாகக் குடிக்கும் வேலைகளிலே ஒருபோதும் இத்தகைய தவறுகளைச் செய்வதில்லைச் சார்! அதிகமாகக் குடிக்கும் வேலைகளிற்தான் இப்படிச் செய்துவிடுகிறேன். அதுவும் என்னையறியாமற்தான் செய்யப்படுகிறது... குடிபோதை தெளிந்த பிறகுதான் ‘அடா இத்தகைய தவறைச் செய்து விட்டேனே என்பது தெரிகிறது ஸார்!

‘அதிகமாகக் குடித்து அறிவு மழுங்கிய நிலையிலென்றாலும், ஒருவகையான தவறுகளையே ஒரு மனிதன் செய்வதற்குக் காரணமென்ன? வென்பதையறிந்து கொள்வதற்காகச் சிதம்பரநாதனின் ஆராய்ச்சியுள்ளம் துடிதுடித்தது கிறி துநேரம் சிந்தி தத்தின் மீண்டும் பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

‘நீ இப்படியான தவறை முதன்முதல் எப்பொழுது செய்தாய்.. எத்தனை வயதிற் செய்தாய்.. ஏன் செய்தாய்... அந்தத்தவறுக்குத் தண்டனை பெற்றுயா.. என்ன தண்டனை பெற்றுய்? நன்றாய்ச் சிந்தித்துச் சரியான தெளிவான பதில் கூற வேண்டும்?’

‘எனக்குச் சுமார் பத்துப் பதினெட்டு வயசு நடக்கும் பொழுது தீவிரமான தேசபற்றுடையோன்யிருந்தேன்ஸார்! எனது ஆசிரியரொருவரால் ஊட்டப்பட்ட அந்த நாட்டுப் பற்று என் இதயத்தில் கொழுந்து கொண்டிருந்து அரசாங்க உடைமைகளைப் பாதுகாப்பதில் கண்ணுங் கருத்துமாய் நடந்து வந்தேன். அந்த நாளிலே எங்கள் வீட்டுக்கு அருகாமையிலேயுள்ள பிரதான வீதியிலே பொதுமராமத்து இலாகாவினர் ஏராளமான தார்ப்பீப்பாக்களைப் பறித்து விட்டிருந்தனர்.

எங்கள் சுற்றுடலிலே சில படுகூடியிப் பயல்கள் இருந்தார்கள் அவர்கள் கூரிய ஆயுதங்கொண்டு தார்ப்பீப்பாக்களைக் குற்றிவிடுவார்கள் வெயில் நேரங்களில் தார்சூகி வெளியேறி வீணைவிடும். இதையிட்டு நான் பலதடவைகளில் அந்தப் பையன்களைப் பேசி எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறேன். பெரும்பாலாக பத்துப் பீப்பாக்கள் அவ்விடத்திலே பறிக்கப்பட்டால், ஒரு பீப்பாத் தார் தானும் மிஞ்சுவது சிரமமானதாயிருந்தது. அவ்விடத்தில் மட்டுமல்ல அதிலிருந்து ஒரு மைல் இரண்டு மைல் தூரத்திற்குச்கூட அதற்கென்றே போய்த் தார்ப்பீப்பாக்களை வெட்டிக் குற்றி தாரை வீணைக்குவது அந்தப் பையன்களின் மறக்கழுடியாத பொழுது போக்காகி விட்டது. நான் எச்சரிக்கை செய்யச் செய்ய என்பேரிலும் அந்தப் பையன்கள் கோபங்கொள்ள வாரம்பீத்தனர். பொதுமராமத்து ஒவசியரிடம் என்னைப்பற்றி என்னையறியாமல் கோள்மூடியும் விட்டனர்— ‘ஒருநாள் ஒருபையன் ஒரு தார்ப்பீப்பாவைக் கோடரியால் கொற்றி விட்டிருந்தார்ன். வெயில் வேலையிலே தசர் உருகி வெளியிலே ஒடிக்கெட்டுமிருந்தது

ஆவவேளை கையிலே கோடரியுடன் அவ்வழியால் சென்ற நான் அவ்விடத்திற் தாமதித்தேன். தார் வீணை வெளி யேறியதைப் பார்க்க எனக்கு மிகவும் மனவருத்தமா யிருந்தது. வழிந்துகொண்டிருக்கும் தாரை பீப்பாவிலிருந்து வெளியேறுமற் தடுப்பதற்காக ஒரு பெரிய தடியை எடுத் துத் துண்டாக்கி தார் வடியும் துவாரத்தில் வைத் து அடித்து இருக்குவதற்கு ஆயத்தம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்.

தார்ப்பீப்பாக்களைச் சேதம் பண்ணுவதைக் கையும் களவுமாகப் பிடிப்பதற்கு திட்டமிட்டு சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துத் திரிந்த பி. டபிள்யூ. டி. ஓவசியர் இரண்டு போலீஸ்காரர்களுடன் வந்து என்னையே குற்றவாளி யென்று பிடித்து விட்டார். நான் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தேன், கெஞ்சிப் பார்த்தேன், கும்பிட்டுப் பார்த்தேன், பயனில்லை. நான் பொலீஸ்டேஷனில் அடைக்கப் பட்டு மறுநாள் நீதிமன்றத்தில் ஆஜராக்கப்பட்டேன் வழக்கு விசாரணையின் பொழுது என்னால் எச்சரிக்கை பண்ணப்பட்ட பையன்கள், நான்தான் தார்ப்பீப்பாவைக் கொற்றியவனென்பதைத் தாங்கள் கண்டதாகச் சாட்சி சொன்னார்கள் நான் செய்த குற்றத்துக்குச் சாவுக்கடித் தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

“என்று - செய்யாத குற்றத்திற்கு தண்டனை பெற ரேனே, அன்றிலிருந்து அதே குற்றத்தைச் செய்யவேண்டுமென்கிற ஆத்திரம் மூண்டது. சிறுவனுகை இருக்கும் பொழுது பலத்தடவைகளில் இப்படியான குற்றங்களைச் செய்து வந்தேன். ஆனால்... யார் கண்ணிலும் படாமல் மிகச் சாமர்த்தியமாகத்தான் செய்து வந்தே நடந்து வளர்ந்து பெரியவனுகையை பிறகும் அந்தப் பழிக்குப்பழி வாங்கும் பழக்கம் சிலவேளைகளில் தலைகாட்டி விடுவதுண்டு தான். என்றாலும் அந்த உணர்ச்சிக்கு இடமளிக்காமல் அறிவின் துணைகொண்டு வெற்றி கொண்டு விடுவேன் மது அருந்தத் தொடங்கிய பிறகு - அதுவும் மிதமிஞ்சிக்

குடித்து அறிவு மயங்கிய நிலையில் என்னையுமறியாமல்இந்தத் தவறைப் புரிந்துவிடுகிறேன் ஸார்! ‘எப்படிச் செய்கிறேன், என்ன செய்கிறேன் யார் என் தவறைப் பார்த்தார்கள். என்பன போன்றவைகளை நான் கவனிப்பதேயில்லை. கவனிக்கும் நிலையில் நானிருந்தாசந்தானே! சும்மாவேளைகளிலே இனிமேல் இத்தகைய தவறைச் செய்வதேயில்லையென்று திட்டம் போடுகிறேன்தான்.. மதுவருந்தாத வேளைகளிலும் சொற்பமாக அருந்தும் வேளைகளிலும் அறிவு வென்று விடுகிறது ஸார்! மிதமிஞ்சி அருந்தும் வேளைகளில் என்னையும் அறியாமல் இத்தகைய பார்தாரமான அசம்பாவிதங்கள் நடந்துவிடுகின்றன... அதன் பலன் சிறைவாசந்தான். என் செய்வேன். என்தலைவிதி அப்படியாக்கும் ஸார்.....’

—வேலப்பன் கடையைக் கூறி முடித்தான். வேலப்பனுடைய தவறென்கிற நோயின் குணம் சிதம்பரநாத அங்குத் தெளிவாக விளங்கிவிட்டது. இனிமேல் அந்த நோய் வராமற் தடுக்கும் மார்க்கத்தைத்தான் கண்டு பிடிப்பதில் அவர் ஆராய்ச்சியைத் திசை திருப்பவேண்டியிருந்தது. அது அவ்வளவு சுலபமான காரியமா...?

என்றாலும் சிதம்பரநாதன் விடுவதாய்த் தெரியவில்லை. பேச்சைப் பிறகும் தொடர்ந்தார்.

‘உனக்குத் தாய், தந்தை, சகோதரர்களுண்டா வேலப்பா?’

‘தாயுண்டு; தகப்பனில்லை, ஒரு அண்ணனுமிருக்கிறார். அவர் விவாகமாகி குழந்தை குட்டிகளுடன் சேமமேயிருக்கிறாரெயா!’

‘நீ விவாகம் செய்துவிட்டாயா!’

‘இல்லையையா!’— (எனது... நடத்தையையறிந்த வர்கள் யாரும் எனக்குப் பெண்தர முன்வருவார்களா? அப்படியே முன்வந்தாலுங்கூட பெண்கள் என்னை விவாகம் பண்ணச் சம்மதிப்பார்களா?) ‘இல்லையையா’ என்பதை மாத்திரமே வார்த்தையாலும் ஏனையவைகளை முசுபாவத்தாலும், வேலப்பன் கூறினான். ‘சரி போய் வா.

இனிமேலாவது உன் வாழ்க்கை முறையைத் திருத்திய மைப்பதங்குத் தெண்டிக்க வேண்டும்' - சிதம்பரநாதன் விடைகொடுத்தனுப்பினார். வேலப்பன் போய்விட்டான். சிதம்பரநாதனின் சிந்தனை தீவிரமாக வேலைசெய்யத் தொடங்கியது.

ஓழுக்கம் வாய்ந்த நல்ல மனிதனுக் காம வேண்டிய - வேலப்பனே, - ஒரு சந்தர்ப்பம் - ஒரேரொரு சந்தர்ப்பம், குற்றவாளியாக. சிறைக்குருவியாக மாற்றிவிட்டதே பழி 'குப்பழி' வாங்கும் உணர்ச்சியை பகுமரத்தாணியாக அவனுடைய பிஞ்சள்ளத்திற் பதித்து அவனுடைய தேச பக்தியைச் சிதறடித்துவிட்டதே. பாரியக்குற்றவாளிகளை 'சட்டம்' என்கிற கண்ணுடையை மட்டும் போட்டுப் பார்த்து முடிவு செய்வது ஆபத்தானதென்பதை வேலப்பனின் வாழ்க்கை நிருபித்து விட்டது.... வெண்ணெய் திரஞ்சையில் தாழியடைந்த கதையாகவிட்டதே வேலப்பனின் வரலாறு... - இவ்வாறு சிந்தனை செய்ப்பட்ட சிதம்பரநாதன் வேலப்பனின் வீடு தேடிச் சென்றார். வேலப்பனின் தாயார் மங்களம்மாள், தமையன் அருணசலம் ஆகியோர் களைச் சந்தித்து உரையாடினார்

O

O

O

பல தடவைகள் வேலப்பனின் வீட்டிற்குச் சென்ற சிதம்பரநாதன், வேலப்பனுக்குத் தாயின்மேலுள்ள உண்மையான பாசத்தையும்..... மங்களம்மாளுக்கு மதன் பேரிலுள்ள அளவிடமுடியாத அன்பையும் பற்றி ஐயந்திரி புகட்கிடமின்றி, அறிந்து கொண்டார்.

ஃ

ஃ

ஃ

பல நாட்களுக்குப்பின் ஒருநாள் --

'என்னை வேணுமென்றால்... நான் உயிருடன் இருக்க வேண்டுமென்றால்... ...இன்று தொடக்கமாக 'நான் மது பான மெதுவுமே அருந்த மாட்டேன்' என்று என் தலையிற் தொட்டு சத்தியம்பண்ணு என்று மங்களம்மாள் ஒரே பிடியாக வேலப்பனைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

மகுடி இசையிற் கட்டுண்ட நாகமெனத் தாய்ப் பாசத்தினால் கட்டுண்ட வேலப்பன் வேறு வழியின்றி மறு பேச்சின்றி 'இனிமேல் மது அருந்தமாட்டேன் என்று மங்களம்மாளின் தலையிற் தொட்டுச் சத்தியம் செய்து கொடுத்துவிட்டான்

நாட்கள் வரைங்களாகி .. வாரங்கள் மாதங்களாகி .. மாதங்கள் வருடங்களாகி .. காலசக்கரமும் சுழன்று கொண்டிருந்தது.

தாயன்பைப் பார்க்கிலும் 'மது' வேலப்பனுக்குப் பெரி தாங்கும் அத்தியாக்கியமானதாகவும் தெரியவில்லை. பகிரங்கத்திற் சத்தியவந்தனாகவும் அந்தரங்கத்திற் குடிகாரங்கவும் இரட்டை வேடந்தாங்கி நடிக்க வேலப்பனின் பண்பட்ட மனசு இடந்தரவில்லை,

வேலப்பன் மதுவருந்தவுமில்லை. அரசாங்க உடைமைகளை அழித்து நாசம் பண்ணிச் சிறை செல்லவுமில்லை தானுண்டு தன் வேலையுண்டென்ற ரீதியில் வேலப்பன் கண்ணியமானவாரு தொழிலாளியாக.. கண்ணம்மாவின் மனங்கவர் கணவனுக... இளங்கூடியன் கலையரசி ஆகியோரின், அன்புத் தந்தையாக நல்வாழ்வு நடத்தினால்

வேலப்பனின் 'தாய்ப்பாசம்' ஒன்றைக் கொண்டே அவனின் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சியைத் தோற்றுவித்து நிலை நாட்டி வெற்றி கண்ட சிதம்பரநாதன், வெறுமனே சிறைச்சாலை அதிகாரிமட்டுமல்ல சிறத்த உள் நூல் வல லுநருமாகுமென்பதை வேலப்பன் அறிவாலே--- என்னோ தெரியாது

சிதம்பரநாதன் யாராயிருந்தாலென்ன...? அவர்தனது இருங்கட வாழ்வுக்கு நிரந்தர ஒளியூட்டி வைத்த ஒரு மனி த தெய்வமென்பதை மாத்திரம் வேலப்பன் மறந்து விடவேயில்லை.

பதவித் தேர்வு

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து அறுபத் தொன்பதாம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் முப்பத்தொராம் திகதி..... நள் ஸிரவு பதினேரு மணி... காலதேவனின் இல்லம்... திடீ ரென்று எதிர்பாராத விருந்தினாகப் பின்கதவு வழியாக ஒரு மனிதன் உட்புகுந்துவிட்டான்.

அழையாத அதிதியாகச் சென்ற நரரைக்கண்ட காலதேவன் உள்ளுர அருவருத்துக் கொள்ளுகிறுன்.

“செச்சே! இந்த மானிட ஜென்மங்களே இப்படித்தான்.. கொஞ்சமும், நாகரீகந் தெரியாத பிரகிருதி கள்... நாகரீகமென்றால் சிகையலங்காரத்திலுடையணியும்முறையில் புதுப்புது மோஸ்தர்களைக் கண்டு பிடிப்பதும், பீப் பாய்க்கணக்கிலே மது வகைகளைக் குடித்துத் தீர்ப்பதும், பெட்டிக்கணக்காகச் சிகிரெட்டுக்களைப் புகைத்துத் தள்ளுவதும், சினிமாப் பார்ப்பதுந்தான் நாகரிகமென்று நினைக்கும் அப்பாவிப் பிறவிகள்...”

—இவ்வாறு காலதேவன் வெறுப்பின் எல்லையிலே நின்று ஏரிந்து புகைந்து பொருமுகிறுன்.

“சிலபோது ‘வாச்சர்’ ஏதாவது லஞ்சத்தை அன்பளிப்பு அல்லது, கிறிஸ்மஸ் - புதுவருடப் பரிசென்கிற பெயரில் அடித்துக் கொண்டுதான் இந்த ஆளைப் பின்கதவு வழியாக வர அனுமதித்தானே...?

“அல்லது இந்த நரன் எனது காவற்காரனின் நெருங்கிய நண்பனை அல்லது நண்பனின் நண்பனை நேர்முகமாகவோ ஆள்வைத்தோ தோழமை பூண்டு அந்த வழியில் நல்லாய் மூக்கு முட்டக் குடிக்கப்பண்ணி மயக்கிப் படுக்கவைத்துவிட்டுத்தான் வந்தானே...?

—இப்படியாகக் காலதேவன் என்னியதையும் தவறென்று சொல்லமுடியாது என்ன இருந்தாலும் எவ்வழி வந்தாலும் வீடுதேடிவந்தவணைக் கவனித்து விசாரிக்க வேண்டியது சம்பிரதாயந்தானே!

“வாருங்கள் அன்பரே! அமருங்கள், ஏது இந்த நள்ளிரவில்...”

காலதேவன் மனிதனை வரவேற்கிறான் மனிதன் உட்காருகிறான்

உரையாடல் தொடர்கின்றது.

“ஹி! ஹி!! சும்மாய் தங்களைப் பர்ர்த்துப் போகலாமென்றுதான்...” மனிதன் கையோடு கொண்டு சென்றவொரு ‘பொதி’ காலதேவனின் பார்வையிற் படுகின்றது அல்ல ஏல்ல - பார்வையிற் படும்படி காட்டாமற் காட்டுகின்றன.

“என்ன இதெல்லாம்...?” காலதேவன் வினவுகிறுன்

“நல்லநாட் பெருநாளிலே சும்மாய் வரலாமா..... அதுவும் ஒரு பெரிய ஆளிடம் போகும்போது வெறுங்கையுடன் போகும் வழக்கம் எங்கள் இந்தத்திற்கே கிடையாது சார்! அதுதான்...” மனிதன் வார்த்தைகளை இரப்பராக இழுத்துக் கூனிக்குறுகி தன் கைவரிசையை ஆரம்பிக்கிறுன்.

பிரதிபலன் கருதாமல் அன்பளிப்போ உதவியோ புரி வது மனித சரித்திரமே காணுத சங்கதியென்பது காலதேவனறியாத தொன்று?

‘சரி! அதெல்லாமிருக்கட்டும் வந்த காரணமென்ன.. ?

வெட்டொன்று தூண்டுகளின்டாய்ப் பறந்த காலதேவனின் சூடான கேள்வி மனிதனை ஒரு கணம் அதிர்ச்சியடைய வைத்தது, மறுகணம் சமாளித்துக் கொண்டான்.

மனிதனால்லவா...?

தான்கோரிச் சென்ற காரியத்தை இரத்தினச் சுருக் கமாக எழுத்தில் வடித்து, வைத்திருந்த மகஜரையெடுத்து ஆசாரமாகக் காலதேவனின் கையிற் கொடுத்தான்

சுமார் ஆயிரம் பேர்களுக்குமேல் கையொப்பமிட்டி நந்த அந்தப் பெட்டிழைன் வாசித்துப் பாஸ்தத காலதேவன் கடகடவென்று சிரித்தான் அந்தச் சிரிப்பின் அலட்சிய மனோபாவம் நூற்றுக்குநாறு பிரதிபலித்தது.

‘ஜன நாயகீதியிலே உங்கள் கேள்வியை ஏற்றுக் கொள்கிறேன் மனிதரே! அதேரீதியில் ஒருபத்வியை, குறிப் பிட்ட ஒருவரே விரும்புவதும் முறையான தொன்றல்ல... எல்லோருக்குமே சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவேண்டும். அதுதான் எனது நீதிபரிபாலன முறை. நான் ஆட்சிபுரியும் சட்டத்தை உருவாக்கித் தந்தவர்கள் நீங்கள்தானே? அந்தச் சட்டப்படி உங்களின் கோரிக்கைக்கு வளைந்து கொடுக் கமுடியாமைக்கு வருந்துகிள்ளேன். எனது ஆட்சியிலே ஒரு சட்டம், அமுலிலிருக்கும் வரை அந்தச் சட்டத்தை மீறி எதுவுமே செய்யமாட்டேன். அப்படியென்றால் இன்றையச் சட்டத்தைப் பெரும்பான்மைப் பலத்தை கொண்டு மாற்றுங்கள். பிற்பாடு உங்கள் கோரிக்கையை நிறைவேற்றுகின்றேன்.

‘அதையன்றி முகமனுக்காகவேஷ, வேறு காரணங்களுக்காகவோ, இலங்சத்தின் மறுபிறப்பான அன்பளிப்புக் காகவோ, சட்டத்தை மீறமாட்டேன் உமது விண்ணப் படமே நீர் குறுக்கு வழியில் வந்திரென்பதை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாகக் காட்டுகிறது. ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்டவர்களுடைய கையொப்பங்களை ஒருசிலரே மாறி மாறி வல்க்கையாலும் இடக்கையாலும் போட்டதொன்றே உங்கள் சிலரின் குழ்ச்சியென்றதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது...’

காலதேவனின் முடிவைக் கேட்ட மனிதன் தலையை சொற்றிந்தவரை ஏதோ சிந்தித்தான். மனிதன் நோக்கத்தைக் காலதேவன் ஊசிதுத்தக்கொண்டான்.

‘‘சரி! ஏதாவது கேட்க இருந்தால் கேட்டுக்கொள்ளலாமா?’’ என்று, மனிதன் பேசுவதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தை அளித்தான் காலதேவன்.

‘‘சரி! குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குப் புதியவர் பதவியேற்க வராவிட்டால்...?’’

இப்படியொரு கேள்வியை மனிதன் தூக்கிப்போட்டான். குறிப்பிட்டவேளைக்கு புதியவரை வரவிடாமற் தடுத்து வைக்கும்படி அல்லது ஆளையே தீர்த்துக்கட்டியிடும்படி தான் ஏலவே ஒழுங்கு செய்து விட்டு வந்த நம்பிக்கை மனிதனின் மனதில் பளிச்சிட்டது.

‘‘வராவிட்டால்...? புதியவர் குறிப்பிட்டநேரத்திற் பதவியேற்க வராவிட்டால்? ஹஹ ஹஹ் ஹஹ் ஹஹ்! மனிதத் தலைவர்களைப்போல் என்னை ஏமாற்றிவிட முடியாது மிஸ்டர்! சாம, பேத, தான, தண்டம் என்னும் சதுர்வகைத் தந்திரோபாயங்களையும் பிரயோகித்துச் சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுவதற்குத் தயங்குகிற வன் நான்ல... வராவிட்டால்...? அது எனது ஆட்சியில் ஆகுங்காரியமில்லை மிஸ்டர்! பழையவர்—புதியவர் இருவருமே தகுந்த பாதுகாப்புடன் என்னிடந்தானிருக்கிறார்கள் இதோ பாரும்...’’

‘‘நேரமாகிறது உடனே வாருங்கள்!’’

காலதேவனின் அழைப்பைக் கேட்ட பழையவர்—புதியவர் இருவரும் காலதேவனின் சமுகத்திற்கு வருகிறார்கள். ஒருசில மனிதர்களின் இச்சக மொழிகளுக்கு ஏமாந்து தொடர்ந்துதானே பதவியிலிருக்க விரும்பிய தவறுக்குப் பழையவர் பசிரங்க மன்னிப்புக் கேட்கிறார் காலதேவனிடம், காலவேன் பழையவருக்கு மன்னிப்பற்றுகின்றன.

—நேரம் சரியாகப் பண்ணிரண்டு மனி... பழையவர் பத
வியைப் பாரங்கொடுக்கிறார், புதியவர் பதவியை யார்
மெடுக்கிறார்,

புதியவரை, “ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எழுபதே
வாழ்க்”! என்று, ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து அறுபத்
தொன்பதாகிய பழையவர் வாழ்த்துகின்றார்.

—மனிதனும் புதியவரை வாழ்த்தி வரவேற்கிறார்.

“ஆட்சியின் நிர்வாகத்திற்கு சரியாகச் செயல்படு
மானால், இலஞ்சம், பதவியாசை, சூழ்ச்சி, தந்திரோபா
யங்கள் தானாகவேயழிந்தொழிந்து சுபிடசம் வளர்ந்து
நிலை நிற்கும்” என்கிறவுண்மையை அநுபவபூர்வமாக
உணர்ந்துகொண்ட அந்த மனிதன் காலதேவனின் நேர்
மையைப் பாராட்டியவனுக அங்கிருந்து வெளியேறுகின்றுன்
அவன் இலஞ்சவேட்டைக் குழுவின் பிரதம அதிகாரியென
கிற இரகசியம்..? 1969க்கோ, 1970க்கோ, காலதேவ
னுக்கோ 1970ஐத் தீர்த்துக்கட்டுடன்பட்டவர்களுக்கோ
1969ஐயே தொடர்ந்து பதவியிலிருக்கும்படி எழுதி
பெட்டிசனில் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்டோர்களுடைய
கையொப்பங்களை மாறி மாறிப் போட்ட சொற்ப
பேருக்கோ தெரியாத பரம இரகசியமாகவே இருந்து
கொண்டது.

ஓமச்சத் தகுந்த அச்சுவேலைகளுக்கு
யாழ்நகரில் சிறந்த
ஸ்தாபனம்

சாந்தி அச்சகம்

நாச்சிமார் ஜோவிலிடி,
கே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

கவைக்கச் சுவைக்க இன்பம் தருவது

“கண்ணு ரோபி”

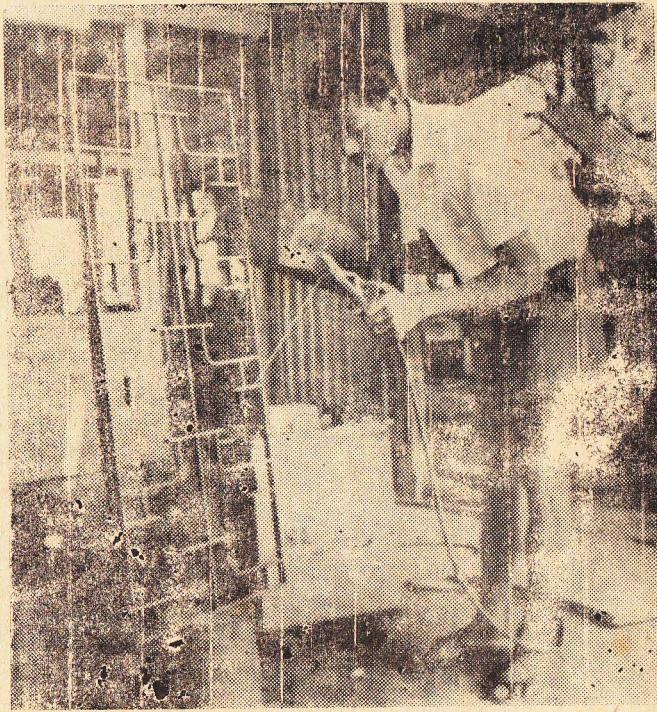
இன்றே பாவியுங்கள்!

கண்ணு இனிப்பு, கண்ணு ரோபி வகைகள்
விபரங்களுக்கு:

கண்ணு கொண்பக்ஸனேர்ஸ்
சுன்னுகம்

Kanna Confectioners

CHUNNAKAM.

உங்களுக்குத் தேவையான
நவீன டிசைன்களில்

கேற், வீட்டு யண்ணல், சுருக்குக் கேற்,
முதலியன செய்வதற்கும்,
கார், லொறி, றக்ரர், முதலிய,
ரயர், ரியூப், வல்க்கணைஸ் செய்தலும் றீபிள்
செய்து கொடுப்பதற்கும் தொடர்பு கொள்க

நியூஸ்ரான்லி எலற்றிக் கெல்டிங்
பெரிய தெரு — மன்னூர்.

உரிமை; செ. வியோ (சிங்கராசா)

O ரவி ரயர் வேக்ஸ் O

ஸ்ரான்லி வீதி, — யாழ்ப்பாணம்
உரிமையாளர்; செ. கஷ்டாலாலிங்கம் (யப்பான்)

ரயர், ரியூப், வல்க்கணைசிங்.

மற்றும்

ரயர் 'றீ சிள்' செய்து கொடுப்பவர்கள்,
திறமையும், தரமும் மிக்க
வேலைகட்டு உத்தரவாதம்

ரஜனி றைஸ் மில் (அரிசி ஆலை)

கண்டி வீதி, — கிளிதொச்சி
உரிமையாளர் : செ. அழகம்மா

★ குறித்த நேரத்தில்

★ சிறந்த முறையில்

★ நெல் குற்றியும் ★ மிளகாய் அரைத்தும்

கொடுக்கப்படும்
நம்பிக்கை வாய்ந்த ஒரேயொரு ஸ்தாபனம்

சில்வர் வைற்

★ நீல சோப்

★ பார் சோப்

மறந்துவிடாதீர்கள்!

சில்வர் வைற் நீல சோப், பார் சோப்
முதலியவைகளைப் பாலித்து அதன்
மேலுறைகளையும் சேமித்து
அறிய பரிசில்களைப் பெறுங்கள்.

தயாரிப்பாளர்:

கலா இன்டஸ்றீஸ்

கோண்டாவிஸ—யாழ்ப்பாணம்

பைனல் ரேணிங் வேக்ஸ்

கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

உரிமையாளர்: எம். எஸ். மூர்த்தி
சுகலவிதமான ஐந்திர உதிரிப் பாகங்களையும்
கண்டதல்,

புரிவெட்டுதல்,

வெஸ்டிங் செய்தல்,

பை உறுப்புக்களை

உலோகங்களில் வார்ப்பதற்கும்
எங்களிடம் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

புத்தாண்டுக் கொண்டாட்டம்

அன்று புதுவருட தினத்திற்கு முந்தியதான், வழக்கம் போல அதிகாலையில் எழுந்து குளித்துவிட்டு நல்லூர்க் கந்தகவாமி கோவிலுக்குச் சென்று சுவாமி தரி சன ஞ செய்துவிட்டு வீடு திரும்பிய சிறுவன் சிதம்பரநாதனை ஒரு சிறிய பலங்கட்டித் துண்டும், ஒரு கோப்பை வெறுந் தேந்ரூம் வரவேற்றன. சிதம்பரநாதன் மட மட வெள்ளு தேநீரைக் குடித்தான்.

குடித்து முடிந்ததும், “ஐயா இன்றைக்கு வீட்டுக்கு வருவாரா அம்மா? ” என்று தாயைப்பார் ததுக் கேட்டான். “ஆம்” என்றால் வள்ளி.

சிறிது நேரத்துக்குப் பின்னர் தாயும் மகனுமாக ஆஸ்பத்துரிக்குப் போய் வேலுப்பிள்ளையை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தார்கள்.

பெரிய ஆஸ்பத்துரியில் வேலுப்பிள்ளை தங்கியிருந்த அந்த ஒருமாத காலமும், வேலுப்பிள்ளைக்கோ, வள்ளிக்கோ குடும்பக் கஷ்டம் அவ்வளவாகத் தோன்றவில்லை.

வார்ஷில் தங்கியிருந்த சக நோயாளிகள் ஏனைய அறிந்த தெரிந்தவர் கனுடைய அற்ப சொற்ப உதவிகளும்; வள்ளியின் காதுகளிலும் வள்ளியின் பெண் குழந்தைகளுடைய செவிகளிலுமிருந்து கழன்று நகைக்கடை இரும்புப் பெட்டிக்குக் குடிபோன கம்மல்களும் ஓற்றைக் கல்லுக்குச்சகளுமாகச் சேர்த்து அந்த ஒருமாத காலத்தையும் ஒருவாறு கடத்தி விட்டன.

பள்ளியின் கைவசமிருந்த சிறிய சேமிப்புத் தொகை யும் தண்ணீரில் போட்ட உப்பாகி விட்டது. அவர் களில் அந்தஸ்ததுக்குத் தக்கபடி வள்ளியும் அக்கம் பக்கத்து வீடுகளிலெல்லாம் கடனென்றும் கைமாற்றென்றும் வாங்கிவிட்டாள். இனிமேல் கடனே கைமாற்றே வாங்குவதற்கு இடமில்லை.

இல நாட்களுக்கு— குறைந்த பட்சம் இரண்டு வாரங்களுக்காவது வேலுப்பிள்ளை வேலைவெட்டியெதுவுஞ் செய்யக் கூடாதென்பது டாக்டரின் கட்டளை. அதுவும் கண்டிப்பான் கட்டளை.

இரண்டு வாரங்கள் வேலையில்லாமல் இருக்க வேண்டுமென்பதை நினைத்துப் பார்க்கவே... வேலுப்பிள்ளையின் நிலை இடந்தரவில்லை. இரண்டு வாரங்களும் இரண்டு வருடங்கள் போல அவனுக்குக் காட்சியளித்து என்னுத தெல்லாம் என்ன வைத்தது.

வேலுப்பிள்ளை ஒரு சிறு காணித் துண்டு வைத்திருந்தவாறுகவோ ஒரு சிறிய கடை வைத்திருந்தவாறுகவோ உடலில் வேலை செய்யக் கூடிய தெம்புடையவாறுகவோ இருங்கிருந்தால் எதையும் சிந்தித்து இருக்கமாட்டான்.

இரண்டு வார விஷயமொருபுறமிருக்க— விடிந்தால் புதுச்சுறுப்பு பிறப்பு. யாழிப்பாணத் திலுள்ள ஏண்யோர் களைப் போலே வேலுப்பிள்ளை வசித்த ‘நாவலர் வீதி’ யிலுள்ளவர்களும் புது வருடப்பிறப்பைக் கொண்டாறு வதற்குத் தடடுடலாக ஆயத்தங்கள் பண்ணிக் கொண்டிருந்தனர்.

தாங்களும் மற்றவர்களைப் போல டாம்பீகமாகவோ அடக்கமாகவோ புது வருஷப் பிறப்பைக் கொண்டாட முடியில்லை யென்றாலும்; அந்த நல்ல நாட்டு திருநாளிலே தங்கள் மழலைச் செல்வங்களுக்கு வயிராறு உணவு கொடுக் கூட வழியில்லை யென்ற ஏக்கம் வேலுப்பிள்ளையையும் வள்ளியையும் வாட்டி வதைத்தது.

வேலுப்பிள்ளைக்கு ஆஸ்பத்திரி வாழ்க்கையிற் கிடைத்த சொற்ப மன அமைதியையும் அழிந்து மீண்டும் உள்ளத் தில் புயல் வீசத் தொடர்ச்சியது.

அக்கம் பக்கத்து வீடுகளிலுள்ள குழந்தைகள் பட்டாசுகள் கூட்டு விளையாடுவதையும் பலவர்னைப் புத்தாடைகள் விளையாட்டுச் சாமான்கள் பற்றிப் பேசுவதையும் பலகார வகைகள் சாப்பிடுவதையும் பார்த்த வேலுப்பிள்ளையின் குழந்தைகள் சும்மாயிருப்பார்களா— என்ன? குடும்பத்தின் வறுமையைப் பற்றி அவர்களுக் கென்ன தெரியும்?

“ஐயா! எனக்குச் சட்டை?”

“ஐயா! எனக்குப் பட்டாசு வேண்டித்தா?”

“நீம்! இங்கி! எனக்குச் சப்பாத்து?”

“எனக்குத் தொப்பி?” —என்று இப்படியே தன் செல்வக் குழந்தைகள் குழலினும் யாழினுமினிய மழலை மொழியிற் தன்னிடம் கேட்பதும்,

‘பலகாரம் சுடவில்லையா அம்மா?’ என்று தாயிடம் கேட்பதும், வேலுப்பிள்ளையின் மனப்புண்ணில் ‘அசிட்’ திராவகத்தைக் கொடுவதாயிருந்தது.

கடவுள் ஏன் என்னை இன்னும் உயிரோடு வைத்திருக்கிறார்? இந்தக் கண்ராவியை எப்படிச் சுகிக்க முடியும் வருஷப்பிறப்பிற்கு அடுத்த நாளாவது டாக்டர் துண்டு வெட்டியிருக்கக் கூடாதா? என்று அவன் மனம் சுட்டுக் கருக்கிச் சாம்பலாகாத துண்பத்தீயில் வேகாமல் வெந்து பழுங்கிக் கொண்டது.

வேலுப்பிள்ளையின் அப்போதைய மனேநிலையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதற்குச் சோகத்திலை உச்சிக்குப் போய்நின்று கதை புனையுப் கதாசிரியர்களாற்தான் முடியும்,

அரிவாளுமாடக் குடுவையுமாடுமென்ற ரீதி யில் நாளாந்தமும் கூலிவேலை செய்துதான் வேலுப்பிள்ளை குடும்பத் தேரையோட்டி வரலாயினன்...

வேடுவேய்தல், வேலி அடைத்தல், மேசன் மார்க் ஞடன் சித்தாள் வேலைக்குப் போதல், வேறு அகப்பட்ட சில்லரை வேலைகள் செய்தலாதியன தான் வேலுப்பிள்ளைக்குத் தொழில்.

வேலுப்பிள்ளையைப் போன்ற தொழிலாளர்கள் கூட்டாகச் சேர்ந்து சங்கங்கள் அமைத்து ‘வேலை நிறுத்தம்’ செய்து ‘சம்பள உயர்வு’ கோரவும், ‘போனஸ்’ பணக்கள் பெறவும், தொழிலாளர்களுக்குரிய இதர உரிமைகளைப் பெறவும் முயற்சிக்கவில்லை யாதலால் வேலுப்பிள்ளையினுலும் காலத்திற்கேற்ற வகையில் கண்ணியமான தொழிலாளியாக வாழ முடியவில்லை.

வேலுப்பிள்ளை போன்ற தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயரவேண்டுமானால், அதற்குரிய ஒரேயொரு வழி இதுதானென்று விஷயந்தெரிந்த சிலர் கூட்டிக்காட்டினார்கள். வேலுப்பிள்ளைக்குத் தனிப்பட்ட முறையிலும் அந்த வழியைப் பற்றி சிலர் விளக்கிச் சொன்னார்கள்

அந்த வழியைப் பின் பற்றி நடந்து வேலுப்பிள்ளை முன்னேற்றமடைய விரும்பினாலும், வேலுப்பிள்ளையின் சேவை அத்தியாவசியமாகத் தேவைப்பட்டவர்கள் அதற்கு இடங்கொடுக்கவில்லை.

“கெட்டாலும் பட்டணம்; கிழிஞ்சாலும் பட்டு! சும்மாய் எங்கடைழூர்ப் பச்சைத் தண்ணிரை மாத்திரம் குடிச்சுக் கொண்டு கிடந்தாலும் போதும்.” என்று சொல்லி உள்ளரூ தங்கள் சொந்த நலனைக் கருதிக் கொண்டும் வெளியில் பேச்சால்லில் வேலுப்பிள்ளையின் நலனைக் கருதுகிறவர்களாப் பாசாங்கு பண்ணியும் அவனை முட்டுக் கட்டை போட்டுத் தடுத்து விட்டனர். வேலுப்பிள்ளைக்கும் அவர்களின் போதனை சரியென்றுதரன் பட்டது.

வேலுப்பிள்ளை வள்ளி தம்பதிகளின் வாழ்வில் படின்மன்ற வருடங்கள் ரேங்கட்’ வேகத்தில் பறந்தன. அவர்கள் ஆறு குழந்தைகளுக்கு பெற்றேராகியது ‘மெஜிக்’ வேடிக்கை காட்டியதைப் போல்தானிருந்தது.

சிதம்பரநாதன்தான் அவர்களுக்குத் தலைச்சன்னில்லை அவனுக்கும் பண்ணிரண்டு வயது நடந்து கொண்டிருந்தது. சிதம்பரநாதன் படிப்பிலும் கெட்டிக்காரன்.

வாழ்க்கைக்குப் பயனளிக்காத வரட்டுக் கௌரவத் தைப் பாராட்ட முடியாத வறிய குடும்பத்திற் பிறந்து விட்ட சிதம்பரநாதன், மாலை வேளை களில் “வின்ஸர்” படமாளிகைக்கு முன்பு ‘கடலைத் தட்டு’ வியாபாரத்தை ஆரம்பித்தான்.

தன் மாணவத் தோழர்கள் தனது வியாபாரத்தைப் பற்றி இகழ்வதையோ, புகழ்வதையோ அவன் பொருட் படுத்தவில்லை. இந்த வியாபாரத்தில் கிடைக்கும் இலாபத்தை தன் புத்தக உடுப்புச் செலவுக்கும், தனது சகோதர சகோதரிகளின் கல்விச் செலவுக்குமாகப் பயன் படுத்தி வந்தான்.

மகனின் சிறிய உழைப்பு வேலுப்பிள்ளைக்குப் பெரிதும் ஆறுதலளித்து வந்தது.

தங்கள் வயிற்றிற் பிறப்பவைகளின் நலனுக்காகத் தங்களையே தியாகஞ் செய்யும் நண்டு, சிப்பி, விரியன் பாம்பு இவைகளைப்போல, தங்கள் மக்களின் சேமத்திற் காசு மக்களுக்குத் தெரியாமல் வேலுப்பிள்ளையும் வள்ளியும் வாயை வயிற்றைக் கட்டி ஏகதாசி விரதமனுஷ்டித்தநாட்கள் எண்ணிலடங்கா.

வேலுப்பிள்ளையின் குடும்பச் சக்கரம் இவ்வண்ணம் சமுன்று கொண்டிருக்கும் பொழுதுதான், எதிர்பாராத விதமாக வேலுப்பிள்ளையை நெருப்புக் காய்ச்சல் பீடித்தது

ஒருமாத காலமாக அவனை ஆஸ்பத்திரியில் படுக்க வைத்து அவனை பொருளாதார நிலையையும் தகர்த்து தரை மட்டமாக்கி, அவன் குடும்பத்தையும் அதலபாதா எத்தில் தூக்கி வீசியெறிந்து விட்ட பின்புதான் அந்த அக்கிணிச்சரம் திருப்தியடைந்தது போலும்!

இரவு பகல், இன்பம் துன்பம், உற்சாகம் சோர்வு பாராமல் சுகடேசியாயிருந்து சம்பாதித்த நாட்களிலேயே குடும்பச் செலவைச் சமாளிக்க முடியாமல் திண்டாடிய வேலுப்பிள்ளையால் நோய்வாய்ப்பட்டு, பலவீனங்கப் பாயும் படுக்கையுமாக இருக்கும் பொழுது என்னதான் செய்யமுடியும்?

தற்கொலையின் மூலமாகத் தன் வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து அமைதிகான்பதற்கும், அவனுது பண்பட்ட பரந்த சகிப்புத் தன்மை கொண்ட உள்ளாம் இடந்திரவில்லை. என்ன செய்வது வேலுப்பிள்ளையின் இரு நேத் திரங்களிலிருந்தும் தாரை தாரையாகத் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டேயிருந்தது.

வள்ளியோ சோகச்சிலையாக ஒரு மூலையிலுட்கார்ந்து கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தாள். கணவனும் மனைவியும் என்ன செய்வ தென்றறியாமல் மாறி மாறி ஆளையாள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

என்றால் ஒருநாள் தன் கஷ்டங்களைல்லாம் கதிரவனைக் கண்ட பனி துளியாகி வாழ்க்கை மறுமலர்ச்சி பெறுமென்ற அசையசத தன் நம்பிக்கை மட்டும் வேலுப்பிள்ளையின் மன அடித்தளத்தில் மின்னிக் கொண்டிருந்தது.

தந்தையையும் தாயையும் சகோதர சகோதரிகளையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சிதம்பர நாதன்.

வெண்தாமரை மலரைப் பழிக்கும் பால் வடியும் அவனுது இளவதனத்திலே சோகம், ஏக்கம், தியாகம்

போன்ற பலதரப்பட்ட உணர்ச்சிகள் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தன. சிதம்பரநாதனையறியாமல் அவன் கண்களிலிருந்து ஈழத்து முத்துக்கள் போன்ற சில கண்ணீர்த் துளிகள் தெறிந்து விழுந்தன.

வில்லிலிருந்து விடுபட்ட அம்பென் விருட்டென்றே முந்து எங்கேயோ சென்ற சிதம்பரநாதன் சிறிது நேரத் தால் திரும்பி வந்தான்.

தன்கையிலே கொண்டு வந்த ஒரு பழைய ‘லெக்டோஜன்’ பேணியைத் திறந்து அதற்குள்ளிருந்த பண்ததைத் தன் முன்னரி தெய்வங்களாகிய அண்ணே, தந்தையர் முன்பு கொட்டிடிறன். –வறுமையின் வரம்பில் தயரத்தின் எல்லைக்கோட்டில் இருந்த அப்பொழுதுங் கூட அவர்கள் பண்ததைக் கண்டு பல்லை இனித்து விடவில்லை. நேர்மையின் மறு அவதாரங்களாக வாழ்க்கை நடத்திப் பழகிய வள்ளியும் வேலுப்பிள்ளையும், முதலிற் பணங் கிடைத்த வழியை மகனிடம் விசாரித்தனர்.

தன் நாளங்து உழைப்பில் புதுவருஷப் பிறப்புத் தேவைக்கென்று உண்டியல் போட்டு வைத்த பணந்தான் அந்தப் பேணியில் இருந்த தென்பதைத் தக்க ஆதாரங்களுடன் சிதம்பரநாதன் நிருபித்தான்.

நேர்மையான வழியிற் சேர்க்கப்பட்ட பணமென்று நன்கு விசாரித்து முடிவு செய்த பிறகுதான், அவர்கள் அப்பணத்தை எண்ணிப் பார்த்தனர். இருபத்திரண்டு ரூபாஜிம்பது சதமிகுந்தது . . .

வேலுப்பிள்ளைக்கும் வள்ளிக்கும் அந்த வேளையில் அப்பணங் கிடைத்தது, பாலைவனத்தின் மத்தியில் ஓர் குளிர் நிழல் கிடைத்ததைப் போவிகுந்தது. ‘பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகமில்லை’ யென்று விளையாட்டுக்காகவா, திருவள்ளுவ நாயனார் கூறிப் போந்தார்?

சட்டை, சப்பாத்து, தொப்பி, பட்டாசு, பொம்மை அது இதுவன்று மாசக் கணக்காகத் தன் பிஞ்சு உள்ளத் திலே உருவாக்கி வளர்த்து, புத்தாண்டுப் பிறப்பன்று பிரசவிக்க விருந்த தங்கள் மகனின் மகிழ்ச்சியை, தங்கள் வறுமைப் பேய் பலி கொண்டு விட்டதே யென்று வேலுப் பிள்ளையும் வள்ளியும் மனம் வருந்தினாலும் அந்தப் பணத்தை விட வேறு மார்க்க மெதுவும் அவர்களுக்குக் கிட்டவில்லை.

மறுநாள். புதுவருஷப் பிறப்பையும் ஒருவாறு கொண்டாடி முடித்தார்கள்.

ஃ

ஃ

ஃ

இது வேலுப்பிள்ளையின் கடந்தால் வாழ்க்கை நிலை பல வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த நிலை. இன்றே, வேலுப் பிள்ளையின் —அல்ல அல்ல! வேலுப்பிள்ளையரின் வாழ்க்கை நிலையே வேறு.

அன்று: வாழ்க்கையின் அடித்தளத்திலே அமுங்கி ஆழ்ந்து கிடந்து வறுமையின் கோரப் பிடியிலே சிக்கி அவஸ்தைப்பட்ட வேலுப்பிள்ளையரின் குடும்பம் இன்று பொருளாதார வளமுடைய குடும்பமாய்த் திகழ்கின்றது இன்பத்தின் ஓமையத்தில் நின்று புத்தாண்டுக் கொண்டாட்ட மகிழ்ச்சியிற் தீளைக்கின்றது.

வேலுப்பிள்ளையரின் வீடே வருஷப் பிறப்புக் கொண்டாட்டத்தினால் அமர்க்களப்படுகின்றது.

உறவினர்களுக்கும் அன்பர்களுக்கும் நன்பர்களுக்கும் பெரியதொரு விருந்துக்கும் ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றார்

சிதம்பரநாதனை மேற்படிப்புக்காக விரைவில் பல்கலைக் கழகத்துக்கு அனுப்பவும் ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருந்தார்

எதும் குதிரைப் பந்தயம் கிந்தயம் போன்ற தீவர் அதிஸ்டங்களடித்தோ, குறுக்கு வழி களில் யாரையும் வஞ்

சித்து ஏமாற்றியோ வேலுப்பிள்ளையர் தன் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்திக் கொள்ளவில்லை.

விடாழுயற்சியும், உழைப்பின்மூலம் மனிதன் தன் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தலாமென்ற நம்பிக்கையும், கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை நல்லமூறையில் பயன் படுத்திச் செயலாற்றிய திறமையுந்தான் இன்று அவர் வாழ்வை வளம்படுத்தியுள்ளன.

சரி! சரி! இனிமேல் வறுமையில் வாடிய வேலுப்பிள்ளை ரின் வாழ்க்கை வளம் பெற்று உயர்ந்த இரகசியத்தைத்தானே அறிய விரும்புகிறீர்கள்? அதையும் சொல்லவிடுகிறேன்!

“நாவலர் வீதி” யை விட்டுக் கிளம்பினார். முகத்தான் குளம் குடியேற்றத் திட்டத்திற் குடியேறினார். பாடுபட்டு உழைத்தார். வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்தது. “அரசாங்கமுந் தலைவர் கரும் சந்தர்ப்பத்தை உண்டாக்கிக் கொடுக்க அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை சரியான முறையில் பயன் படுத்தி வாழ்பவர்கள் உயர்வார்கள்” என்பதற்கு நமது வேலுப்பிள்ளையர் சான்றூக வாழ்கின்றார்.

பொருளாதார நிலையில் உயர்ந்துவிட்ட அவர், தனக் காகவும் பிறருக்காகவும் இனிமேல் வாழ முடியுந்தானே இன்றென்ன — என்றென்றும் அவருக்குப் புத்தாண்டுகே கொண்டாட்டம் தான்! காதைத் தீட்டிக் கொண்டு கேளுங்கள்.....! வேலுப்பிள்ளையருடைய வீட்டு வாளைவிப் பெட்டியிலிருந்து, “ஏர் முனைக்கு நேர் இங்கு எதுவுமேயில்லை; என்றும் நம்ம வாழ்விலே பஞ்சமேயில்லை!” என்ற பாட்டு அதோ முழங்குகிறது.....

இரு மனிதர்கள்

கோடைகால வரட்சிக் கொடுமையைச் சாந்தப் படுத்துவான் வேண்டி “முதல் மழை” பொழுந்து ஒரு வாரத்தின் பின்—

எங்கும் பசும்புல் நுனிகள் நாச்கை நீட்டித் துளிர்த்துத் தழைத்துத் தண்ணென்ற பசுமைக் கோலத்தைக் காட்டிக் கண்களுக்குப் பெருவிருந்தளித்தன.

அதிகாலை வேளை—

கிராமத்தின் வயல்வெளி, குளவெளிகளில் மேய்ந்து மேய்ந்து அலுப்படைந்த நான் கிராமத்தையுடுத்திருந்த குட்டிக் காட்டுக்குள் புகுந்து மேயத் தொடங்கினேன்.

இக்கறைக்கு அக்கரை பச்சையென்று எங்களைப்பற்றி மனிதர்களாகிய நீங்கள் பேசிக்கொண்டதல்லவா! அஃது ஓரளவு உண்மையுந்தான்.

நான் குறிப்பிடும் குட்டிக் காட்டுக்குள் ஒரு சிறுவெளி இருந்தது. அவ் வெளியின் மத்தியிலே எங்கள் இனத்தவளாகிய கறுப்பி (பசு) படுத்திருந்தாள்,

அவளை அண்மையிற் போய்ப் பார்த்தேன். எனவயிறு பகிரென்று பற்றியெறியத் தொடங்கியது. கறுப்பியின் பரிதாப நிலை. ஆமாம்! என் வாழ்க்கையில் என்றுமே கண்டு கேட்டறியாத சோகக் காட்சி இது.

அவளுடைய பின்னாங் கால்களினாடும் குதி நரம்புகள் அறுபட வெட்டப்பட்டிருந்தன. வால் ஒட்டத் தறிக்கப் பட்டிருந்தது. முதுகெழும்பில் முன்றிடங்களில் ஆழமான வெட்டுகள். வெட்டுக் காயங்களைத்தும் புன்னோகிப் புழு

த்து புழுக்கள் நெளிந்து கொண்டிருந்தன... கறுப்பியைத் தெரியாதவாறு இலையான்கள் மொய்த்திருந்தன.

எழும்பி நடமாடவோ, புல் மேயவோ, தண்ணீர் குடிக்கவோ கறுப்பியால் முடியாது. வெயில் அவளை வெதுப்பித் தீய்த்துப் புதுப்புண்கள் வேறு..... தன்னில் மொய்த்து உபத்திரவங் கொடுக்கும் இலையான்களைக் கலைத்துக் கொள்ளத்தானும் அவனுக்கு வாலில் ஸை அந்தோ! அந்தோ!

அத்தகைய சித்திரவதைப்படும் துன்பநிலையில் கறுப்பி எத்தனை நாட்களாகக் கிடந்து துவண்டு வாடுகிறுளோ இறைவனுக்குத்தான் தெரியும்.

அவளுக்கு அந்தப் பயங்கரமான கொடுமையையார் எதற்காகச் செய்தார்களோ! ஆனால், அத்தகைய நிஷ்கிரேத்தை நிச்சயமாக ஆற்றிவுடைய மனிதனாருவன் தான் செய்திருப்பா னென்பது மட்டும் மறுக்க முடியாத மறைக்கியலாத உண்மை, மனிதனே வெட்கப்பட வேண்டிய உண்மை. சோகத்தின் எல்லையிலே கிடந்து அணுவனுவாகச் செத்துக் கொண்டு கிடந்த கறுப்பியைக் கண்டு நான் வேதனைக்கடலில் அழிந்தியவனுகத் திரும்பி விட்டேன்:

‘மனித குலமே உலகத்திலிருந்து பூண்டிடாடு ஒழுந்தாற்தான் மற்றைய உயிரினங்கள் சேமமாக வாழ்முடியும் பகுத்தறிவற்ற உயிரினங்களுக்கு இயற்கை பரிசளித்து ருக்கும் உரிமைகளைக்கூட அநுபவிப்பதற்கு பகுத்தறிவுள்ள மனிதன் விடுகிறுனில்லையே! இதுதானு மனிதப் பண்பு.’

—இவ்வரறு மனித குலத்தையே திட்டித் தீர்த்துக் கொண்டேன். சபித்தேன். சாயந்திரம் மீண்டும் கறுப்பியை பார்வையிட்டு அவளுக்கு ஏதாவது என்னுலியன்ற ஆறுதல் செய்யமுடியுமா வென்பதைச் சிந்தித்தவாறு கறுப்பி கிடந்த இடத்திற்குச் சென்றேன்.

கறுப்பி அதே இடத்தில் அந்தப் பரிதாபகரமான நிலையிற்தான் கிடந்தாள். நான் பக்கத்திலே சுற்றிச் சுற்றித் திரிந்தேன்.

எங்கிருந்தோ இளைஞரைவன் வந்தான். கறுப்பி யின் நிலையைக் கண்டான். தேள் கொட்டியவன்போல் பதை பதைத்தான். அவனுடைய கண்களிரண் டும் தாரை தாரையாக நீரைச் சொரிந்தன... சில நிமிட நேரம் கற் கிலையாக நின்றான்... போய்விட்டான்... கொஞ்ச நேரத் தால் கொஞ்சப் புல்லுடனும் ஒரு வசளியிற் தண்ணீருடனும் திரும்பி வந்தான் புல்லைத் தன் கையாலேயே கறுப் பிக்குத் தீற்றினான். தண்ணீராயும் பருக்கினான் இத்தகைய கொடுமை புரிந்த மனிதன், வைதுகொண்டான். இரண்டாம் முறையும் போய்விட்டான்.

முன்றும் முறை: நாலைந்து மனிதர்களுடன் திரும்பி வந்தான். கறுப்பியைத் தூக்கிப் பக்குவமாக ஓரிடத்தில் கிடத்தினான். வெயில் அவளைத் தாக்காதபடி ஒரு சிறு பத்தல் போட்டான். இலையான்களுக்கு மருந்தடித்தார்கள் புண்களுக்கெல்லாம் மருந்தும் போட்டார்கள்.

இத்தனை அக்கறையுடன் கறுப்பியைக் கவனித்த அந்த இளைஞரே, அல்லது அவனுடன் வந்தவர்களோ கறுப் பிக்கு உரிமையுடையவர்களுல்ல வென்பது அந்த இளைஞருடைய பேச்சிலிருந்து தெரிய வந்தது;

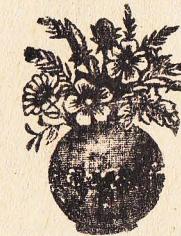
மறுநாள்: உரிய காலத்திற் சீகிச்சை செய்யப்படா மையினால் அந்த இளைஞரின் பராமரிப்பைப் பெற்றுக் கொண்ட கறுப்பி இறங்கி விட்டாள். அவளைப் பக்குவமாக அடக்கமுன்ற செய்தான் அவ் இளைஞன்.

கறுப்பிக்கு அத்தகைய சித்திரவதை புரிந்தவனும் மனிதன். கறுப்பியின் மேல் பச்சாத்தாபப்பட்டு அவளைப் பராமரித்து அவள் இறந்த பிறகு அவளைப் புதைத்தவனும் மனிதன் விசித்திரமான மனிதர்கள்தாம்.

முதல் மனிதனை அளவுகோலாகக் கொண்டு மனித குலம் முழுமையையும் அனக்க முற்பட்ட எனது அவசரபுத்தியை இரண்டாவது மனிதனின் செயல் மாற்றி விட்டது.

ஆமாம்! மனித குலம் ஓழியத்தான் வேண்டுமென்று இனிமேல் நினைக்கக்கூட மாட்டேன். மனிதகுலம் கண்டிப்பாக வாழுத்தான் வேண்டும். எப்படி வாழுவேண்டும்.

முதல் மனிதன் தனக்கு இறைவனாலருளப்பட்ட பகுத் தறிவின் துணைகாண்டு இரண்டாவது மனிதனாக மாறி மனித குலத்துக்குப் பெருமை தேடித் தரத்தான் வேண்டும். அவன் மனம் வைத்தால் நிச்சயமாகச் செய்யவும் முடியும். செய்வானா?

ஓட்டப் பந்தயம்

“ஓட்டப் பந்தயத்திலே முயலைக்கூடத் தோற்கடித்து உலக சாதனையை நிலைநர்ட்டிய வீரபரம்பரையிற் பிறந்தவன் நான். என்னுடன் ஒடுவதற்கு மட்டுமல்ல- அதைப் பற்றிப் பேசவே- ஏன்? நினைக்கவே தகுதியில்லாதவன் நீ... நீயாவது என்னை ஓட்டப் பந்தயத்திலே வெல்லுவதாவது? ...ஹி...ஹி...ஹி” — ஒரு அலட்சியச் சிரிப்பைச் சிந்தினார் திருவாளர் ஆமையார். நத்தையார் விட்டுவிடுவாரா- என்ன?

“அந்தக் காலத்தில் உமது பரம்பரையினர் ஓட்டப் பந்தயத்திலே ஒண்ணும் நம்பர்ப் பேர்வழிகளாயிருத்திருக்கலாம். நான் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். அந்தக் காலத்துச் சங்கதி இருக்கட்டும், இப்பொழுது நீரும் நானும் ஒடிப் பார்ப்போம்! வருகிறோ - இல்லையா?”— மிஸ்டர் நத்தையார் மீண்டும் ஆமையாரை அழைத்தார் சவால் விடுவதைப் போல.

“சரி! அதைத்தான் பார்த்துவிடலாமே!”— ஆமை சம்மதித்தது. ஒரு தென்னை மரத்தை எல்லையாக நிர்ணயித்தன இரண்டும் ஒடுத்தொடங்கின. நத்தையால் தன்னை வெல்லவே முடியரதென்ற அச்சுத் துணிவுடன் ஆமை நகர்ந்தது... பழும் பெருமைப்பித்து தலைக்கேறும் பொழுது இடையிடையே கண்களை முடியவாறும் நகர்ந்தது.

குறித்த எல்லையைச் சேர்ந்ததும் ஆமை திரும்பிப் பார்த்தது. கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்திற்கூட நத்தையைக் காணவில்லை. இது ஆமை எதிர் பார்த்தவொன்றுகானே. அதற்கு மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை. அளவுக்கு மீறிய

மகிழ்ச்சிப் பெருக்குடன் மீண்டும் தென்னை மரத்தடியை நோக்கியது, ஆமை. மின்சக்தி தாக்கியதொப்ப அதிர்ச்சி யுற்றது அதன் கண்களிலையே அதற்குச் சந்தேகமுண்டாகி விட்டது. கண்களைக் கசக்கிவிட்டு, நன்றாய்ப் பார்த்தது கூர்ந்து பார்த்தது.

“வாரும் நண்பரே வாரும்! இப்பொழுதுதானு வருகிறீர்?” — என்று நத்தை எக்காளத் தொனியிற் சிரித்து ஆமையைக் கிண்டல்பண்ணியது.

எலவே நத்தை ஆமையின் முதுகில் ஏறிப்போய்; ஆமை, போன வழியை திரும்பிப் பார்க்கும் பொழுது இறங்கி நின்று, தந்திரமாகப் பந்தயத்தில் வெற்றியீட்டிலிட்டதென்பது ஆமைக்கு எப்படித் தெரியும்? என்றாலும் சட்டப்படி நத்தை தங் வெறியை நிருபிக்க வேண்டுமல்லவா! ஆமை இலேசில் விட்டுவிடுமா?

“நீர் எப்பொழுது என்னை முந்திக்கொண்டு வந்தீர்?”

— ஆமை கேட்டது, நத்தையின் வெற்றியைச் செல்லாக் காசாக்கி விடலாமென்ற நம்பிக்கையுடன்.

நத்தையென்ன புத்தி குறைந்ததா? திட்டந் தீட்டிச்சூழ்சியினால் வெற்றிபெற்றது, தன் வெற்றியை நிருபிக்குஞ் திட்டத்தையும் வைத்திருக்குந்தானே!

“நீர் கொஞ்சநேரம் கண்களை இறங் மூடுக்கொண்டு ஒடி வந்தீரல்லவா! அதை வேலையிற்கான் நான் உம்மை முந்திக்கொண்டு வந்துவிட்டேன்,” என்று நத்தை பளிச் செனப் பதிலிருத்தது. இதற்குமேல் நத்தையின் வெற்றியை ஆமை அங்கீகரிக்காமல் விடுவது முடியாத காரியமாகிவிட்டதால், எதிர்ப்பை ‘வாபஸ்’ பெற்றுக்

கொட்டது: “காலத்தின் மாற்றத்தைக் கவனிக்காமல் பழம்பெருமையை என்னியென்னிக் கண்களை முடிக் கொண்டு ஓடினதாலன்றே இவனை வெல்ல முடியாமற் தோற்றுவிட்டேன்!” —ஆமை மனம் வருந்தித் துக்கித்தது.

அமிர்தா சிறீ என்ஜினியரிங் வேகஸ்

உரிமை: அ. இரேனியஸ் கண்டி வீதி கிளிநோச்சி

மோட்டார்வாகனங்கள்

உசல் என்ஜின்கள்

உழவு இயந்திரங்கள்

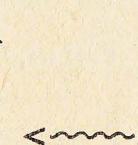
மற்றும்

எல்லாவிதமான

இயந்திர சாதனங்களும்

பழுதுபார்த்தல்

(எலற்றிக்கல் நிப்பயறிங்)

அனுபவம்வாய்ந்த தொழிலாளர்களால் எந்தேரத்திலும் சீர்ப்புத்திக் கொடுக்கப்படும்

ஸ்ரீ கணேஸ் வெல்டிங் தொழிலகம்

கண்டி வீதி கிளிநோச்சி

உரிமை: மு. பிச்சை

ஃ இரும்புக் கேற்றுக்கள்

ஃ யன்னல் கிறீல்கள்

ஃ எலற்றிக் கூட்டு வேலை

ஃ மோட்டார் நிப்பெயறிங்

ஃ ராக்ரர் நிப்பெயறிங்

சிறந்த முறையில் உத்தரவாதற்துடன்
செய்து கொடுக்கப்படும்

உப்பு, மிளகாய்
குரக்கன், கடலைப் பறுப்பு
அரிசிமா, அரிசிப் பொவிஷர்
ஆகியன உடனுக்குடன் சகாய விலையில் அரைத்துக்
கொடுக்கப்படும்.

இன்றே விஜயம் செய்யுங்கள்!

ஆயிஷா கிறைண்டிங் மில்ஸ
&

இன்டஸ்றீஸ்

பெரியகடை, மன்னார்.
உரிமை; மு. மஹூராப்

எஸ். பி. முத்துராசா

68, ஜயந்திநகர், — உருத்திரபுரம்.

எங்களிடம்

சுகலவிதமான உழவுயந்திரங்களின்

உதிரிப்பாகங்கள்

மலிவான விலையில்

பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

கிளிநோக்சியில் சிறந்த சைவ உணவிற்கு

சித்திபேக்காரி & சைவ ஹோட்டல்

முதல்தரப் போசனசாலை

பாண், பிஸ்கற், கேக், குளிர்பானங்கட்டகு

ஓடர்களும் குறித்த நேரத்தில் செய்து கொடுக்கப்படும்

மலிவான விலையில்!

மருந்துச் சரக்குகள்
பலசரக்குகள்
சாய்ப்புச் சாமான்கள்
திறம் புகையிளை
சுருட்டு
ஆகியவற்றிற்கு
நம்பிக்கை வாய்ந்த
ஸ்தாபனம் விஜயம்செய்யுங்கள்,

மு. பொ. கணபதிப்பிள்ளை
பெரியகடை—மன்னார்

நியூ சன்லைற் லொண்றி

கண்டி வீதி — கிளிநோக்சி

ஃ ட்ரைக்கிள்ளீன் ஃ தைலோன் ஃ கம்பளி
ஃ பட்டுப் புடவைகள்

சிறந்தமுறையில் உங்கள் விருப்பத்திற்கேற்ப
குறித்த தவணையில் செய்து கொடுக்கப்படும்

உங்கள் திருப்பிழை

எங்கள் சேவை

உரிமையாளர்:

வீ. முத்துக்குமார்

கிளிநொச்சி விவசாயப் பெருங்குடி மக்களுக்கோர்
முக்கிய வேண்டுகோள்!

மங்களம் ஸ் மனிமார்க் தலைமுடிகளுக்கு ஏத விநி
யோவு, தரத்தில் சிறந்த மார்பணிகள், பித்
தளை அலுமினியப் பாத்திரங்கள், விளையா
யாட்டு உபகரணங்கள், பாடசாலைப்
பொருட்கள், எனுமல் பாத்திரங்கள்,
மற்றும் சாய்ப்புச் சாமான்கள்,
மலிவான விலையில் பெற்றுக்கொள்ள

V. M. K.

மங்களம் ஸ் மனிக்கடை

மார்க்கட் கிளிநொச்சி
உரிமை: S.K.V. மூர்த்தி, T.K. மூர்த்தி.
—நக்கள் ஆதரவிற்கு கன்றி—

நம்பிக்கை! நிதானவிலை!! நாடுங்கள்!!!

தம்பிளையா ஸ்ரோர்ஸ்

மார்க்கட் — கிளிநொச்சி

★ அலுமினியம், பித்தளை, எனுமல்பொருட்கள் ★
★ சாய்ப்புச் சாமான்கள் நவதாகர்க் மார்பணிகள் ★
★ தரமான மனிதத் தலைமுடிகள் ★

நியாமான விலையில் மொத்தமாகவும்
சில்லறையாகவும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்
கிளை:- தம்பிளையா ஸ்ரோர்ஸ்
புங்குடு தீவு 12

அன்பளிப்பு

தி

கு
கு

ம்

செ

சு

சா

ல் வி

தட்டாதெருச் சந்தி, கே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

அமரராஜிவிட்ட எனதருமைத்துணைவரான
திரு. சின்னப்பு—கணபதிப்பிள்ளை
அவர்களது நீண்ட காலத்து நண்பரும் பிரபல எழுத்தா
ளரும் கல்கிருமாகிய

திரு. எஸ்.எல்.கவுந்தரநாயகம் (வன்னியூர்க்கிராமம்)
அவர்களது கண்ணிப் படைப்பர்சிய

★ ஈழத்துக்காவிய தீபகம்★

எல்லாவகையிலும் தனித்துவம் பெற்று மினிர எமது
ஆசிக்கோச் சொரிகின்றோம்.
இவ்வண்ணம்

திருமதி. பவளம் கணபதிப்பிள்ளை
புதல்வர், புதல்விகள், மருமக்கள், பேரர்கள்
காரைக்காட்டு வீதி, வண்வடமேற்கு யாழ்ப்பாணம்

அடங்காப்பற்றுக்குவிஞன்

“வண்ணியூர்க் கவிராயர் அவர்களின்”

சிந்தனை இமயத்தில் ஊற்றெடுத்து வற்றுத் ஜீவநதியாக
‘மணப்பயிர்கள்’ வளங்கொழிக்கப் பாய்ந்து
கொண்டிருக்கும்

“அழுத கங்கை”

(கவிதைத் தொகுதி)யை அனைவரும் அதி விரைவில்
தரிசிக்கலாம்!

அஞ்சானமென்ற அறியாஸை இருளை அதற்றி மெஞ்சான
மென்னும் அறிவொளி பரப்பும் சிந்தனைத் தீபத்தைச்
சிறப்பிக்க “வண்ணியூர்க் கவிராயர்” வழங்கிய ஒரு

“தூண்டுகோல்”

(சட்டுரைத் தொகுதி) வெகு சீக்கிரம் வெளியாகும்

விபரங்களுக்கு;

—செயலாளர்—

கவிராயர் இலக்கிய மன்றம்

இலுப்பைக் குளம், நேரியகுளம்

(வழி) மதவாச்சி

யாழ்மாவட்டத்தில் நூல்பற்றிய விபரங்கட்டு:-

சி. க. சண்முகநாதன்

“ஶாந்தி அகங்”

மஸ்வம், உடுவில் சன்னகம்:

‘அடங்காப்பற்றுக் கவிஞர் வன்னியூர்க்கவிராயர்’

வவுனியா மாவட்டத் திலுள்ள வெங்கலச்செட்டிகுளம் கிழக்கு—‘இலுப்பைக்குளம்’ என்னும் எழிற் கிராமத்தைத் தாயகமாகக் கொண்ட “வன்னியூர்க்கவிராயர்” (எஸ். எல்: கவுந்தரநாயகம்) அவர்கள்.....

மன்னர் ‘நல்லாயன்’ கலாசாலையிலே கல்வி பயின்றவர். சிறந்த பரப்பரைச் சித்தாயுர்வேத ஏவத்தீயர். எட்டுத் தலை முறைவரையில் மன்னர்—வவுனியா மாவட்டங்களிலே பிரபஸ்யங் வாய்ந்தவொரு கவிஞர் பரம் பரையில் தோன்றிய இவரின் தந்தையார் சந்தியோகுப் பிள்ளைப் பலவர் அவர்களும் தரம்யிக்கவொரு கவிஞரே. பத்திரிகை வாயிலாக பட்டுமல்ல..... பிரபல விழக்கள், வானெலிக் கவியரங்குகள் மூலமாகவும் மக்கள் மனதிலே நீங்கா இடம்பெற்றவருமாவர். ‘நாகபந்தம்’, சக்கரபந்தம்’ ‘தேர்ப்பந்தம்’, ‘நிரோட்டம்’ அன்ன சித்திரா கவிப் பாவி னங்களையே சர்வசாதாரணமாகப் படைக்கும் தனித்திறன் வாய்ந்த கவிராயர். குரைத் நாட்டுப்பற்றும், மொழிப் பற்றும் உடையவர்.

எழுத்தாளனுஞ்சவர், வைத்தியனுகவும் டடல்-டள நோய்களுக்குச் சுகிச்சை செய்வதே தொழிலாகவும் அதையே மக்கள் தொண்டாகவும்கருதி, “தன்னம்பிக்கலக தளரா ஊக்கம், விடாழுயற்சி”களே. ‘வெற்றிக்குவழி’ என்று நம்புவிர், அரசியல் கட்சிகளினால் ‘தனீ’யீடப் படாதவொரு சுதந்திரக்கவிஞர் என்பதுகுறிப்பிடத்தக்கது.

கணேசபுரம்
கிளிநொச்சி.

செயலாளர்
வளர்மதி இவக்கிய மன்றம்

அட்டைம் பதிப்பு:- ஸ்ரீ கார்வதி அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.